„Vera Wong este detectiva mea preferată, iar cartea asta îți alină sufletul.” ELLE COSIMANO, autoarea romanului Finlay Donovan e mortală

NESOLICITATELE SFATURI DESPRE CRIME ALE CELEBREI VERA WONG

Autoarea bestsellerului *O nuntă (un pic) mortală*

JESSE Q. SUTANTO

Traducere de Alina Bâltâc

MYSTERY

LEDA BAZAAR

JESSE Q. SUTANTO

NESOLICITATELE SFATURI DESPRE CRIME ALE CELEBREI VERA WONG

Traducere din limba engleză de
ALINA BÂLTÂC

LEDA BAZAAR

Mamei mele, adevărata Vera

Capitolul 1
VERA

VERA WONG ZHUZHU, ÎN VÂRSTĂ DE 60 de ani, este porc, dar, la o adică, ar fi trebuit să fie cocoș. Desigur, ne referim la horoscopul chinezesc. Vera Wong este o femeie în toată puterea cuvântului, iar cocoșii nu au absolut nimic împotriva ei. În fiecare dimineață, fără excepție, la 4.30, pleoapele Verei se deschid cu precizia unor storuri. Apoi partea superioară a trupului i se ridică de pe saltea ca și cum ar levita – în cazul Verei nu există rostogoliri lenețe din pat, deși, trebuie să recunoaștem, efortul de a se ridica vine acum la pachet cu o grămadă de proteste din partea articulațiilor înțepenite. Își balansează cu entuziasm picioarele încălțate în șosete pufoase și își găsește imediat papucii pe care, cu o seară în urmă, i-a așezat lângă pat cu precizie militară. Îi trimite rapid fiului ei un mesaj în care îi amintește acestuia că își petrece viața dormind pe el și că ar fi trebuit să fie treaz și gata de treabă înaintea mamei sale. Până la urmă, este vorba despre un bărbat tânăr care are de cucerit lumea. Diminețile de zăbovit în pat, este convinsă Vera, sunt doar pentru copilași și pentru europeni.

După ce se spală iute, Vera își pune echipamentul de dimineață – un tricou cu un logo Ralph Lauren atât de mare, încât îi acoperă toată partea stângă a pieptului (bine,

OK, ca efect al trecerii nemiloase a timpului, dar și al gravitației, îi acoperă doar jumătatea de sus a pieptului) și pantaloni de trening. Mânecile îi sunt trase și potrivite astfel încât să nu existe niciun pic de piele la vedere între mânecile tricoului și cele detașabile. Cu mulți ani în urmă, pe când Vera era o tânără insolentă, nu își verifica niciodată mânecile și umbla etalând o fâșie de piele bronzată în partea superioară a brațelor. Evident, asta se întâmpla în vremea zbuciumatei sale juneți, când trăia periculos și își asuma riscuri inutile. Cu mânecile astfel aranjate, Vera face un mic semn de încuviințare când se privește în oglindă și pornește repejor spre bucătărie, unde dă peste cap o cană mare cu apă la temperatura camerei – apa caldă, crede Vera, îți blochează grăsimea pe artere și te face să te îmbolnăvești de inimă. La ușă, își pune pantofii sport cu tălpi ortopedice, ochelarii de soare cu rame de baga și ultimul, dar nu și cel din urmă articol: un parasolar atât de mare, încât nici măcar o singură rază de soare cauzatoare pe pistrui sau de riduri nu se poate strecura prin el pentru a-i atinge fața. Apoi, fără să arunce nici măcar o prlvire în urmă, Vera pornește să cutreiere lumea.

Și toate astea se întâmplă fără nici cel mai mic ajutor din partea deșteptătorului. Cu adevărat, Vera ar fi trebuit să fie cocoș, doar că nu e, ea este porc, și poate că ăsta e motivul pentru tot necazul care a urmat.

Potrivit horoscopului chinezesc, porcii sunt ființe sârguincioase și pline de compasiune la care poți apela cu încredere atunci când ai nevoie de un sfat sincer. Din nefericire, foarte puțini oameni apelează la Vera atunci când au nevoie de un sfat sincer, și chiar și de unul nesincer. Singura persoană care ar trebui să apeleze la ea mereu pentru sfaturi – fiul ei, Tilbert – nu o face niciodată. Vera nu prea înțelege de ce. Când trăiau părinții săi, ea, una, le cerea adeseori sfatul, chiar și când nu avea nevoie, pentru că, spre deosebire de fiul ei, Vera a fost un copil ascultător, care știa că a le cere povața părinților îi făcea pe aceștia să se simtă utili. În fine, ce mai contează? Vera este o mamă sârguincioasă, care face tot posibilul să îi ofere lui Tilly toate sfaturile de care ar putea avea nevoie. Mesajele ei anterioare sunt după cum urmează:

Trimis azi la 4.31:

> Tilly, trezit? Este 4.31, foarte târziu. Când eram de vârsta ta, eu trezeam în fiecare dimineață la 4 ca să pregătesc micul-dejun pentru Ah Gong și Ah Ma. Qi lai! Trăiește clipa! Carpe diem! Toate cele bune, mama.

Trimis ieri la 19.45:

> Tilly, observat că fetei ăsteia @NotChloeBennet plăcut DOUĂ dintre filmulețele postate de tine pe TikTok! Cred că asta înseamnă că simpatizează pe tine. Eu uitat la profilul ei și cred că stă îmbufnată mult, dar ar putea fi o nevastă bună. Săptămâna trecută a mers la manichiură cu

mama ei, ceea ce înseamnă că este fiică ascultătoare. Poate că ar trebui să-i dai un DM pe Insta. Toate cele bune, mama.

Vera a fost în mod special încântată de expresia asta, „să-i dai un DM pe Insta". Vera insistă să fie la curent cu toate noile tendințe. Nu crede că ar trebui să rămână în urma generațiilor mai tinere. De fiecare dată când întâlnește o expresie care sună aiuritor, o caută pe Google și o notează, cu înțelesul ei cu tot, în mica sa agendă.

Trimis ieri, la 17.01:

Tilly, este ora 17.00, sper că luat luat cina. Unchiul tău, Lin, lua cina la ora 19.00 în fiecare seară și n-a sărit nici măcar de 30 de ani. Ai face bine să mănânci acum. Toate cele bune, mama.

Mesajul acesta a generat un răspuns:

Tilly: Unchiul Lin a murit lovit de un autobuz. Și ți-am spus de o mie de ori să nu-mi mai zici Tilly. Mi se spune Bert.

Vera: Nu le răspunde celor mai vârstnici decât tine! Eu dat ție o educație. Și ce are Tilly? E un nume bun, tata și cu mine ne-am gândit mult și bine la numele tău, ar trebui să îl prețuiești!

Mesajul acesta a fost întâmpinat cu și mai multă tăcere din partea lui Tilly. Dar nu contează. Acum nu are timp pentru încăpățânatul ei fiu, pentru că Vera este pe cale să își înceapă plimbarea de dimineață, iar plimbările de dimineață sunt o treabă cât se poate de serioasă. Mai întâi, face stretching.

Mulți oameni de vârsta ei se plâng de probleme cu încheieturile și de rigiditatea membrelor, dar Vera face genuflexiuni fără probleme și se îndoaie din mijloc până când degetele de la mână îi ating încălțările sport. Când era adolescent, Tilly se simțea extrem de jenat din pricina programului de stretching al Verei. O implora să îl facă în intimitatea locuinței lor, nu pe trotuar, dar ca să faci stretching corect ai nevoie de aer curat și, oricum, Tilly ar fi trebuit să fie mândru că mama lui le dă un exemplu atât de bun vecinilor.

Cu mușchii suficient de încălziți, Vera revine la poziția de mers – bărbia ridicată, pieptul în față și coatele perpendiculare pe corp. Apoi începe să meargă, balansându-și pumnii în fața pieptului cu entuziasmul unui soldat nord-coreean la parada națională. Plimbarea de dimineață a Verei nu poate fi descrisă decât ca fiind viguroasă. Este un general care a luat calea războiului și care rade kilometru după kilometru cu o eficiență nemiloasă. Oricine e suficient de nătâng să îi iasă în cale este întâmpinat cu o privire tăioasă (care este însă invizibilă la adăpostul ochelarilor de soare și al parasolarului), dar Vera savurează momentul în care trebuie să îi ocolească pe trecători, pentru că vede în asta posibilitatea de a-și pune la încercare agilitatea și reflexele rapide.

La ultima ei zi de naștere, Tilly i-a oferit în dar un ceas Samsung care poate înregistra numărul de pași, însă Vera nu are nevoie de el pentru că știe exact câți pași presupune rutina ei zilnică: 3 112 de pași, începând de la intersecția străzilor Trenton și Pacific, unde se află casa ei, și până pe Washington, unde toate magazinele alimentare de familie și prăvăliile cu suvenire se pregătesc să deschidă. Unii dintre proprietarii magazinelor o întâmpină fluturând din mâini sau salutând-o cu voce tare, dar știu cu toții că Vera nu se poate opri pentru a sta la taclale, nu când își face plimbarea de dimineață. Cu toate acestea, bătrâna are maniere impecabile, așa că strigă la rândul ei amabilități în mandarină – „Ah, pepenii arată bine, domnule Hong!" sau „În sfârșit se încălzește, soră Zhao!" – în timp ce trece mai departe în goana mare.

Încetinește un pic în fața unei cafenele care, în urmă cu doi ani, a răsărit ca un coș purulent pe strada Washington. Proprietarul este un milenial necioplit care nici măcar nu locuiește în Cartierul Chinezesc. Buzele Verei se răsucesc într-un rânjet în timp ce trece pe lângă local, și, așa cum face în fiecare dimineață, aruncă un blestem asupra acestuia. Chiar și numele o irită – The Café. Femeia aproape că își poate imagina genul de confuzie care se naște printre clienți. Unde ai vrea să mergem? La The Café[1]. Da, bine, dar

care? The Café! CARE? Te-ai gândi că, având un astfel de nume, The Café ar fi trebuit să fie sortită pieirii cu mult timp în urmă. Dar nu, făcându-i parcă în ciudă Verei, cafeneaua nu numai că n-a dat faliment, dar a și înflorit, furând clientela de la magazinele mai vechi din vecinătate. Adesea, când Vera stă liniștită în ceainăria ei, mintea îi zboară la The Café, iar asta îi distruge ceaiul perfect. Cu adevărat, The Café și produsul său oribil de nesănătos – bleah, cafea! – sunt o molimă pentru locuitorii din San Francisco, ba nu, ce zic eu, pentru întreaga omenire.

După ce trece de poarta cu dragon din Cartierul Chinezesc aflată pe Bush Street, cotește și o ia pe Stockton, până la Woh Hei Yuen, unde un grup de practicanți de Tai Chi Quan tocmai își începe programul. Soțul ei, Jinlong, venea aici în fiecare zi până când a avut atacul cerebral. Adesea încerca să o convingă pe Vera să i se alăture, dar ea nu vedea rostul de a face tai chi. Cu siguranță era prea lent ca să-i aducă organismului vreun beneficiu. Este aproape la fel de eficient ca yoga, adică spre deloc. De fiecare dată când Jinlong termina cu ședința de tai chi, Vera îi verifica pulsul, care n-a sărit o dată de 80. Care mai e scopul, în condițiile astea? Totuși, Vera trece de Woh Hei Yuen, flutură din mână la practicanții de tai chi și ignoră felul în care i se strânge inima când vede că Jinlong nu se numără printre oamenii aceia care se

mișcă parcă în reluare. Ce nătăfleață! Bineînțeles că Jinlong nu se află aici, ci în siguranță, în urna argintie din livingul ei, și cu asta, basta!

Primul lucru pe care îl face Vera la sfârșitul fiecărei plimbări este să își apese degetul mare pe încheietura mâinii și să își măsoare ritmul cardiac. Satisfăcută cu respectabilele 92 de bătăi pe minut, își târșâie picioarele înăuntru, prin ceainăria întunecată, și apoi în sus pe scări, până în living. După un revigorant duș rece, Vera ia un mic-dejun echilibrat constând în orez fiert, ouă de rață conservate și tofu fermentat. În cele din urmă, se întoarce jos și se apucă de făcut curățenie și de pregătit magazinul.

Când era adolescent, Tilly găsea o mare sursă de încântare în a indica inadvertențele din numele prăvăliei mamei sale, Vera Wang's World-Famous Teahouse[2].

— În primul rând, nu știe nimeni despre ea, așa că nu e „celebră în lume", spunea el, dându-și ochii peste cap.

Vera țâțâia, dar, înainte să poată răspunde, Jinlong intervenea:

— Nu adevărat, mama ta era bine-cunoscută la China pentru ceaiurile ei! Mulți clienți venea de la mare distanță doar pentru a-i gusta ceaiul!

— Mm-hmm! făcea Tilly, clar neconvins de această precizare, și trecea rapid la următorul

atac: Și de ce se numește Vera Wang? Tu ești Vera Wong.
— Ah! exclama Jinlong în timp ce o privea admirativ pe Vera. Asta pentru că mama ta este o femeie foarte isteață și pricepută. Vera Wang este persoană celebră, și până și albii îi știu numele. Așa că mama ta gândit că am putea să ne numim ceainăria după această doamnă.
— Asta se numește inducere în eroare, baba[3]! îl repezea Tilly. Ați putea fi dați în judecată pentru așa ceva. Apoi băiatul adăuga cu ciudă, după părerea Verei: Adică dacă ar ști cineva despre ceainăria asta. Dar, de vreme ce n-are nimeni habar de existența ei, nici nu contează. Jinlong râdea și îl bătea pe Tilly pe spate, spunând:
— Oh, er zi[4], știi atât de multe despre legi! Poate că o să mergi la Facultatea de Drept?
Lucrurile erau extrem de simple pe atunci, pe vremea când Jinlong acționa ca un fel de tampon între Vera și Tilly. După moartea lui Jinlong, relația mamă-fiu s-a ofilit treptat, până n-a mai rămas nimic de ea. Tilly a mers într-adevăr la Facultatea de Drept. Acum este asociat junior la o simandicoasă firmă de avocatură de lângă Embarcadero, ale cărei birouri sunt atât de sus în clădire, încât noaptea vezi cum sclipesc farurile mașinilor pe Bay Bridge. Nu că Vera ar avea de unde să știe; nu e ca și cum Tilly o invită la biroul lui,

dar îi place să își imagineze ce vede el când se uită pe geam.

Nu te mai gândi la Tilly! se ceartă Vera în gând în timp ce ridică și ultimul scaun de pe masă și îl așază pe podea. Merge apoi la ușa din față, răsucește semnul pe care scrie **ÎNCHIS / DESCHIS**, astfel încât să fie clar că ceainăria e gata să își primească clienții, se strecoară în spatele tejghelei, cocoțându-se pe scaunul ei înalt, și își așteaptă mușteriii.

Vera Wang's World-Famous Teahouse e pregătită pentru o nouă zi de lucru.

---

[1] „Cafeneaua", în lb. eng. (n. tr.).

[2] „Ceainăria celebră în întreaga lume a Verei Wang" (n. tr.).

[3] „Tată", în mandarină, în orig. (n. red.).

[4] „Fiule", în mandarină, în orig. (n. tr.).

Capitolul 2
VERA

LA DREPT VORBIND, TILLY NU SE ÎNȘELA când sublinia faptul că a spune despre ceainăria Verei că e „celebră în întreaga lume” e o exagerare. Este adevărat că, pe vremea când trăia în Guangzhou, Vera conducea un local asemănător care se bucura de un flux constant de clienți loiali, precum și de oarecare mușterii din afara orașului care auziseră de fierturile sale speciale. Dar aici, în San Francisco, California, femeia fusese silită să ia totul de la zero. În anii săi buni, Vera Wang's World-Famous Teahouse atrăgea mai multe persoane decât numărul obișnuit de clienți fideli de azi în ciuda poziționării relativ modeste a localului, înghesuit între Lucky Laundry[5], într-o parte, și Winifred's Patisserie[6], în cealaltă. Cei mai mulți dintre mușteriii care îi călcau pragul erau imigranți în vârstă, dar, de-a lungul timpului, fluxul constant s-a transformat într-un firicel și apoi într-o picătură, pentru ca acum singurul client pe care se poate baza Vera să fie Alex.

În dimineața aceasta, la fel ca în toate celelalte dimineți, își scoate uriașul registru din dulap și îl așază pe tejghea cu un sunet înfundat. Își pune apoi ochelarii de citit și începe să studieze catastiful, cu sprâncenele ridicate, într-o încercare de a-și desluși scrisul mărunțel.

23 mai – Prunella vulgaris, coajă uscată de pepene verde, goji.
22 mai – Luo han guo, cuiburi de pasăre premium, zahăr candel
21 mai – orz copt parfumat, crizantemă, coajă de pepene galben confiată
20 mai – muguri de osmanthus, oolong

Un zâmbet discret se conturează pe buzele Verei în timp ce trece în revistă lista de ceaiuri pe care le-a pregătit pentru cel mai bun client al său. Acesta aprecia în mod deosebit orzul copt parfumat, lucru care nu e deloc de mirare, având în vedere că gustul său de fum mergea de minune cu parfumul vanilat al crizantemei și cu dulceața cojii de pepene confiate. Ce ar trebui să îi pregătească astăzi? Scoțându-și ochelarii, Vera se ridică de pe scaunul înalt și cercetează dulapul aflat în spatele tejghelei și care se întinde din podele până în tavan.

Dulapul de ceaiuri al Verei e ceva nemaiîntâlnit. Are exact 188 de sertărașe, fiecare dintre acestea fiind umplut cu ingrediente de cea mai bună calitate aduse de pe dealurile înrourate ale Chinei. Bun, la un moment dat, Tilly a subliniat în obișnuitul lui stil dezagreabil că multe dintre ingredientele acelea nu au mai fost folosite de ani buni și că probabil sunt expirate. Vera ar fi prima care să recunoască faptul că poate ceaiul Tianchi „și-a trăit traiul” și ar trebui aruncat, împreună cu cel puțin alte 20 de ingrediente la care nu

s-a mai uitat de ani buni, dar o să se ocupe de asta când o să facă o curățenie temeinică de primăvară prin sertarele ei magice. Însă, cu lipsa acută de clienți, n-a mai avut timp să se gândească la ingredientele pe care nu le vrea nimeni.

În fine, să revenim la oile noastre! Căzută pe gânduri, Vera se bate de două ori în bărbie, apoi urcă pe o mică scară și deschide un sertar. Jujube, cunoscute și drept curmale roșii uscate. Acestea au o dulceață subtilă și ar merge bine cu – oh, la ce Dumnezeului se gândește? Jujube energizează trupul! Alex are prea mult yang, ceea ce înseamnă că este, în mod natural, un pic prea energic, așa că nu trebuie să îi dea sub nicio formă jujube, indiferent cât de delicioase sunt[7]! Vera coboară de pe scară și se îndreaptă spre vitrină, unde sunt expuse mai bine de 20 de ingrediente populare. Da, corect, zilele trecute a cumpărat un pachet mare de fasole mung de la prăvălia doamnei Ong. Asta ar trebui să meargă! Scoate bobițele de culoarea smaraldului și le pune pe talgerele balanței sale tradiționale chinezești, mijind ochii precum Shaina din sezonul al doilea al reality show-ului Dragostea e oarbă în timp ce pregătește proporția perfectă pentru Alex și biata lui soție, Lily. Odată ce obține cantitatea exactă, o transferă într-un săculeț de plasă, în care mai strecoară două bucăți de zahăr candel și un ghemotoc din frunze de pandan[8],

iar apoi strânge bine șnurul. Gata! Tot ce are Alex de făcut este să cufunde punguța astfel pregătită în niște apă și să lase la fiert timp de 15 minute, iar apoi el și Lily se pot bucura de o băutură bună, sănătoasă și răcoritoare.

Cu precizia unui ceas, clopoțelul de la ușa din față răsună când Alex intră în ceainărie. Sunetul acesta o face întotdeauna pe Vera să zâmbească. Îl simpatizează pe Alex, singurul domn adevărat care a mai rămas pe lume.

— Ni hao[9], Alex! îl salută.

— Zao an hao![10] îi răspunde Alex.

Ca de obicei, bărbatul are un zâmbet obosit în timp ce își târșâie picioarele spre locul lui preferat din ceainărie, cel aflat chiar lângă fereastră.

— Și ce mai faci? Ca de obicei? îl întreabă Vera în mandarină în timp ce umple ceainicul pântecos cu apă și îl pune pe foc.

Deși Alex este întotdeauna fericit să ducă acasă combinațiile de ierburi pregătite de Vera, nu se abate niciodată de la obiceiul de a-și bea aici ceaiul de dimineață, care este din soiul Tienguanyin. Ei bine, Tienguanyin, care se traduce prin „Zeița de fier a milei", face parte din categoria ceaiurilor Oolong din Fujian, deși gustul său nu are nicio legătură cu Oolongul. Este destul de amar când ajunge pentru prima dată pe limbă, dar, odată ce l-ai înghițit, lasă în urmă cea mai încântătoare dulceață și un gust pur și reconfortant. Este unul dintre ceaiurile preferate ale Verei, care

are grijă să îl pregătească de fiecare dată ca la carte.
După ce a fiert apa din ceainic, Vera scoate un mic ceainic din lut și două cești cam cât jumătate de pahărel. Le așază pe scurgătorul de vase de lângă chiuvetă și toarnă peste ele apa fierbinte, asigurându-se că atât cești, cât și ceainicul sunt fierbinți. Apoi le pune repede pe o tavă și adaugă niște Tienguanyin în micul ceainic înainte de a-l umple cu apă opărită. Imediat, toarnă prima infuzie, care este menită să oprească asprimea frunzelor, și umple vasul cu și mai multă apă fierbinte, înainte de a duce tava la masa lui Alex.
Acesta zâmbește în timp ce Vera pune tava jos și toarnă ceai pentru amândoi. El își ridică delicat cești, atingând doar marginea, pentru a evita să se ardă, și ia o înghițitură. Inspiră adânc, cu ochii închiși și având zugrăvită pe chip o expresie fericită.
— Nimeni nu pricepe să facă ceaiul așa, ca tine! exclamă. Lui Lily îi e dor de locul ăsta!
Biata Lily! se gândește Vera pentru a nu știu câta oară. De câteva ori pe zi, atunci când gândurile îi zboară la Alex, Vera scoate un mic suspin și își zice „Biata Lily!" Aceasta a fost diagnosticată cu Alzheimer cu un an în urmă, iar starea sănătății i s-a deteriorat rapid, până în punctul în care acum nu mai iese din casă. Alex refuză să lase pe oricine altcineva să aibă grijă de iubita lui soție, alegând să trăiască mai ceva ca un pustnic. Singurul

moment în care își îngăduie să iasă este atunci când se oprește pentru zece minute la ceainăria Verei, în timp ce Lily încă doarme. De fapt, și-a pus și un cronometru în caz că el și Vera se întind la taclale. Alex nici măcar nu se ocupă să cumpere alimentele. Unul dintre fiii lui – cel ascultător – face proviziile pentru o săptămână și i le aduce la ușă în fiecare duminică. Pe el îl aduce în discuție Vera în dimineața asta, pentru că Alex pare din cale afară de ostenit, iar ea știe că simpla menționare a fiului său o să îl înveselească.

— Spune-mi ce mai face Facai?

Facai înseamnă „bogăție remarcabilă”, un nume mare, care i-a adus fiului lui Alex mult noroc. Vera este de acord și își dorește ca și Tilly să își folosească numele chinezesc.

După cum era de așteptat, la coada ochilor lui Alex apar mici riduri în timp ce zâmbește.

— A, minunat, pur și simplu minunat! E cu adevărat favorizat de zei. Fost foarte binedispus zilele astea; zice că lucrurile merg ca pe roate cu afacerea lui.

— A, desigur! zice Vera și încuviințează cu înțelepciune în timp ce soarbe din ceai. Ei bine, nu avea cum să nu reușească avându-vă pe tine și pe Lily drept părinți.

Nu îl flatează pe Alex; la fel ca mulți chinezi în vârstă, Vera este încredințată că cea mai mare parte a succesului pe care îl are cineva se datorează trudei și sacrificiilor făcute de părinții săi.

Totuși, e limpede că a spus un lucru nepotrivit. Zâmbetul lui Alex își pierde din strălucire, în vreme ce bărbatul își pleacă ochii.
— Cât mi-aș dori să pot fi de acord cu asta și în ceea ce-l privește pe celălalt fiu al meu, Jiancheng!
Jiancheng înseamnă „putere și stabilitate”, dar, din câte știe Vera despre cel de-al doilea fiu al lui Alex, acesta numai puternic și stabil nu e.
— Îmi pare rău să aud asta, dar îți sunt alături în suferința ta!
Vera și-a petrecut multe dintre aceste discuții plângându-se de Tilly, și tocmai poveștile despre nenumăratele feluri în care fiii lor i-au dezamăgit au sudat relația de prietenie dintre Vera și Alex.
— Trimis lui Mingjin un mesaj dimineață, când trezit,ca să mă asigur că trezit și el, și până acum nu mi-a răspuns. Ce altă mamă este atât de atentă să îi trimită un mesaj fiului ei adult în fiecare dimineață? Însă apreciază el acest gest?
Alex scoate un sunet de dezamăgire și clatină din cap.
— Tinerii din ziua de azi! Nu pricep și pace câte sacrificii făcut pentru ei! Când eram tânăr, eu nu îi lăsam niciodată pe părinții mei să se trezească înaintea mea. Nu, întotdeauna mă sculam înaintea lor și îi lustruiam pantofii

tatei. Baba nu a mers niciodată la lucru cu pantofii murdari, și asta datorită mie!
— Da, exact! scoate Vera un sunet satisfăcut, iar pieptul i se umple de energia potrivită. Exact la asta refer și eu! În fiecare dimineață, pregăteam un mic-dejun cald pentru părinți! Ha! Generația asta tânără habar n-are ce bine o duce!
— Știi, Lily i-a răsfățat mereu! zice Alex, iar expresia i se îmblânzește. Spune că băieții se poartă ca niște copii americani normali, și nu e asta ce dorit noi?
— Are și Lily dreptatea ei! admite Vera și oftează.
Amândoi cad pe gânduri și privesc cu melancolie în ceștile de ceai.
— Și ea ce mai face?
Vera urăște să pună întrebarea asta, pentru că nu a mai avut parte de un răspuns pozitiv de aproape jumătate de an, dar tot se simte obligată să o adreseze.
Umerii lui Alex se lasă brusc.
— La fel!
Asta înseamnă că rar are un moment de luciditate. Zilele astea, când Lily e trează, își petrece cea mai mare parte a timpului rătoindu-se la Alex și cerându-i să stea departe de ea și să o lase să-și vadă soțul. Asta îl distruge pe Alex. Singura lui sursă de bucurie acum o reprezintă Facai și scurtele momente în care își bea ceaiul în compania Verei. Curând însă timpul lui se scurge, așa că

Alex ia ultima înghițitură de ceai. Vera se grăbește către tejghea, de unde vine cu săculețul pe care i l-a pregătit mai devreme.
— Poftim! îi spune în timp ce îi întinde punguța. Fasole mung și pandan. Fierbe totul 15 minute, hai 20, dacă vrei o aromă mai puternică!
— Ești prea bună cu noi! protestează Alex, dar până acum a înțeles deja că bătălia e din start pierdută, așa că ia darul și îl bagă în buzunar fără prea multe insistențe.
Când Lily era mai în putere, Alex își petrecea cam cinci minute întregi ciorovăindu-se cu Vera pe tema dacă să îi plătească sau nu ceaiurile, dar zilele astea nu mai are timp pentru așa ceva.
Vera îl privește cum se îndreaptă spre clădirea în care se află apartamentul lui, o construcție veche și dărăpănată formată din zece corpuri pline cu locatari cărunți. Acum mare parte din Cartierul Chinezesc arată așa, dispărând încet-încet. Sâmburele de tristețe din inima Verei crește și devine tot mai greu, până când o copleșește. Pentru că, oricât i-ar plăcea să îi spună lui Tilly că se înșală, în adâncul inimii Vera știe că ceainăria ei este departe de a fi celebră în lumea întreagă. De fapt, e exact invers. Și să îl vadă pe primul și ultimul client al zilei îndepărtându-se o ucide puțin câte puțin în fiecare zi. Vera știe deja la ce să se aștepte de la restul dimineții. Aceasta o să se topească încet în după-amiază, care o să se

topească într-o tăcere de nesuportat în jur de ora cinci, când Vera o să se ridice de pe scaunul ei înalt și o să se îndrepte spre ușă, o să întoarcă semnul de pe față cu **DESCHIS** pe cea cu **ÎNCHIS** și, pentru a douăsprezecea oară pe ziua de azi, o să se întrebe „La ce bun toate astea?”

La drept vorbind, prăvălia nu mai face profit de ani buni. Vera reușește să o țină deschisă doar pentru că ea și Jinlong au achitat-o în întregime în urmă cu șapte ani, iar acum trebuie să plătească doar factura lunară la electricitate și așa mai departe. Chiar și așa, fără povara ipotecii pe umeri, prăvălia tot e un chin, și nu există zi în care Vera să nu fie conștientă de faptul că economiile ei se împuținează tot mai mult. Curând, indiferent de cât de cumpătat o administrează, Vera nu o să mai aibă fonduri pentru a face ca micuța ei ceainărie să meargă, iar acela o să fie momentul când Vera Wang's World-Famous Teahouse va ajunge la final.

Azi Vera închide cu o oră mai devreme, incapabilă să mai suporte povara propriei singurătăți. Pașii săi, în timp ce se târăsc în sus pe scările șubrede, către zona de locuit, sunt grei. Nu îi stă în fire să fie tristă, dar, indiferent cât de viguroasă a fost plimbarea de dimineață, tristețea sfârșește întotdeauna prin a o prinde în gheare. Înainte să meargă la culcare, îi trimite lui Tilly un mesaj în care îi amintește să meargă la culcare devreme

pentru că mersul la somn târziu cauzează cancer la prostată, toată lumea știe asta. Nu așteaptă răspuns. Știe că nu va primi așa ceva. Când, într-un final, adoarme, visează moartea, și își dorește să îi vină odată și ei rândul.

În dimineața următoare, deschide ochii ca de obicei și începe o nouă zi. Nu are niciun rost să zacă în pat, plângându-și de milă, când are înainte 24 de ore. Îmbrăcată în obișnuitul echipament de dimineață, cu parasolarul bine fixat pe cap, Vera coboară scările spre ceainărie, unde, de data asta, șocul o face să își piardă cuvintele.

Căci acolo, în mijlocul ceainăriei, zace un om mort.

---

[5] „Spălătoria norocoasă" (n. tr.).

[6] „Patiseria lui Winifred" (n. tr.).

[7] În medicina și alimentația asiatică, alimentele se împart în două mari categorii: cele care stimulează și energizează trupul și cele care îl calmează. Cele dintâi sunt asociate cu conceptul de *yang*, simbolizat de elementele foc și vânt, iar celelalte, cu conceptul de *yin*, simbolizat de elementele apă și pământ (n. tr.).

[8] Plantă tropicală cu frunze parfumate folosită pentru aromatizare în bucătăriile din Asia de Sud-Est (n. tr.).

[9] Formă generală de salut în China, indiferent de momentul zilei (n. tr.).
[10] „Bună dimineața!”, în mandarină, în orig. (n. tr.).

Capitolul 3
JULIA

ATUNCI CÂND TE PĂRĂSEȘTE SOȚUL, problema principală nu este că ți-e dor de el a doua zi, ci că îți dai seama cât de multe nu știi să faci. De exemplu, să plătești facturile. Să conduci mașina. Să ții casa. Julia urăște faptul că Marshall a părăsit-o – le-a părăsit –, dar, în momentul de față, nu urăște pe nimeni mai mult decât se urăște pe sine.

Iat-o în San Francisco, într-o frumoasă dimineață, la ora 11, cu fiica în vârstă de doi ani și jumătate lângă ea, incapabilă să se hotărască ce mâncare să pregătească pentru prânz. Și asta pentru că, în ultimii zece ani, Marshall a fost cel care a dictat ce se mănâncă.

„Vreau sandvici cu ton, iubito!" îi spunea, iar ea pregătea sandvici cu ton.

„Ce zici de un sandvici cu chifteluțe?" Și ea îl pregătea imediat, de la zero.

Iar în zilele în care el pleca în delegații, pur și simplu pregătea felurile lui preferate, pentru că adevărul este că Julia habar nu mai are care sunt felurile ei preferate. Preferatele sale sunt ce îi plăcea lui Marshall. De-a lungul anilor, Julia a învățat să iubească ceea ce iubește el, pentru că să îl vadă zâmbind și să-l audă spunându-i „E delicios, iubito!" îi producea atât de multe endorfine, încât a hotărât să iubească și ea lucrul respectiv. Oare nu asta

înseamnă să fii căsătorit cu cineva? Să iubești ceea ce iubește celălalt?
Totuși, noaptea trecută, după 10 ani de căsnicie și 14 în care au format un cuplu, Marshall i-a spus fără menajamente că „îi ajunsese" și că nu mai stă după curul ei. În timp ce o ajută pe Emma să fixeze o piesă Lego încăpățânată, Julia crede cu toată sinceritatea că nu e nimic în neregulă cu curul ei. La naiba, are grijă să își țină curul într-o formă foarte bună! Ideea aceasta ridicolă o lovește cu o neașteptată cruzime și face ca lacrimi fierbinți să îi curgă pe obraji. Cui naiba îi pasă de curul ei acum? Deși o voce firavă îi strigă, în timp ce își înăbușă suspinele, că „e un cur al naibii de bun".
Își verifică telefonul pentru a nu știu câta oară, dar nu sunt nici apeluri, nici mesaje. A așteptat atât de mult să-i sune telefonul, verificând că încă merge, că are atât Wi Fi, cât și conexiune, încât, atunci când se aude soneria, sare și își înșfacă mobilul.
Emma își ridică ochii de la elaboratul castel Lego pe care îl construiește.
— Mamă, la ușă sună!
— Poftim?
Julia are nevoie de câteva clipe ca să își dea seama că se aude soneria, nu telefonul, și, odată ce o face, speră și se teme în egală măsură, luptându-se să primească aer în pieptul care i se strânge. Dintr-odată, i se pare îngrozitor de greu să respire. Se ridică,

silindu-se să inspire adânc și să scape de strânsoarea care îi chinuie pieptul. Pot să respir. Totul o să fie bine.
Poate că, până la urmă, viața o să fie mai bună fără Marshall?
Nu, așa ceva e imposibil! Marshall a avut grijă de ele. A avut grijă de tot.
Până să ajungă la ușă, tot nu are idee ce o să spună, dar nu contează. Oamenii par să știe că Julia nu are mare lucru de spus. De obicei, fie vorbesc peste ea, fie o ignoră complet. Oricum, probabil e doar Linda, vecina de lângă, pretinzând că a trecut un pic, sub pretextul că le aduce fursecuri, și încercând să afle ce a fost cu scandalul de aseară. Julia trebuie să ocolească sacii de gunoi uriași aliniați lângă ușă. La un moment dat, va trebui să se ocupe de ei.
Dar, când deschide, descoperă că la ușă nu e deloc Linda. În fața ei se află doi agenți de poliție – o femeie de culoare și un bărbat asiatic, amândoi cu expresii ciudate. Cumva zâmbesc, dar zâmbetele le sunt jenate și pline de regret. Un nod dureros se formează în stomacul Juliei; zâmbetele de felul ăsta nu sunt pentru momentele când ai de oferit vești bune. Dimpotrivă, sunt pentru momentele când ești pe cale să distrugi viața cuiva. Pentru o clipă, Julia se simte tentată de ideea de a le trânti ușa în nas și a trage zăvorul. Dar, evident, nu face asta. Julia nu e nimic altceva decât plăcută și respectuoasă. Dornică să fie

de ajutor și docilă. „Julia nu e nimic”, aude în minte vocea lui Marshall. Vocea pe care o aude în minte e mai răutăcioasă decât vocea lui Marshall în realitate.
— Bună dimineața, doamnă! o salută polițistul asiatic. Sunt detectivul Ha, iar aceasta este partenera mea, detectivul Gray. Sunteți Julia Chen?
Cumva, Julia reușește să încuviințeze cu o mișcare din cap.
„Nu!” ar vrea să strige. Nu o să se întâmple nimic bun, măcar de atâta lucru e sigură. Dar încuviințează din noi, căci corpul reușește să îi fenteze mintea.
— Oh! exclamă Ha în timp ce intră, alături de colega lui, în apartament și observă sacii de gunoi. Ați făcut un pic de curățenie de primăvară?
Stomacul Juliei se agită cu atâta violență, încât aproape că vomită. Vede playstationul lui Marshall ițindu-se din cel mai apropiat sac de gunoi. Aproape nou. Curățenie de primăvară! Mai degrabă i-a strâns lucrurile pentru că știe că el nu are să se mai întoarcă.
— Ceva de genul! îngână ea.
Se răsucește repede și aproape că dă peste Emma. Nici nu și-a dat seama că fetița i s-a agățat de piciorul drept, ca un pui de koala.
— Iartă-mă, scumpo!
Se apleacă și o ridică pe cea mică. Întotdeauna o uimește cât de grea a devenit

fetița. Cât de mult s-a înălțat, cât e de zdravănă și cu toată viața înainte.
— E în regulă! îi șoptește fetiței în timp ce îi conduce pe polițiști în living. E în regulă, repetă! mai mult pentru sine decât pentru Emma.
Gray zâmbește.
— Bună, scumpo! Cum te cheamă?
Julia nu se obosește să aștepte vreun răspuns înainte de a răspunde în numele fiicei sale:
— Ea e Emma.
Emma nu vorbește niciodată cu străinii. De-abia vorbește cu vecinii, și asta în condițiile în care ele două îi știu pe oamenii care trăiesc pe strada lor dintotdeauna. Acesta e unul dintre lucrurile pe care Marshall le ura. Mă rog, poate „a urî" e un cuvânt cam puternic. Sau poate că nu, de vreme ce nici măcar nu s-a uitat în urmă la fiica lui atunci când a plecat cu o seară în urmă.
— Ce nume frumos! Ți se potrivește! zice Gray. Câți ani ai?
Cei mai mulți dintre copii, așa cum i s-a spus Juliei în repetate rânduri de diverse persoane, ar fi mai mult decât fericiți să îi anunțe pe toți că tocmai au descoperit câți ani au. Dar nu și Emma. Aceasta își îngroapă chipul în umărul Juliei și refuză să se uite la cei doi polițiști, care îi oferă zâmbete bizare. Cuvintele lui Marshall îi răsună Juliei în minte: „E al dracului de jenant felul în care se poartă! De ce nu se poartă ca un copil normal?"

Julia înghite în sec și le face semn polițiștilor să se așeze pe canapea. Canapeaua e mult mai drăguță decât ar avea dreptul să fie, din lemn masiv, iar șezutul este acoperit din piele naturală. Una dintre alegerile lui Marshall, desigur. Întotdeauna alege cele mai scumpe lucruri, trecând totul pe cardul de credit și asigurând-o că o să vină bani curând, așa că de ce să nu investească în viitorul lor confort? Marshall adoră cuvântul ăsta, „a investi", și îl folosește pentru absolut toate achizițiile frivole pe care le face.

Julia se așază pe fotoliul de lângă canapea și o mută pe Emma de pe șold în poală. Într-un târziu, își dă seama că ar trebui să le ofere musafirilor ceva de băut, măcar niște apă. Dar Emma s-a lăsat grea în poala ei, iar Julia nu-și dorește ca polițiștii aceștia să stea mai mult decât e cazul. De-abia a dormit noaptea trecută; și cum ar fi putut să o facă, având în vedere toate câte s-au întâmplat? Iar acum e istovită, atât de istovită!

Ca și cum i-ar depista dorința de a termina cu asta odată, Ha își drege vocea și se apleacă un pic în față.

— Marshall Chen este soțul dumneavoastră?

— Aveți vreo cameră în care ne putem juca? intervine Gray, zâmbind la Emma, care trage cu ochiul la ea.

Ideea de a se despărți de Julia o face pe Emma să se strângă lângă mama ei, lipindu-și fața de

pieptul acesteia și dând din cap cu îndârjire. Julia o ține aproape.
— E-n regulă, poate rămâne!
— Sunteți sigură? Am venit aici cu niște informații delicate.
Julia încuviințează din cap și își încleștează mâinile în spatele Emmei pentru a le împiedica să tremure. Inspiră parfumul părului Emmei, mirosul acela dulce de transpirație de copil combinat cu zahăr cald. Respirația îi devine neregulată, șuierându-i până în plămâni, iar Julia se vede nevoită să își înăbușe un oftat. Să-i dea drumul odată!
Cei doi polițiști clatină din cap, dezaprobându-i în mod clar alegerea. Nu-i nicio problemă! Julia este obișnuită cu dezaprobarea. Și doar pentru că Gray crede că Emma este drăguță, sau cum i s-o părea, nu înseamnă că o cunoaște pe Emma. Nimeni nu o cunoaște pe Emma. Oamenii folosesc cuvinte precum „dureros de timidă" și „foarte liniștită". Julia nici nu-și poate imagina cum ar fi să o lase pe Emma singură într-o cameră cu altcineva. S-ar panica în ultimul hal și apoi Gray s-ar panica și ea și ar putea crede că e ceva în neregulă cu fetița. Julia s-a săturat până peste cap de oameni care cred că e ceva în neregulă cu Emma.
— Păi, bine! zice Ha și își drege din nou glasul. Ăăă, ne pare rău să vă informăm că în dimineața aceasta soțul dumneavoastră a fost

găsit mort într-o ceainărie din Cartierul Chinezesc.
Cuvintele îi sunt așa de străine Juliei, încât creierul ei eșuează în a înțelege ce i se comunică. Iar când, în sfârșit, începe să digere informația primită, se oprește la cea mai ciudată parte a frazei.
— Într-o ceainărie?
Ha încuviințează cu o mișcare din cap.
— Da! răspunde și își consultă agenda. Vera Wang's World-Famous Teahouse.
— De ce ar avea o creatoare de modă o ceainărie?
Dar, la o adică, Eva Longoria are câteva restaurante, așa că poate e o întrebare stupidă.
Gray clatină din cap.
— Nu, de fapt, proprietara localului se numește Vera Wong.
Ceva din felul în care polițista rostește aceste cuvinte ajunge în străfundurile creierului Juliei și generează o reacție. Tânăra face cel mai îngrozitor lucru posibil în momentele acestea: izbucnește în râs. Hohotul durează mai puțin de o secundă, căci vede ochii polițiștilor sticlind și îi vine să își tragă una. Dumnezeu știe că, în multe ocazii, Marshall a vrut să o cârpească, și poate cineva să îl învinovățească pentru asta? Julia face tot felul de lucruri stupide, iar el trebuie să le suporte. Adică trebuia să le suporte, că doar e mort, nu? Nu mai trebuie să o suporte. Julia

aproape că izbucnește din nou în râs, dar reușește să își înăbușe senzația trădătoare.
— Nu înțeleg! îngaimă ea.
Expresia lui Gray este încă rece și neîncrezătoare.
— A fost găsit de proprietara ceainăriei, doamna Vera Wong, în jurul orei cinci dimineața. Pare că soțul dumneavoastră a intrat prin efracție în local la un moment dat în timpul nopții și a murit acolo.
Julie se luptă să pună cuvintele cap la cap.
— Cum… Ce anume i-a cauzat moartea?
— Încă așteptăm rezultatul autopsiei, dar avea o punguță cu MDMA în geantă, așa că este posibil să fi fost vorba despre o supradoză, răspunde Ha.
— MDMA?
Omul ăsta măcar vorbește engleză?
— S-ar putea să știți substanța aceasta sub numele de ecstasy, Moly sau E.
Creierul Juliei refuză să proceseze cuvintele.
— Știți cumva dacă soțul dumneavoastră folosea în mod regulat MDMA? insistă Ha, însă e limpede din tonul lui ce spune de fapt: „Cum puteți să nu știți dacă soțul dumneavoastră era sau nu consumator regulat de MDMA?”
— Există unele răni pe corpul lui, îi explică Gray. O vânătaie pe obraz și zgârieturi pe celălalt. Din întâmplare, știți ceva despre asta?

Julie dă din cap amorțită, iar capul îi bubuie de durere din pricina mișcării. Nepoftită, i se ivește în minte o amintire legată de Marshall împingând-o și apoi plecând, și ceafa ei lovindu-se de perete. Julie își mușcă buza, încercând să se concentreze asupra celor ce se întâmplă în acest moment. Să nu le arate că suferă. Să nu le arate că el a rănit-o.

Oare polițiștii o cred? Juliei îi e imposibil să-și dea seama. Și oare are vreo importanță dacă o cred sau nu? El e mort. Marshall e mort.

Ca și cum ideea se strecoară în capul Emmei prin osmoză, copilița începe să se foiască în poala mamei, mânuțele dolofane căutând sânul.

— Țâță! cere Emma.

Obrajii Juliei ard, iar ei îi e greu să se uite în ochii celor doi polițiști; apoi se mustră singură. Ce prostie să își facă griji că aceștia ar putea să o judece pentru că încă își alăptează copilul în vârstă de doi ani! Cui naibii îi pasă de alăptat când tocmai i s-a spus că bărbatul cu care a fost măritată vreme de zece ani a murit? Și totuși, iat-o în această situație, ținând cu fermitate, dar și cu blândețe brațele Emmei și îndepărtându-le de piept.

— Mai târziu! spune ea încet, deși știe că este inutil.

După cum era de așteptat, Emma strigă mai tare:

— Țâță! cere. Țâță!

Jena care o încearcă pe Julie se transformă în rușine.
După ce că Emma încă cere sân, nici nu e în stare să formeze o propoziție întreagă. E capabilă, când sunt doar ele două, iar Emma folosește propoziții lungi, de adult.
„Mami, pot, te rog, să primesc niște lapte?”
„Mami, uită-te la buburuză! De ce are pete negre?”
„Îmi plac leagănele! Împinge-mă mai tare, mami!”
Fraze bine formate care dispar de îndată ce au companie. Apoi, desigur, potrivit deja obiceiului, Julie se simte rușinată pentru că se rușinează cu propriul copil. Ce mamă îngrozitoare este! Și ce soție îngrozitoare este! Uite, de exemplu acum, când judecă discursul copilului, iar soțul ei tocmai a murit.
— Țâță!
Acum e un strigăt în toată regula, lângă urechea Juliei; un strigăt incredibil de sonor. Julia se smucește, iar bruschețea gestului o șochează pe Emma. Copila clipește la Julia, cu ochii larg deschiși; chiar și colțurile gurii i-au căzut.
— Îmi pare rău, scumpo!
Prea târziu! Emma deschide gura larg și scoate un vaiet răscolitor. Singurele momente în care copila nu e liniștită sau timidă sunt cele în care plânge.
Cei doi agenți arată ca și cum nu și-ar dori nimic altceva decât să fugă de acolo.

— Regret, nu este un moment bun! spune Julia, și ce lucru ciudat să scoți pe gură, nu-i așa?
Clar nu e lucrul pe care să îl spui polițiștilor care încearcă să îți povestească despre decesul soțului tău. Nu? Cine știe care este lucrul potrivit pe care să îl spui într-o astfel de împrejurare? Julia este sigură că arată ca și cum ar fi vinovată. Se simte vinovată, întrebându-se ce ar spune o persoană nevinovată, de parcă ea însăși nu ar fi nevinovată. Dar, din nou, nu este. Are prea multe de ascuns, iar o parte din ea este recunoscătoare pentru plânsetul Emmei, căci asta îi oferă scuza perfectă pentru a-i da afară pe acești doi polițiști. Se ridică, icnind din pricina Emmei, care nu cântărește chiar puțin.
— Bine, dacă vă amintiți ceva, vă rugăm să ne sunați!
Polițista Gray se vede silită să țipe ca să se facă auzită peste întreg vacarmul. Apoi scoate o carte de vizită și o așază pe măsuța de cafea, înainte ca ea și partenerul ei să se ridice și să se îndrepte spre ușă. Julia le observă mersul hotărât, cu o destinație clară în minte. Nu-și aduce aminte când a fost ultima dată când a pășit atât de plină de încredere. Acum merge doar cu umerii plecați, capul în permanență în pământ și ochii lipiți de creștetul Emmei.
La ușă, Gray se oprește și se întoarce spre Julia. Ochii li se întâlnesc, iar Julia aproape că

începe să ofteze, atâta milă e în ochii polițistei. În clipa următoare însă, privirea lui Gray alunecă în jos, spre sacii de gunoi, iar Julia îngheață când observă cum expresia vizitatoarei se asprește. De data asta nu are cum să nu observe playstationul și nici cravatele de mătase. Sigur știe că sacii sunt plini cu lucrurile lui Marshall, saci pe care Julia i-a aliniat la ușă, ca și cum i-ar fi prevăzut moartea. Gray spune ceva, dar Julia nu aude din pricina scâncitului Emmei. Apoi strigă:

— Ținem legătura!

Julia nu așteaptă ca polițiștii să se întoarcă și să se îndepărteze, ci închide ușa și se grăbește spre canapea, unde o alăptează pe Emma. Nici măcar nu își dă seama că a început să plângă până ce pe căpșorul fetiței nu pică o lacrimă, iar din clipa aceea nu mai are niciun sens să își înăbușe suspinele care îi zguduie trupul.

Capitolul 4
VERA

ESTE 20.55, CEEA CE ÎNSEAMNĂ CĂ ORA de culcare a Verei a trecut cu aproape jumătate de ceas în urmă. Femeia nici măcar nu reușește să își amintească ultima dată când nu a reușit să se bage în pat la 20.30; Vera merge la culcare cu mare promptitudine în fiecare seară. Nu i-a înțeles niciodată pe oamenii care se luptă cu probleme legate de somn. Pentru Vera, somnul reprezintă o chestiune de disciplină și de voință, la fel ca majoritatea lucrurilor în viață. În fiecare noapte, în timp ce își aplică numeroasele ei creme hidratante, îi spune corpului că este timpul ca acesta să se retragă la culcare, iar el nu o dezamăgește niciodată.

Mai puțin în seara asta. În seara asta, Vera stă întinsă în pat, în întuneric, răsucind neîncetat marginea păturii între degetul mare și cel arătător. Pentru a șasea oară la rând, se forțează să inspire adânc și îi cere creierului să ia o pauză pe durata nopții. Asemenea unui adolescent posac, creierul o ignoră, încăpățânându-se să rămână treaz.

Când cifrele roșii de pe ceas indică 21.00, Vera renunță la încercarea de a-și supune conștiința și se ridică. Pufăie enervată și, târșâindu-și picioarele, iese din dormitor pentru a ajunge în bucătărie. Aprinde lumina și strânge din ochi din pricina strălucirii bruște. Când ochii i se obișnuiesc în sfârșit, își

face de lucru, pregătindu-și o ceașcă zdravănă de ceai de crizanteme, fără cofeină. În tot acest timp, se bombăne singură pentru că e atât de nătângă. De ce ar trebui simpla descoperire a unui cadavru în mica ei prăvălie să o facă să își piardă somnul? A început să se complacă, asta-i tot.

Dar, până la urmă, se aude o voce mititică, nu e vorba despre cadavrul descoperit, nu-i așa? E vorba de celălalt lucru.

Vera oftează. Uneori își urăște mintea pentru că este atât de perspicace! Ceainicul fierbe, așa că își toarnă apa în cană și urmărește cum florile moarte de crizantemă se desfac cu delicatețe înainte de a se revărsa pe suprafața mesei. Vera se așază, iar ochii i se îndreaptă automat către cutia de șervețele din mijlocul mesei. Nechemate, amintiri de mai devreme îi dau ghes.

Până să sosească poliția, Vera este relativ calmă. Bine, inima i-a luat-o parcă la trap, dar, dat fiind că bărbatul mort zace la doar doi pași de ea, se gândește că e o chestiune acceptabilă. S-a pregătit pentru venirea polițiștilor – a fiert suficientă apă pentru trei ceainice și a pus în fiecare ceainic un pic de ceai Longjing și frunze de ginkgo, o combinație cunoscută pentru efectul de ascuțire a minții, asigurându-se astfel că oamenii legii își vor face investigația cât se poate de bine. Poate că aceștia vor fi așa de impresionați de cât de eficient le lucrează

mințile după doar o gură din ceaiul magic al Verei, că întreaga secție va deveni clientă fidelă a ceainăriei. Poate că polițiștii vor duce vorba și în alte secții, iar în curând Vera va avea comenzi regulate în vrac de la toate departamentele de poliție din întreaga Bay Area.

Vera a făcut, de asemenea, un pic de ordine în ceainărie. Adică în jurul cadavrului, desigur. S-a uitat la suficiente episoade din CSI ca să știe că nu trebuie să atingă cadavrul pentru a se păstra urmele de ADN ale vinovatului. Cu toate astea, nu are de gând să lase un furnicar de polițiști să mișune prin ceainăria ei fără să aranjeze cât de cât locul. În concluzie, a mers sus, până în apartament, și a adus o vază foarte drăguță, precum și un portret personal de la vârsta de 20 de ani, asigurându-se astfel că toată lumea știe că, pe vremuri, era o frumusețe de fată. A fost la un pas să mătură sticla spartă de la ușă, dar și-a amintit că probabil aceasta constituie o dovadă de la fața locului. Vera este foarte mândră de locul crimei; cu siguranță este cel mai încântător loc al faptei pe care l-au văzut vreodată polițiștii.

Când sosesc oamenii legii, Vera îi întâmpină la ușă cu o tavă pe care se află ceai proaspăt pregătit, însă ei o împing deoparte – cu blândețe, desigur, dar tot o împing –, și îi spun:

— Doamnă, vă rugăm nu ne stați în drum!

— Dar…
Vera are nevoie de un pic de timp să se gândească, însă trei polițiști năvălesc în micuța ei ceainărie.
— Pregătit niște ceai. Mai bine l-ați bea acum, înainte să începeți ancheta! E un ceai făcut din Longjing și frunze de ginkgo, două ingrediente cunoscute pentru faptul că îți limpezesc mintea.
— Doamnă, nu o să bem și nu o să mâncăm nimic aici. Gray, te ocupi tu? spune polițistul, care face un semn către colega lui și își ridică mândru capul spre Vera.
Detectivul Gray, o polițistă de culoare cumsecade și care pare cam de vârsta lui Tilly, se îndreaptă spre Vera. Etalează un zâmbet politicos.
— Doamnă, puteți ieși afară pentru o clipă? Trebuie să vă iau declarația.
— Oh, nu, vă mulțumesc! răspunde Vera iute. Trebuie să rămân și să mă asigur că polițiștii dumneavoastră nu ratează nimic.
— Ce nai…? murmură primul agent. Doamnă, cine a desenat conturul decedatului?
— Ah!
Vera se umflă în pene. Au observat cât de dornică să dea o mână de ajutor și cât de ingenioasă este!
— Eu făcut! Ca să vă scutesc de-o treabă.
Vera știa că ar trebui să se întâmple atunci când se comite o crimă – poliția face conturul

cadavrului folosind bandă, dar, din nefericire, ea nu a mai avut bandă, așa că a folosit un marker. A fost extrem de atentă atunci când a trasat conturul, având grijă să lase cam un centimetru între vârful cariocii și cadavru, astfel încât să nu se atingă de el. Rezultatul este, dacă poate spune asta, excelent – atât precis, cât și clar. Poate că ar trebui să îi sfătuiască pe polițiști să treacă de la bandă la marker.

Totuși, polițiștii nu par impresionați. Ba dimpotrivă, par cu adevărat enervați!

— Scoate-o de aici! se răstește primul polițist.

— Doamnă, veniți cu mine! îi cere Gray, iar Vera se încruntă, dar, până la urmă, face ce i se spune.

În timp ce se îndreaptă spre ieșire, bătrâna se întoarce spre primul agent și îi strigă:

— Eu nu mutat nimic, domnule polițist! Totul e exact cum era înainte ca omul să fie omorât.

Una dintre sprâncenele ofițerului Gray se ridică.

— Omorât? Ce vă face să credeți că e vorba de crimă?

Vera oftează către Gray. De ce pune întrebări atât de evidente?

— Pur și simplu... detectez aura. Dumneavoastră nu? Aură foarte proastă. Aaa, poate că generația dumneavoastră cunoaște toată treaba asta sub numele de „vibrații”.

— Pentru că victima are… vibrații proaste? întreabă Gray.
Vera are sentimentul că Gray nu o crede. De ce să fii polițist când nu poți nici măcar să te bazezi pe instinctele tale? De-asta au nevoie polițiștii de ceai. Vera își ridică tava, sperând că Gray va simți mirosul îmbietor al licorii.
— Hai! Beți-vă ceaiul acum! Aveți nevoie de el! Vă va curăța mintea și vă va îmbunătăți memoria.
— Doamnă, spune cu un oftat Gray, încercați să nu ne mai faceți să bem ceaiul! Lăsați tava jos și veniți cu mine afară. Acum!
Vera este îngrozită. Pentru numele lui Dumnezeu, este suficient de în vârstă ca să fie mama lui Gray! Clar, Gray nu ar trebui să le vorbească așa celor mai vârstnici. Totuși, are de-a face cu polițiști, așa că Vera presupune că ar trebui să respecte legea sau cum s-o numi treaba asta, dar, în semn de rebeliune, își ține bine tava în timp ce iese din ceainărie. Având în vedere că omul a murit în localul ei, ai putea crede că Vera este îndreptățită să urmărească ancheta pas cu pas și să își facă cunoscute numeroasele teorii cu privire la ce anume l-ar fi putut ucide. (În clipa de față, teoria ei preferată este că bărbatul și cel care urma să îl omoare au venit la ceainăria Verei pentru o băutură înainte de culcare, dar, găsind localul închis, au fost atât de dezamăgiți, că unul dintre ei a ajuns să îl omoare pe celălalt. Hei, dacă oamenii se pot

omorî între ei din cauza furiei din trafic, de ce să nu facă asta și din pricina furiei ceaiului?)
Odată ajunsă afară, Vera este deopotrivă dezamăgită și surprinsă să vadă că nu există și alți polițiști. Nu este echipa CSI? Unde sunt tipii care se ocupă cu analiza sângelui, cu camerele lor uriașe și cu costumele de protecție, unde e banda galben-neagră a poliției și unde e mulțimea care se îndeasă, dornică să o vadă pe victima crimei? Unde sunt tinerii și rapacii reporteri care se deghizează în detectivi ca să se strecoare la locul crimei?
Nu, dar strada e la fel de liniștită ca întotdeauna, cu ex-cepția lui – of! – Winifred, al cărei cap se ițește din cofetăria ei. Ori de câte ori Vera numește prăvălia lui Winifred „cofetărie", aceasta din urmă se repede să o corecteze.
— Este o patiserie! ar veni replica înțepată a femeii. Și țin să precizez că insistența ta cum că nu îi pot spune patiserie pentru că „nu sunt franțuzoaică" este o dovadă de rasism.
— Nu poți să îi spui așa, Winifred, nu pentru că nu ești franțuzoaică, ci pentru că nu servești produse de patiserie franțuzești. În prăvălia ta nu se servesc decât produse de patiserie cu specific chinezesc.
— Multe dintre ele sunt influențate de gastronomia franțuzească.
— Doar pentru că îi spui chiflei tale cu taro petit pain au taro nu înseamnă că e

influențată de gastronomia franțuzească.
În orice caz, în momentul de față, Winifred privește din prăvălia ei clar lipsită de specific franțuzesc, iar Vera își poate imagina ce-i trece prin minte vecinei sale. Ha! În fine, n-are decât să se întrebe cât vrea; omul a ales să fie omorât în ceainăria Verei, nu în falsa patiserie a lui Winifred.
— Doamnă?
Vera are nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama că Gray a întrebat-o ceva.
— Da?
— V-am întrebat dacă îmi puteți povesti exact ce s-a întâmplat, începând de la ceea ce făceați înainte de a găsi cadavrul.
— Da, sigur!
Vera e pregătită pentru asta.
— Așadar, în această dimineață m-am trezit la 4.30, ca de obicei. Fără să pun ceasul deșteptător, știți. Mă trezesc în fiecare dimineață la 4.30; asta se numește disciplină. Dumneavoastră la ce oră vă treziți în fiecare dimineață?
Gray închide ochii pentru câteva clipe.
— Doamnă, aici nu este vorba despre mine. Continuați, vă rog!
— Aha! pufnește Vera. Voi, cei tineri, vă treziți mereu târziu, lucru care e rău pentru sănătatea voastră.
— Deci v-ați trezit…, insistă Gray, fluturând din mână cu ceva mai multă nerăbdare decât crede Vera că este necesar.

— Mă trezesc, apoi, după ce spăl pe dinți și toate celelalte, mă duc la bucătărie și primul lucru pe care îl fac este să beau un pahar mare de apă. În fiecare dimineață fac asta. Spală rinichii, știți, și...
— Așa, deci ați băut un pahar cu apă și apoi?
— Mi-am pus parasolarul – soarele din California este așa de puternic, încât niciun produs de protecție solară nu este suficient, nici măcar dacă are factorul de protecție 90. Trebuie să porți pălărie, ați înțeles? Să îți protejezi pielea de soare, altfel faci cancer.
— Așa, să port pălărie, am înțeles. Deci ce spuneați?
— Apoi cobor în prăvălie și dau peste un cadavru.
— Cunoașteți identitatea decedatului? o întreabă Gray, cu pixul pregătit să se repeadă asupra agendei.
Vera clatină din cap.
— Nu mai văzut niciodată. Dar, judecând după chipul său, cred că are în jur de 30 de ani sau poate chiar mai mult. Asiaticii au pielea bună, știți? Da, aș putea spune că se apropia de 40 de ani.
Spre imensa dezamăgire a Verei, Gray nu notează această informație.
— Nu aveți de gând să scrieți asta?
Gray îi ignoră întrebarea.
— Așadar, nu îl cunoașteți pe decedat.
Informația asta polițista o notează. Adică nu scrie dovezile de înțelepciune ale Verei, ci

lipsa de cunoștințe a aceleiași Vera în ceea ce o privește pe victimă.
— V-a surprins ceva în mod special legat de cadavru?
— Dacă stau să mă gândesc, da.
Ajunsă în acest punct, Vera este disperată să fie de ajutor.
Gray se înviorează.
— Pentru început, omul era mort! începe Vera, vorbind pe un ton înțelept.
Gray se dezumflă.
— Mda… adică da, m-am prins, am notat asta. Altceva?
— Îl las în pace. Nu îl ating pentru că știu că veți vrea să verificați ADN-ul, amprentele și celelalte, continuă Vera cu o urmă de mândrie în glas.
Apoi își lungește gâtul și se uită de jur împrejur.
— Apropo de ADN, unde este echipa CSI?
Gura lui Gray devine o linie subțire.
— Mă tem că nu lucrăm așa, doamnă. Sfinte Dumnezeule, urăsc serialele alea! bombăne ea. Chiar în timp ce vorbim, superiorul meu caută semne de agresiune, iar cei de la Criminalistică vor fi chemați dacă se găsesc indicii în acest sens.
— Poftim?
Încă o dată, Vera este uluită. Tot ce a văzut la televizor până în momentul acesta a pregătit-o pentru o mică armată de polițiști în costume de protecție.

— Păi, clar există semne de agresiune.
— Da?
Tava cu ceai pe care o are în mână o împiedică pe Vera să gesticuleze, așa că face semn din cap spre ușa din față.
— Priviți, criminalul a spart geamul!
Gray încuviințează încetișor.
— Acela, într-adevăr, ar putea fi un semn, deși vă îndemn să nu vă grăbiți să trageți concluzii. Ar putea exista o mulțime de motive pentru care geamul să fie spart. Vă mai puteți gândi la ceva care s-ar putea dovedi relevant pentru anchetă?
— Ce ziceți de chestia cu drogurile? îi scapă.
Gray se holbează la ea.
— Drogurile? Ce vreți să spuneți? I-ați căutat printre lucruri?
„Doar cu foarte mare atenție" e Vera gata să scoată pe gură, dar reușește să se abțină și să spună:
— Bineînțeles că nu! Pur și simplu cred că arată ca genul acela de oameni care iau droguri, nu credeți? Vă zic eu, soi rău.
Gray mijește ochii, iar Vera se simte ca un copil îndărătnic care este certat de un adult. Oof, n-a mai avut sentimentul acesta de multă vreme și nu îi place!
— O să vedem care-i treaba cu drogurile!
Îndoiala își face loc în stomacul Verei, dar și-o înghite. Se uită la ceainăria ei, pe a cărei fereastră murdară de praf zărește doi polițiști care cercetează prăvălia. Dezamăgirea i se

accentuează când observă că niciunul dintre aceștia nu folosește măturica specială pentru a aduna amprente cum se cuvine. Nu cumva ar trebui și să vorbească prin stație și să ceară întăriri? Oare tinerii din ziua de azi chiar nu pot face nimic așa cum trebuie? Chiar trebuie să se ocupe ea de tot?

Răspunsul este, desigur, un răsunător da. Iată de ce Vera oftează și clatină din cap.

— Nu! îi zice lui Gray. Nu mai e nimic.

Mai târziu, după ce poliția a plecat și încă și mai târziu, după ce medicul legist a preluat cadavrul și a plecat cu el, Vera stă în tăcerea neliniștitoare din ceainărie, privind la locul în care s-a aflat trupul neînsuflețit. În afară de sticla spartă, nu sunt și alte semne că acolo s-a aflat un cadavru. Mă rog, există conturul folositor făcut de Vera, firește, dar, în afară de asta, nimic. Nici măcar un strop de sânge.

Medicul legist nu a fost prea tulburat atunci când a venit să ridice cadavrul. Echipa lui a refuzat ceaiul Verei, dar ea a reușit să îl prindă la înghesuială pe unul dintre subalterni și l-a terorizat pe bietul puști până ce acesta i-a spus că urmau să ducă trupul neînsuflețit la morgă, dar că, pe moment, părea un atac de cord, nu că victima fusese agresată.

— Cum adică nu agresiune! a izbucnit Vera. E crimă în toată regula, se vede de la o poștă.

— Oh, nu, nu cred că – ăăă – pare? Dar nu putem să – ăăă – confirmăm o astfel de informație până nu se fac – ăăă – investigații,

a spus nefericitul înainte de a fugi mâncând pământul.
Sincer acum, se pare că Vera trebuie să facă totul de una singură, inclusiv să îl găsească pe ucigașul omului. Deși, recunoaște ea în timp ce soarbe din ceaiul neatins pe care l-a preparat din Longjing și ginkgo, poate că nu are o abordare corectă. Până la urmă, ea își bea zilnic ceaiul pentru ascuțirea minții. Poate așadar să îi învinovățească pe cei din jur că nu sunt la fel de inteligenți ca ea?
Bun, poate că faptul că a luat ceva din pumnul încleștat al mortului îi acordă un mic avantaj necinstit.
Dar nu, e posibil să fie ceaiul.
Acum, în timp ce stă în bucătăria ei, Vera scoate lucrul pe care l-a ascuns în cutia cu șervețele. E un stick cu carcasa neagră și strălucitoare. Ce i-o fi venit să îl înhațe așa, din mâna mortului? Ar fi trebuit să îl lase, ca să îl găsească polițiștii, și atunci poate că aceștia ar fi luat lucrurile mai în serios.
Dar, se ceartă Vera singură, știm cu toții cât de inutili sunt polițiștii. Doar uită-te la ei cum s-au prezentat azi, așa de relaxați și de disprețuitori! Vera știe că aceștia nu or să facă nimic. Bine, de fapt, nu știe asta. E sigură însă că ea, una, ar face o treabă mai bună decât ar putea ei, pentru că nimeni nu miroase mai bine o infracțiune ca o mamă chinezoaică suspicioasă și cu mult timp la dispoziție, și ce are Vera dacă nu o mulțime de timp la

dispoziție, acum, că Juinlong nu mai e, iar Tilly se îndeletnicește Dumnezeu știe cu ce? Da, a făcut bine că a luat stickul! Și știe, desigur, că ucigașul o să se întoarcă după el. De fapt, Vera se gândește să cumpere spațiu în ziarul local și să publice un ferpar cât mai curând cu putință. Și o să posteze și pe TikTok, și pe Twitter. Nu are nicio îndoială că ucigașul o să vadă. O să i se pară ciudat că un anunț de felul acesta, un necrolog, iese așa de curând după moartea cuiva. O să știe că este un mesaj. Și atunci o să vină, iar Vera o să fie pregătită.

INVESTIGAȚIA VEREI WONG

Victimă: Marshall Chen, 29

Cauza morții: necunoscută

Semne suspecte:

1. Vânătaie pe obrazul stâng (l-a pocnit careva?)
2. Zgârieturi pe obrazul drept (l-a zgâriat careva?)
3. Ținea în mână un stick (CE ESTE PE EL?! Poate un cod nuclear? Este spion? KGB?)
4. Degetele umflate. Totul umflat. Cum eram eu în al treilea trimestru de sarcină.
5. Geanta plină de DROGURI! Vezi? Probabil că persoană rea. Nu suntem la Hollywood; de ce poartă după el droguri?

Foarte înspăimântător! PALPITANT! Cum să procedez? E de datoria mea să găsesc pe criminal înainte să se dezlănțuie. Ucigașul o să se întoarcă după stick. O să îl identific și o să îl prind înaintea lor!

Capitolul 5
RIKI

RIKI NU ERA SIGUR LA CE SĂ SE AȘTEPTE de la un loc numit Vera Wang's 'World-Famous Teahouse, dar cu siguranță nu era prăvălia asta mititică și tristă. De fapt, totul arată așa de prăpădit și de uitat, încât a trecut pe lângă ceainărie și a ajuns la micul magazin de suvenire din capătul străzii până să-și dea seama că depășise punctulețul de pe Google Maps. Se întoarce și merge foarte, foarte încet, cercetând forma fiecărei prăvălii pe lângă care trece. Când în sfârșit găsește ceainăria, cuvinte precum „dărăpănată", „uitată de Dumnezeu" și „prăfuită" îi răsar în minte. Nu își dă seama prea bine ce simte legat de faptul că Marshall a murit într-un loc ca ăsta.

O persoană cumsecade ar gândi „Sărmanul Marshall! Nu merita să moară în ceainăria asta mică și tristă!" sau măcar „Biata soție a lui Marshall! Biata lui fetiță! Chiar dacă nu știu cum le cheamă, probabil că suferă foarte tare, așa că sufăr și eu pentru ele!"

Dar Riki nu este o persoană cumsecade, nu-i așa? Nu, pentru că primul lui gând a fost: „Ticălosul a meritat-o cu vârf și îndesat! Mă bucur că a murit acolo!"

Apoi, firește, tresare când își dă seama. Ce idee oribilă i-a trecut prin minte! Ce fel de persoană gândește astfel? Apoi urmează obișnuitul baraj, ca și cum în mintea lui Riki

ar sălășlui doi indivizi care se ceartă unul cu celălalt. Hai să nu pretindem că ești prea bun pentru a avea astfel de gânduri! Știi bine ce-ai făcut!

Am făcut ce-a trebuit să fac pentru a putea supraviețui. Și, la urma urmelor, totul a fost de dragul lui Adi.

Nu te-ai săturat să îți folosești fratele mai mic pe post de scuză pentru fiecare lucru rău, fiecare infracțiune pe care le-ai săvârșit?

Și tot așa la nesfârșit. De fapt, probabil că Riki ar fi rămas vreme îndelungată în fața localului ăstuia, Vera Wang's World-Famous Teahouse (o, Doamne, descrierea asta chiar e trasă de păr), dacă ușa șubredă nu s-ar fi deschis cu un scârțâit. Clopoțelul de deasupra scoate un sunet, întrerupând dezbaterea înfierbântată din capul lui Riki. Pentru o clipă, asta îl enervează, pentru că era sigur că e la un pas să câștige împotriva lui însuși, dar pe urmă se trezește holbându-se în tăcere la fața care se ițește din prăvălie, și toate gândurile îi amuțesc.

Este o femeie în vârstă, probabil în jur de 60 de ani, cu părul făcut permanent, genul acela cu bucle mari care îi este atât de cunoscut, dată fiind copilăria petrecută în Indonezia, și cu buzele date cu un ruj roz, strălucitor, mult prea strălucitor pentru tonul pielii, și cu sprâncene groase, desenate într-un unghi ascuțit.

— Da? zice femeia, iar vocea ei are ceva care îl face pe Riki să se simtă precum un copil de cinci ani prins cu mâna în borcanul cu krupuk[11].

Riki se scutură. Are 25 de ani, nu cinci, iar creștetul capului femeii nu îi ajunge nici măcar până la sfârcuri. O, Doamne, de ce se gândește la sfârcuri acum, în momentul ăsta? Ce naiba e în neregulă cu el? Bineînțeles, de îndată ce se gândește la asta, nu își mai poate lua mintea de la sfârcuri, de parcă ar fi vreun pervers.

— Ah…

Bătrâna iese cu totul din prăvălie și își ridică bărbia, astfel încât să îl privească pe Riki drept în ochi.

— Stai aici de exact patru minute. Cred că este un comportament neobișnuit chiar și pentru un milenial.

— Oh, ăăă!

Riki se căznește să găsească un răspuns, dar creierul i se blochează.

— Nu sunt un milenial.

Ochii femeii se mijesc bănuitori și îl măsoară din cap până-n picioare, gest care îl face să se înfioare.

— Hmm, nu pari suficient de tânăr să faci parte din Generația Z. Trebuie să ai mai multă grijă de pielea ta.

Pe vremea când era în Indonezia, mama îi cicălea pe el și pe fratele lui, Adi, să își reaplice cremă de protecție solară la fiecare

două ore, dar nu o asculta nimeni. Acum Riki plătește prețul acestei neascultări. Se simte ciudat de vinovat din cauza asta și, dintr-odată, ciudat de interesat de pielea lui, și de ce naibii se gândește la așa ceva?
— Cred că ar trebui să intri! îi spune femeia și se retrage în ceainărie, fără să se deranjeze să se uite dacă Riki o urmează sau nu.
Un pic mai agitat decât s-a pregătit să fie în dimineața asta, Riki inspiră adânc și o urmează pe bătrâna micuță de statură în ceainărie.
E ca și cum ai intra într-o cu totul altă lume, una care pare să fi înghețat pe la 1950. Nu că Riki ar avea de unde să știe cum arătau ceainăriile anilor '50. Asta, în orice caz, e mică și întunecată, în ciuda celor două mari bovindouri de la ușă. Poate că de vină e stratul de murdărie de pe geamuri sau învălmășeala de postere îngălbenite de vreme lipite peste el, dar are efectul de a transforma ceainăria într-un loc ușor neplăcut. Riki se trezește cocârjându-se și strângându-și umerii, ca să nu se atingă întâmplător de absolut nimic.
Și pereții sunt îngălbeniți, iar unul dintre ei este acoperit din podea și până în tavan de un dulap vechi cu sute de sertărașe. Riki aproape se cutremură când se gândește ce ar putea adăposti sertărașele. Cel mai probabil, păianjeni. Arată ca și cum n-au mai fost deschise de secole. Ceilalți pereți sunt

acoperiți cu postere și tablouri chinezești ieftine cu flori de lotus, păsări și flori de cireș. Toate se dezintegrează, bucățile de hârtie cojindu-se, astfel încât păsările arată monstruos, iar florile au căpătat o nuanță cenușiu-piersicie, în loc să fie de un roz delicat. Există patru mese cu câte două scaune fiecare, toate în stilul acela asiatic ieftin și de prost-gust care lui Riki i se pare familiar – spătare și picioare elaborat sculptate, probabil tăiate la mașină în China, demodate și inconfortabile ca naiba când te așezi pe ele. Locul miroase a oameni bătrâni, iar asta îl umple de tristețe pe Riki, care mai face un pas și aproape că are o criză, pentru că acolo, pe linoleumul dinaintea lui, se află conturul unui om mort.

Deja aflată în spatele tejghelei, bătrâna îl surprinde pe Riki holbându-se.

— A, da, acela om mort! Bănuiesc că ești aici din cauza om mort?

Riki nu își poate smulge privirea de la contur. E de-a dreptul macabru, cu un braț întins deasupra capului. Astaga, se gândește. Știa că Marshall a murit, normal că știa, ăsta e și motivul pentru care se află acum aici, dar să vadă poziția în care se afla sărmanul…

— Bun contur, nu-i așa? îl chestionează bătrâna, în a cărei voce Riki detectează ceva ce seamănă suspect de mult cu mândria.

Când Riki izbutește într-un final să își ia ochii de la contur, o surprinde zâmbindu-i

triumfător.
— O, da?
— Eu desenat contur, să știi!
Practic, femeia își umflă pieptul în timp ce toarnă niște apă în ceainic, pe care îl pune mai apoi pe aragaz.
— Poftim? Nu ar fi trebuit să se ocupe polițiștii de treaba asta?
Femeia pufnește.
— Ha! Polițiștii! La ce sunt buni? Vin, fac câteva fotografii, iau cadavrul și pleacă. Au luat măcar amprente?
Urmează o pauză de câteva clipe înainte ca Riki să își dea seama că femeia așteaptă de la el o reacție.
— Oh! Păi, au luat amprente?
— Nu! îi răspunde ea aproape strigând și lovește cu pumnul în tejghea atât de tare, încât Riki tresare.
Vizitatorul nu prea e sigur ce ar trebui să spună, dar i se pare politicos să îi împărtășească indignarea, așa că îndrăznește:
— De ce nu?
Din câte se pare, exact asta aștepta ea de la el să spună, pentru că ridică degetul arătător în mod acuzator către tavan.
— Exact! De ce? Îi întreb: De ce nu luat amprente? Luați-mi amprentele! Luați amprente din toată prăvălia. Faceți-vă treaba! Și știi ce răspuns mie?
De-acum Riki e deja pregătit.
— Ce?

Vocea ei coboară, până ajunge la un soi de șoaptă rostită pe un ton conspirativ:
— Au zis: „Doamnă, ne facem treaba. Vă rugăm, dați-vă într-o parte! Și încetați să îi mai faceți pe cei din echipă să bea ceai!”
Vera se lasă pe spate și pufăie înainte de a lua ceainicul și a arunca în el niște frunze de ceai.
— Le fac cel mai bun oolong al meu, și ei nu luat nici măcar o înghițitură. Niciuna!
Femeia este atât de evident jignită de cele întâmplate, încât Riki se simte dator să încuviințeze cu empatie.
— Ei bine, o polițistă drăguță luat o înghițitură. Zis că e bun. Eu lămurit pe ea: „Acesta este cel mai bun oolong, un oolong Gaoshan, foarte scump, să știți.” A zis că a fost cel mai bun ceai pe care l-a băut vreodată. Ha! Evident că e cel mai bun ceai! Am în gând că îi fac un oolong diferit, pentru că apreciază în mod evident ceaiul, dar celălalt zice la mine să opresc făcut ceai pentru echipă. Îți poți imagina? Ce nepoliticos!
Femeia face o scurtă pauză ca să tragă aer în piept și să gâfâie.
— O, Doamne! Că tot vorbeam ce înseamnă lipsa de politețe. Se pare că și eu fost nepoliticoasă, nu-i așa? Eu sunt Vera Wong. Proprietara stabilimentului.
Vera dă aceste informații pe un ton atât de maiestuos, de parcă ar fi regina Angliei care îi prezintă Palatul Buckingham.

— O, da, foarte drăguț! spune Riki. Eu sunt Riki. Riki Herwanto.
— Și de ce pierzi vremea în fața ceainăriei mele, Riki Herwanto?
— Ăăă…
Într-adevăr, de ce? Riki se uită în jos, la conturul cadavrului lui Marshall, măcinat de vinovăție. Ar fi gata să pună pariu că îi ard obrajii. Vârfurile urechilor îi sunt ca niște flăcări. Ar fi trebuit să se gândească la un răspuns, dar, din nou, chiar asta făcea pe trotuar înainte să îl bage Vera în corzi. Repede, gândește-te la ceva! Riki privește în jur, ca și cum de acolo ar putea să îi vină inspirație, și găsește ceva!
— Am citit despre moartea lui în necrolog și mi s-a părut ciudat pentru că… ei bine, a murit într-o ceainărie și toate celelalte.
Apoi mintea lui Riki are o zvâcnire.
— Sunt reporter.
— Oh!
Ochii Verei sclipesc de parcă ar fi diamante.
— De la care ziar? SF Chronicle? Bay Area Times?
— Oh… Nu aveți de unde să îl știți, este online.
— Aha! Online! Da, urmăresc multe știri online, zice Vera în timp ce își agită degetul arătător. Întotdeauna zis: dacă vrei să rămâi tânăr, trebuie să gândești cum o fac tinerii. În concluzie, dacă tinerii urmăresc știrile online, și eu o fac. De la care ziar ești?

— Eu… sunt …ăăă! The Bay… The Buzz.
Icnetul care îi iese Verei din gât este atât de pițigăiat, că Riki abia reușește să îl prindă.
— Vrei să zici The Buzzfeed? Fenomenal, ce slujbă minunată, puștiule!
— Ăăă…
Riki e pe punctul de a spune nu, dar apoi îl lovește ideea. La urma urmelor, de ce nu? Buzzfeed este o firmă mare, care probabil are sute de angajați. Mai puține șanse ca Vera să își dea seama că are de-a face cu un impostor.
— Îhî, acela!
În ochii Verei, parcă se aprind stele.
— Oho! Mă gândeam, chiar în dimineața asta mă gândeam: „Vera, fără îndoială ziarele o să-și facă apariția pe aici cu multe întrebări. Trebuie să fii prezentabilă!”
Vera își aranjează cu delicatețe părul argintiu și zâmbește la Riki, care abia într-un târziu își dă seama că femeia așteaptă un compliment.
Probabil că și-a dat cu rujul acela roz îngrozitor și și-a conturat sprâncenele special pentru ziua de azi.
Riki dă din cap rapid și încuviințează:
— Da, păi arătați foarte… prezentabil.
— Să te asiguri că îmi faci poza într-o lumină care să mă avantajeze. Și poate poți să faci lucrul acela – chestia aia, Photoshut, ca să îmi dispară ridurile.
— Photoshop? A, desigur! Dar mai întâi pot să vă întreb câteva lucruri legate de Marsh…

Aăă, domnul Chen, vreau să zic? Tipul… bărbatul care a murit aici?
— Da, da, dă-i drumul cu întrebările!
Vera toarnă apă fierbinte din ibric într-un ceainic mic. Riki n-a mai văzut niciodată un ceainic atât de mic; este jumătate din dimensiunea unui pahar de la Starbucks! Pare că nici nu merită osteneala.
— Bine, ăăă…
Ce întrebări ar adresa un reporter?
— Spuneți-mi totul, de-a fir a păr! Dumneavoastră ați găsit cadavrul?
— Da, ieri-dimineață. Cobor scările – era în jurul orei 4.45 –, îmi place să mă trezesc devreme. Știi ce se spune: cine se scoală de dimineață departe ajunge. Cobor și sunt gata să pornesc în plimbarea mea obișnuită de dimineață – în fiecare dimineață fac plimbare lungă, așa rămân slabă, da?
Vera pune ceainicul mititel și două cești cât niște degetare pe o tavă.
— Da, foarte slabă. Reluând, coborâți și atunci dați cu ochii de el?
— Da! La început am crezut că e iluzie optică, o umbră, ceva, așa că mă apropii și aiya[12]! Cadavrul era acolo!
Femeia face un semn din cap înspre conturul cadavrului în timp ce aduce tava la una dintre mese.
— Haide! Așază-te! Bea asta! Jin Xuan, foarte bun pentru sănătate.

Fără nicio tragere de inimă, Riki se instalează pe unul dintre scaune, care este la fel de inconfortabil pe cât și-a imaginat.
— Și apoi ce ați făcut?
— Chemat poliția, desigur!
Asta e tot? Riki nu știe dacă să se simtă dezamăgit sau ușurat.
— Și poliția a găsit ceva?
— Ha! Ascultă la mine: niște inutili, absolut inutili! Le spun, zic, acest om ucis! Și ei zic să nu ne grăbim cu concluziile. Uită-te la ușa mea, îți spun, uită-te la ea!
Riki îi face pe plac. Fereastra ușii din față lipsește, iar în rama ei au rămas câteva cioburi.
— Pare accident? întreabă Vera, punând o ceașcă de ceai în fața lui Riki. Cine mi-ar sparge geamul așa? Ar intra așa și ar muri la mine în prăvălie? Nț, nț, nț, ăsta ghinion. E limpede, e crimă.
Riki încuviințează din cap, încercând din răsputeri să nu pară prea tulburat de faptul că bătrânica este așa de convinsă că Marshall a fost ucis. Când întinde mâna după ceașcă, constată, spre marea lui groază, că degetele îi tremură ușor. Ia rapid ceșcuța, tresărind când simte lichidul fierbinte din micul vas de porțelan – de ce nu au lucrurile astea toartă? – și soarbe totul dintr-o înghițitură.
— Aiya! Nu trebuie să te grăbești! Ceaiul chinezesc este delicat, nu e menit a fi hăpăit așa! Nu e cafea.

Femeia rostește cuvântul „cafea” ca și cum îi repugnă. Înainte ca Riki să apuce să refuze, Vera îi mai toarnă o ceașcă.
— Bea-l așa!
Vera prinde cești cuța cu dexteritate, cu degetul mare și cel arătător abia atingând buza recipientului, și ia o înghițitură. Apoi inspiră cu ochii închiși și un zâmbet abia schițat pe buze.
— Ah, Jin Xuan, unul dintre cele mai bune ceaiuri. Se mai numește și „ceai de lapte”, pentru că gustul este atât de cremos și de dulce, ca de lapte!
Riki imită ce a văzut la Vera și își ia cea de-a doua ceașcă cu delicatețe, sorbind așa cum a văzut la ea. Și, de data asta, chiar simte gustul cremos pe care l-a descris bătrâna. Chiar are gust de lapte ceaiul ăsta! Riki se uită în jos, la ceaiul din cești cuța lui, care este limpede și ușor, și clar nu arată a lapte. Ce ciudat ca un lucru să aibă un gust total diferit de felul în care arată! Dar, din nou, împuns de vină, Riki se gândește că exact așa este și el. Pretinde că este altcineva decât este cu adevărat. Cineva care se află aici din motive mult mai întunecate decât ți-ai putea închipui. Când își ridică privirea, o descoperă pe Vera cercetându-l cu o așa intensitate în privire, încât se simte pe dată nelalocul lui și aproape că varsă restul ceaiului. N-o cunoaște pe Vera decât de vreo zece minute și deja își dă seama că aceasta nu e o femeie cu care să-ți meargă.

Ochii îi sunt vicleni, iar expresia, calculată. Oare știe? Oare l-a tratat cu acest ceai știind că Riki încearcă să pozeze în altcineva? Oare își testează pe el toate teoriile cu privire la uciderea lui Marshall?

Și ultima întrebare, care îi spintecă pieptul. Știe oare Vera de legătura lui cu Marshall?

---

[11] Chipsuri de crab (n. tr.).

[12] Exclamație care ar trebui să însemne „Doamne ferește” sau „Slavă ție!”, în mandarină, în orig. (n. tr.).

Capitolul 6
SANA

SANA NU A AVUT NICIODATĂ ELEGANȚA mamei sale. La o adică, nu a moștenit nimic de la mama ei, dar, în această dimineață în mod special, ceea ce urăște în mod special este faptul că nu a moștenit eleganța celei care i-a dat viață, pentru că iat-o în fața localului numit Vera Wang's World-Famous Teahouse, încercând să facă o bună impresie, iar ceea ce reușește este să dea peste un client care părăsește ceainăria, lovindu-l atât de tare, încât omul își scapă geanta.

— Îți cer scuze! Îți cer scuze!

Acesta este celălalt lucru pe care îl face Sana și care o scoate din minți pe mama ei.

„Nu îți începe frazele cu o scuză! Încetează să te mai scuzi așa de mult! Nu e un lucru care denotă sinceritate, ci unul care irită!"

Sana știe toate astea, și totuși pare că nu se poate abține. Așadar, se apleacă pentru a-l ajuta pe tipul respectiv să își ridice geanta și sfârșește prin a da cap în cap cu acesta.

— Îți cer scuze!

Scuza i se desprinde pe negândite de pe buze.

— Nu-ți face griji!

Se ridică amândoi, iar Sana reușește să îi arunce bărbatului o privire înainte ca acesta să se îndepărteze.

Piele de un cafeniu cald, la fel ca a ei, doar că omul nu e indian, așa cum e ea. Poate e din Asia de Sud-Est? Foarte atractiv! Nu că Sana

s-ar afla aici pentru asta. Doar că e cam greu să nu observi ochii aceia mari și linia maxilarului.
Sana se scutură un pic. Trebuie să se concentreze. Dar la ce anume, mai exact? Nici măcar nu știe sigur de ce e aici. Adesea ucigașii se întorc la locul crimei. Gândul acesta toxic de-a dreptul plutește în jur și parcă își împrăștie peste tot otrava. Sana tresare.
Nu sunt o ucigașă. Nu e vina mea că a murit. O merita. Probabil.
Tresare din nou. Doamne, ce idei îngrozitoare, nu-i așa?
Din fericire, ușa localului Vera Wang's World-Famous Teahouse se deschide din nou cu un clinchet de clopoțel, făcând-o pe Sana să iasă din vârtejul gândurilor. O femeie în vârstă o măsoară din priviri. Sprâncenele acesteia arată ca și cum posesoarea lor ar face o declarație, iar aceasta ar fi: „Sunt al dracului de grozavă, să nu uiți asta!"
— Da? Pot să te ajut cu ceva? o întreabă femeia.
— Ăăă, da! Am ajuns la Vera Wang's World-Famous Teahouse?
În momentul în care Sana rostește cuvintele acestea, îi vine să își tragă una. Pentru că scrie mare, cu litere roșii, strălucitoare, **VERA WANG'S WORLD-FAMOUS TEAHOUSE** chiar acolo, deasupra capului ei.

„Nu fi repetitivă, dragă!” aude în minte vocea mamei. „Mai bine să spui prea puțin decât prea mult.” Știe mama ce zice; cărțile ei sunt celebre pentru faptul că sunt scurte, lucru care le lasă pe hoardele de fani să-și dorească mai mult, și mai mult.

Bătrâna zâmbește cu mândrie.

— Da, aici este! Oh, vai mie, ce zi plină pentru mine! O grămadă de clienți noi!

Femeia o poftește pe Sana înăuntru. Nu mai e nimeni în ceainăria mică și întunecoasă.

Sana rămâne în picioare, nesigură. O grămadă de clienți noi? Adică… ea și tipul peste care a dat mai devreme? Ideea o umple pe neașteptate de tristețe în timp ce privește în jur. Este mai mult decât evident că Vera Wang's World-Famous Teahouse a avut și zile mai bune.

— Ia loc, ia loc! O să îți fac un ceai. Cum te numești?

Bătrâna, pesemne Vera Wang însăși, flutură din mâini înspre mese înainte de a se grăbi în spatele tejghelei.

Sana se îndreaptă spre cea mai apropiată dintre mese și se așază cu mare grijă pe unul dintre scaune.

— Ăăă, mă numesc Sana. Sana Singh. Sunt aici…

— Lasă-mă să ghicesc: din pricina bărbatului care a murit.

Replica asta o sperie un pic pe Sana.

— Da! I-am… i-am citit necrologul și…

Vera încuviințează din cap și face un semn către podea.
— E aici.
— Poftim?
Sana sare de pe scaun. Când se uită însă într-acolo unde îi arată Vera, își dă seama cu o combinație de oroare și ușurare că pe podea se află conturul unui trup. Bun, asta înseamnă că tipul – cadavrul lui, adică – nu este cu adevărat acolo. Sana își îndeamnă inima să nu-i mai bubuie cu atâta putere în piept. Conturul pare să fi fost desenat cu un marker.
— Dumneavoastră ați... Polițiștii au făcut asta? Aș fi zis că se folosește bandă pentru treburi de genul ăsta.
— Ah, polițiștii... Inutili, cei mai mulți dintre ei! pufnește Vera în timp ce presară frunze de ceai în ceainic. Nu, normal că nu făcut ei asta. Făcut eu, cu mâna mea. Bună treabă, nu? M-am ținut foarte aproape de cadavru. Uneori markerul atins cadavrul un pic.
Sana rămâne cu gura căscată.
— Și polițiștii nu au avut de obiectat că ați făcut asta?
— Oh, am făcut-o cât i-am așteptat să vină. Le-am pregătit chiar și niște ceai. Mi-au fost însă recunoscători?
Preț de o clipă se lasă tăcerea, pe care Sana se repede să o destrame:
— Nu?
— Extrem de nerecunoscători!

Vera toarnă apă fierbinte în ceainic, pe care îl aduce pe o tavă la masă.
— Așază-te să bem niște ceai! Acesta este Qimen Hongcha, din provincia chineză Anhui. Încearcă! adaugă, servind băutura dintr-o ceașcă atât de mică, încât aproape că arată ca o căniță pentru păpuși.
Sana o ascultă, iar băutura nu seamănă cu nimic din ce a gustat până atunci, dar în același timp îi pare și cumva familiară. Are gust de fum și miroase a flori de primăvară.
— Foarte liniștitor! murmură tânăra, luând o înghițitură prelungă.
Înainte să își dea seama, ceșcuța e goală, iar Vera i-o smulge din mână pentru a i-o umple din nou.
— Acum, Sana, spune-mi cu ce pot să te ajut?
— A, desigur!
Sana are nevoie de câteva clipe pentru a-și aduna gândurile după ce a încercat ceaiul acesta minunat.
— Ăăă, eu… eu am un podcast, îngaimă într-un final.
Sprâncenele Verei se încrețesc.
— Oh, draga mea, sunt sigură că am ceva creme pentru asta.
— Oh, nu, este un fel de… emisiune radiofonică pe internet?
— Ah!
Fața Verei se luminează.
— Minunat, ești gazda unei emisiuni radiofonice?

— Oarecum, dar nu e vorba de un post de radio adevărat sau ceva de genul. Sunt pur și simplu eu, vorbind la microfon.
Vocea mamei îi șoptește: „Nu-ți minimaliza niciodată munca, scumpa mea! Dacă tu nu te iei în serios, nimeni nu o va face!”
Doar că ultima dată când Sana s-a luat în serios, a sfârșit prin a renunța la școală, așa că poate că mama nu e chiar o mare expertă când vine vorba de lucrurile astea.
— Despre crime adevărate, adaugă repede.
— Oh, și vrei să vorbești despre omul care dat colțul aici. Vera încuviințează cu o mișcare din cap, ca și cum ar înțelege, apoi ia o gură de ceai și întreabă: Dar de ce?
— De ce vreau să fac un episod despre asta? Pentru că, zic și eu, un om a murit într-o ceainărie, asta ridică niște bănuieli, nu-i așa?
Nu-i așa? Sana habar n-are, în afară de faptul că, dacă e vorba de Marshall, atunci clar e vorba de ceva suspect.
Vera ridică din umeri.
— Poliția nu crede așa. Cică nu e vreo crimă, ceva.
Nu e crimă. Sana încuviințează, atentă să își păstreze expresia neutră.
— Ăăă, pot să vă întreb ce știți despre caz?
— Nu e caz, îți zic, polițiștii spun că e limpede ca lumina zilei. Probabil luat o supradoză de droguri, intrat la mine în prăvălie și murit.
— Corect!

Marshall se droga? Sana nu e sigură, deși, la momentul acesta, nimic din ce era legat de Marshall nu o mai surprinde.
— Păi, faceți-mi hatârul acesta! Nu am prea des șansa de a-l intervieva pe unicul martor al unui astfel de eveniment. Am nevoie de conținut. Adică, of, nu vreau să sune ca și cum aș fi vreo bădărancă. Of, îmi pare rău, asta a sunat îngrozitor!
— Crezi că moartea lui e suspectă?
Să fi fost oare doar imaginația Sanei sau a zărit o licărire vicleană în ochii Verei? Sana are senzația că se ascunde ceva nespus în spatele cuvintelor bătrânei, dar nu prea își dă seama despre ce e vorba. Totuși, indiferent ce ar fi, trebuie să acționeze cu grijă.
— Nu știu... Într-un fel sau altul, reia, alegându-și fiecare cuvânt cu grijă. Totuși, cred că s-ar putea să se afle ceva în spatele acestei povești.
Vera se lasă pe spate, cu sprâncenele arcuite într-un unghi alarmant.
— Mm! face ea, lovindu-și ușor bărbia.
Sana are impresia că Vera se bucură de întreaga situație, deși nu prea înțelege de ce.
— Băiatul care a venit înaintea ta era de la Buzzfeed. Și el crede că aici e o poveste bună.
Buzzfeed? De ce ar fi interesați cei de la Buzzfeed de moartea lui Marshall? Au oare o rubrică true crime? Nu, chestia asta n-are nicio legătură cu brandul lor.

— Mă întreb de ce oare atât de mulți oameni cred că este o poveste bună! cugetă Vera.
— Puteți să îmi spuneți tot ce știți despre bărbatul care a murit aici? o îndeamnă Sana.
Cu cât Vera se îndepărtează mai mult de subiect și începe să cugete cu glas tare, cu atât Sana devine mai alertă, convinsă fiind că femeia aceasta în vârstă știe ceva. De exemplu, că Sana ascunde lucruri. De asemenea, simte că Vera însăși nu este dornică să împărtășească informații vitale.
— Păi, eu găsit de dimineață, când ieșeam.
— Și de cât timp era acolo când l-ați găsit? Ce oră era când l-ați găsit?
— Înainte de cinci. Mă trezesc devreme în fiecare dimineață. Tu la ce oră te trezești?
Vera mijește ochii, așteptând răspunsul Sanei.
— Hmm, devreme! Așadar, a venit aici cândva între… ce oră și cinci dimineața?
— Păi, urc în apartamentul meu devreme, poate pe la patru după-amiază. Sunt trează până pe la opt, poate nouă. Probabil că venit cândva după ora asta, pentru că altfel aș fi auzit pe el.
Un șuvoi de căldură curge prin venele Sanei. Hmm, opt sau nouă seara. Asta înseamnă doar cu câteva, puține, ore înainte ca ea să-l fi văzut pentru ultima dată. Frica devine atât de grețoasă, încât aproape că vomită pe loc. Se forțează să mai ia o înghițitură de ceai fierbinte.

— Și era… Cum arăta cadavrul? I-ați văzut expresia?
Chipul Verei devine sumbru.
— O, da! Foarte nefericit! Foarte șoc, se citea oroarea pe chipul lui.
Frica devine aproape copleșitoare. Marshall fusese șocat, înspăimântat. L-ar putea învinui pentru asta? Un val uriaș de ură de sine se prăvălește peste Sana. Marshall a fost un dobitoc afurisit, nu poate nega asta, dar Sana nu a intenționat…
— De aceea, începe Vera, aplecându-se în față și folosind un ton conspirativ, cred că a fost ucis.
O spune atât de simplu, încât este nevoie de câte clipe ca vorbele ei să capete greutate. Iar atunci când o fac, Sanei îi devine greu să mai respire. Știe. Vera știe!
Ochii Verei se mută de la chipul Sanei la mâna acesteia, iar expresia i se transformă într-o încruntătură.
— Oh, draga mea, unghiile tale sunt într-o stare rea.
— Poftim?
Sana se uită în jos și își observă unghiile, roase până-n carne. Îngrozită, își încleștează pumnii, ascunzându-le, dar până la urmă de ce să își mai bată capul? E prea târziu! Vera i-a văzut unghiile. Oare chiar în clipa asta pune lucrurile cap la cap? Vera îi pare genul de persoană care nu ratează prea multe.

Apoi Vera spune „Cine-i aia?” și se ridică așa de repede, încât scaunul de lemn pe care stătea se clatină și cade pe po-dea, lucru care le face pe amândouă să tresară înspăimântate.
Cu inima în gât, Sana se întoarce și vede o femeie albă, cu un copil mic, holbându-se prin ferestrele încețoșate ale prăvăliei. Vera se îndreaptă deja spre ușă, dar, până să ajungă acolo, femeia se întoarce și se îndepărtează în grabă.
— Hei! îi strigă Vera. Întoarce-te! Te văd!
Sana fuge la ușă și se uită la femeia care se retrage iute. Chiar și cu copilul în brațe, aceasta este surprinzător de rapidă. Aproape că a ajuns deja în capătul străzii. Sana ar vrea să alerge după ea, dar ar părea suspect, și nu își poate permite să stârnească bănuielile nimănui. Nu după ce s-a întâmplat între ea și Marshall.
Vera, care nu se luptă cu astfel de remușcări, se repede deja după femeia respectivă. Aceasta este șansa mea, se gândește Sana și pășește înapoi în ceainărie. Se uită în jur, mai întâi la conturul înspăimântător al cadavrului, iar apoi la numeroasele sertare și dulapuri. Nici măcar nu e sigură ce ar putea găsi aici sau măcar ce caută, doar că e posibil ca Marshall să fi lăsat în urmă ceva care ar putea să o reabiliteze. Se îndreaptă spre impresionantul perete cu sertare din spatele tejghelei și trage adânc aer în piept înainte să îl deschidă pe primul dintre ele. Se iește o spirală de praf

înfoiată, care o face să tușească. Înăuntrul sertarului dă cu ochii de o bizară rădăcină zbârcită, toată gri.
— Este cordyceps.
Sana tresare și trântește sertarul. Vera s-a întors și și-a cam pierdut suflul după ce a urmărit-o pe femeia de mai devreme. Ochii îi sunt ageri, iar expresia îi este una de vie curiozitate, în loc de dezaprobare, în ciuda faptului că a prins-o pe Sana cotrobăind.
— Îmi pare rău! se scuză Sana. Eram doar foarte curioasă.
— Puțină curiozitate n-a făcut rău nimănui, comentează Vera, care adaugă apoi cu o anume strălucire în ochi: Deși știi ce se spune despre curiozitate și pisică[13].
Auzind acestea, Sana nu știe cum să o șteargă mai iute. Îi dă în grabă numărul ei Verei, în eventualitatea că femeia își amintește ceva, apoi iese iute din ceainărie, luând-o pe stradă și cotind înainte de a izbucni în lacrimi.

---

[13] Aluzie la proverbul englezesc *Curiosity killed the cat*, în traducere literală „Curiozitatea a omorât pisica”, echivalentul expresiei românești „Curioșii mor repede” (n. tr.).

Capitolul 7
VERA

NIMENI N-AR PUTEA SPUNE DESPRE VERA că ar fi lăudăroasă. Nu, Vera e multe lucruri, dar lăudăroasă nu se numără printre ele. Și totuși, până și ea este silită să admită faptul că prima zi de investigații i-a întrecut toate așteptările. Asta în condițiile în care, în calitate de mamă din China, Vera are în spate ani de practică în ceea ce privește așteptările nerealiste. La drept vorbind, chiar și poliția ar fi silită să recunoască faptul că Vera este foarte aproape de a rezolva cazul. Nici măcar nu e ora ceaiului de la amiază, și deja are trei suspecți. *Splendidă muncă, Vera, pur și simplu minunată!* își spune în timp ce pregătește un vas cu ceai de jujube și goji.

Când este gata ceaiul, se așază pe scaun cu un oftat de satisfacție și își scoate notițele. Își ia pixul cu mină de 0,5 milimetri, frumos împodobit, și își netezește agenda, apoi începe să scrie cu litere dureros de uniforme.

INVESTIGAȚIA VEREI WONG

Suspectul 1: Riki Herwanto

— Prea chipeș ca să fie reporter

— Pretinde că face parte din Gen Z, dar arată mai mult ca un milenial. Crimele te îmbolnăvesc, dar poate că Riki pare mai în vârstă din pricina stresului?

Suspectul 2: Sana Singh

— Are un potcat, dar pretinde că nu e urticarie.

— Are unghiile mușcate din carne. DE CE? Oare ca să scape de dovezile că zgâriat pe Marshall?

Suspectul 3: Femeia Albă cu copilul
— Aleargă foarte repede în timp ce ține copilul în brațe; trebuie să fie foarte puternică, suficient de puternică să ucidă pe Marshall
— Și de ce să fugă din ceainărie? Foarte suspect!
Indicii: stickul → ce se află pe el?

Vera își adună lucrurile și tropăie la etaj, unde se instalează la masa din bucătărie, înainte de a-l suna pe Tilly. În mod cu totul și cu totul neobișnuit, acesta îi răspunde.

— Mamă, lucrez! bombăne el.

Pe fundal, Vera aude zgomote de oameni care vorbesc într-un mod repezit, ca oamenii de afaceri. Vera încuviințează din cap ca pentru sine, plină de satisfacție. L-a crescut bine pe Tilly; e de ajuns să îl asculți vorbind printre toți afaceriștii aceia. O să îi respecte timpul și o să treacă direct la subiect.

— Tilly, e vorba de ceva foarte important. Dacă dai peste un cadavru, iar cadavrul ține în mână un stick, cum vezi ce e pe stick?

— Poftim? Eu... Poftim? Mamă, ce e cu povestea asta – este pentru că nu am venit acasă la cină duminica trecută?

— Și duminica de dinainte de ea, și duminica de dinainte de ea, dar nu, nu de asta e vorba. Deși gătit felul tău preferat, castravete-de-mare călit, luat trei ore, dar nu contează. Acum spune, cum vezi ce e pe stick?

— Ce... Tilly se oprește și scoate un oftat exasperat, apoi continuă: Un stick de la un

cadavru? Nici măcar... Ce nevoie ai să știi asta?
— Oh, găsit un cadavru ieri în ceainărie. Nu-i așa că-i bizar?
Se lasă o tăcere lungă.
— Adică un cadavru adevărat?
— Da, un bărbat. Numele lui este Marshall Chen. Un nume cam stupid, dacă mă întrebi pe mine, nu unul regal, cum e Tilbert, nu crezi? De ce au voie oamenii să își numească fiii Marshall, de parcă ar fi polițiști[14]?
— Mamă, începe Tilly și inspiră adânc. Ai chemat poliția?
— Da, sigur! Imediat, după ce făcut conturul cadavrului. Toți polițiștii cred că sunt foarte utilă.
Bun, partea asta este o exagerare, dar până la urmă Tilly nu trebuie să cunoască chiar toate detaliile!
— Ai... De ce mă întrebi cum să vezi ce e pe stickul mortului?
— A, fără motiv, doar curioasă.
Replica asta a părut oare obișnuită și nevinovată?
— Mamă!
Vocea lui Tilly a devenit joasă și serioasă.
— Spune-mi că nu ai luat stickul de la un cadavru!
Vera rămâne tăcută.
— Și mai spune-mi și că nu ai băgat stickul în calculatorul tău! continuă Tilly, iar tonul lui e de-acum imperios.

Vera aruncă o privire la ecranul laptopului, care o întreabă care este parola pentru a putea vedea ce se află pe stick.
— Pentru că, urmează Tilly, pe un ton care nu anunță nimic bun, pentru că ar putea fi o mulțime de lucruri rele pe stick, cum ar fi viruși sau programe-spion și…
Vera smulge rapid stickul din computer.
— Aiya, sigur că nu conectat la computer, așa de toantă crezi pe mine?
— Bine, dar… nici măcar nu ar trebui să ai stickul acela, mamă! Tilly oftează din nou și adaugă: Ascultă, trebuie să predai polițiștilor chestia aia, pricepi?
— Polițiștii nici măcar nu iau cazul în serios. Zic că pare o moarte normală.
— Poate pentru că ai luat dovezi de la… O, Doamne, nu mai pot așa! Nu pot să vorbesc cu tine despre asta când sunt la muncă. Ascultă, mamă, nu face nimic! Te sun mai târziu, bine?
— Bine, bea mai multă apă și…
Tilly închide înainte ca Vera să aibă răgazul de a-i aminti să își caute iubită la serviciu. Femeia se holbează o vreme la telefon, apoi îi trimite un SMS:

Nu uita să-ți cauți iubită la birou.

Odată trimis mesajul, Vera își îndreaptă din nou atenția la stick. Cine s-ar gândi că niște mari secrete ar putea fi ascunse pe un lucru atât de mic? cugetă ea, împungând obiectul cu degetul. Ce lucru deopotrivă minunat și

îngrozitor, din punct de vedere al tehnologiei! Ridicându-se, Vera își ia borseta și depune micul dispozitiv în buzunarul interior al acesteia, înainte de a trage fermoarul. Așa, iată o ascunzătoare numai bună! Apoi tropăie înapoi pe scări în prăvălie, în caz că s-a format deja o coadă mare de clienți care vor să bea din ceaiul faimos în toată lumea, dar prăvălia e, ca de obicei, goală.

Măcinată de un început de vină, Vera își amintește că Alex s-a oprit la ceainărie ceva mai devreme în dimineața aceea, însă ea l-a ușuit repede, pentru că aștepta venirea criminalului și nu își putea permite riscul ca acesta din urmă să se sperie și să plece din pricina prezenței clientului ei. În fine, ar trebui să facă ceva și să compenseze într-un fel pentru lipsa de politețe de mai devreme.

Vera hotărăște să îi ducă prietenului său niște ceai preparat special pentru el și poate să cumpere și niște pere Singo în drum spre casa lui Alex. La întoarcerea acasă, o să cumpere mai multe lucruri de la băcănie, apoi o să gătească din ele și o să îi ducă mâncarea mai târziu în după-amiaza aceea. Da! Iată un plan bun!

În mai puțin de zece minute, Vera închide prăvălia, își îndeasă parasolarul pe cap și se îndreaptă spre strada Washington cu un coș care i se balansează pe braț. Înăuntrul acestuia are: un (1) pachet de ceai de luo han guo și crizantemă, un (1) pachet de ceai de goji,

coajă de portocală uscată și coajă de pepene de iarnă și un (1) pachet de flori de fasolea-fluturilor și levănțică. De la băcănia domnului Guo, cumpără două pere Singo, două fructul dragonului și un castravete amar mare. Mulțumită de cantitatea de nutrienți și vitamine din coșul ei, își continuă drumul pe aleea deluroasă către apartamentul lui Alex.
În fața ușii clădirii în care locuiește prietenul său, Vera e gata-gata să apese pe sonerie, când cineva iese din bloc, așa să se strecoară în urma lui și o pornește pe scări până la etajul al treilea. Niciunul dintre apartamentele de pe palier nu are sonerie sau inel de metal. În concluzie, ciocănește la ușa apartamentului lui Alex.
— Cine e? se aude vocea lui Alex, care vorbește în mandarină.
— Alex-ah, sunt eu, Vera. De la ceainărie! vine răspunsul.
— Oh!
Se aud pași grăbiți către ușă, lanțul este descuiat, iar ușa se deschide, dându-l la iveală pe clientul favorit al Verei.
— Oh, Doamne! îi scapă Verei. Alex-ah, arăți groaznic!
Vera nu e genul care să recurgă la falsă politețe. Până la urmă, sinceritatea e cea mai bună politică și ce se mai zice.
— Se prea poate să fie pentru că nu te-ai mai bucurat de ceva vreme de ceaiul meu. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat de

dimineață! Știu că mori de nerăbdare să bei niște ceai ca lumea, dar, stai, nu o să-ți vină să crezi ce întâmplat!
Alex dă din cap.
— A, da, Winifred mi-a povestit că a murit cineva la tine în prăvălie. Îmi pare rău, Vera! îi spune el cu așa o sinceritate, încât Vera nu se poate să nu fie mișcată.
Iată un domn adevărat! se gândește ea.
— Cred că e înspăimântător. Am venit mai devreme să văd ce faci, dar păreai foarte nerăbdătoare să mă vezi plecat de acolo.
— A, este vina mea! Am fost foarte nepoliticoasă să te grăbesc în felul acela. Vezi tu, eu convinsă că bărbatul mort de la mine din magazin a fost într-adevăr ucis și am un plan să-l descopăr pe criminal, așa că nu vrut să îți faci de lucru prin ceainărie pentru că este prea periculos, explică Vera pe un ton dramatic.
Alex se holbează la ea, luat prin surprindere de această mărturisire.
— Ce te face să crezi că a fost vorba de o crimă?
— Nu îți bate capul, dragă Alex! Ai deja destule pentru care să faci griji. Nu te mai sâcâi, știu că te obosește să ai grijă de Lily. Așa! Nu pot să stau mult pentru că am de dezlegat o crimă. Ai face bine să te ții departe de ceainărie în următoarele zile, până îl descopăr pe criminal. N-are niciun rost să te

pui singur în primejdie. Nu te teme: am să trec pe aici din când în când ca să îți las ceai.
Vera îi înmânează bărbatului coșul cu fructe și ceai și, înainte să plece, îl sfătuiește să aibă grijă de el.
— Mulțumesc, Vera!
Vera ar fi gata să jure că l-a văzut lăcrimând un pic. O să îi povestească lui Tilly despre asta, că un client a fost atât de recunoscător că a primit ceai de la ea, încât a lăcrimat. Nu că Tilly ar crede așa ceva. Vera simte că îi crește inima când iese din clădirea umedă în care locuiește Alex. Te simți bine atunci când faci fapte bune. Imaginează-ți cât de grozav o să se simtă odată ce o să rezolve crima!
Vera se îndreaptă în pas săltat către ceainărie. Este atât de ocupată să admire ce e în jur, încât are nevoie de ceva timp până să îl observe pe bărbatul din fața prăvăliei, dar când, în sfârșit, o face, simte că i se oprește inima în loc. Cu adevărat i se oprește în loc preț de o clipă, sângele îi îngheață în vene, picioarele i se opresc brusc, iar membrele îi devin ca de granit. E cinstit să spunem că acesta este cel mai mare șoc pe care Vera l-a avut vreodată, mai mare chiar și decât acela de a descoperi cadavrul din ceainărie. Potrivit vastei experiențe de viață a Verei, rar apar cadavre într-o ceainărie, dar nu e imposibil. Totuși, ceea ce vede ea în clipa asta este cu desăvârșire imposibil. Pentru că bărbatul care stă în față la Vera Wang's World-Famous

Teahouse este chiar cel pe care l-a găsit mort în prăvălia ei cu o zi în urmă.

---

[14] Joc de cuvinte pornind de la sensul substantivului *marshall*, care este „șerif” (n. tr.).

Capitolul 8
OLIVER

PRIMUL GÂND CARE ÎI TRECE PRIN MINTE lui Oliver este: „O, nu! Fratele meu tocmai a murit, iar acum eu sunt pe cale să o omor pe bătrâna asta amărâtă!”

Într-adevăr, bătrâna care se află la câțiva pași distanță arată de parcă ar fi pe cale să aibă un atac de cord sau unul cerebral, ori ce Dumnezeului se întâmplă atunci când o persoană în vârstă suferă un șoc. Când se întâmplă ceva bun sau ceva rău, depinde cum privești situația.

Oliver își ridică iute mâna, schițând un gest care, speră el, nu pare amenințător.

— Nu vă faceți griji! Nu sunt el! Sunt fratele lui! Fratele lui geamăn.

Pe chipul bătrânei se vede că înțelege. Gura căscată i se închide înainte de a i se deschide la loc și a rosti:

— Oh…

Femeia înaintează și îi cercetează chipul fără sfială.

— Uau, arăți exact ca el!

— Păi, da! Este un nefericit efect secundar al faptului de a fi gemeni.

De fapt, nefericitul efect secundar al faptului de a fi gemeni este că există diferențe abia perceptibile, iar Oliver a tras capătul scurt al bățului în ceea ce privește aceste diferențe. Este cu vreo doi centimetri mai scund decât Marshall, ochii îi sunt cu o nuanță mai puțin

intenși decât ai lui Marshall, iar bărbia îi e un pic mai retrasă. În liceu, oamenii îl porecliseră pe Oliver „Marshall la reducere”.
— Aiya! Bătrâna își înfige un deget în fața lui Oliver și îl admonestează: Aproape că mi-a stat inima în loc din cauza ta.
— Vă cer scuze!
Oliver o zice din inimă. În ciuda degetului care i-a fost înfipt în obraz, bătrâna pare cumsecade, iar lui i-ar fi părut foarte rău dacă aceasta ar fi murit.
— Eu sunt Vera. Proprietara de la Vera Wang's World-Famous Teahouse.
Vera rostește aceste cuvinte cu oarecare înfloriturі, ca și cum ar zice „Sunt regina Angliei”.
Oliver are sentimentul că ar trebui să fie impresionat, așa că încuviințează din cap și ridică din sprâncene.
— Grozav! Am auzit că aici a… fratele meu…
— A, da, aici este! Vrei să îi vezi conturul cadavrului? Hmm, sau poate e prea tulburător? În fine, nu contează, dacă te tulbură ce vezi, am ceaiul potrivit pentru tine. Hai, intră! Cum ziceai că te cheamă? Lasă-mă să ghicesc, ceva care începe tot cu M? Michael? Mark? Morris?
Bătrâna pare că se distrează de minune venind cu nume care încep cu M, așa încât Oliver aproape că își dorește să îl fi chemat Michael sau Morris. Dar a fost dintotdeauna problema lui Oliver, nu-i așa? Mereu a încercat să le

facă pe plac oamenilor sau a fost, așa cum îi spunea Marshall în liceu, un „pupincurist", „un ratat" sau „de toată jena". Fuseseră multe alte porecle pe care Marshall le găsise pentru Oliver, majoritatea implicând zone intime, dar lui Oliver nu îi place să se gândească la ele. Totul e în regulă atâta timp cât nu se gândește prea mult la fratele său.

Dar, până la urmă, ce caută aici dacă nu vrea să se gândească la Marshall? Oliver descoperă cu surprindere, atunci când Vera descuie ușa ceainăriei și îi face semn să o urmeze, că i s-au înmuiat genunchii. Trebuie să se concentreze să facă un pas după altul și să inspire și să expire în timp ce intră. Și iată-l!

A văzut conturul de afară, firește, dar ferestrele sunt atât de murdare, încât ar putea pretinde cu ușurință că e doar o umbră cu o formă ciudată. Acum însă observă liniile clare și își dă seama dintr-odată că Marshall e mort. Acesta este locul unde a murit Marshall. Oare ce i-a trecut prin minte în ultimele sale clipe de viață? S-o fi gândit la Oliver? L-o fi învinuit pe Oliver? Ar fi trebuit, căci e doar vina lui Oliver și tot ce s-a întâmplat vreodată a fost din vina lui.

Așa a fost Marshall de când mama lor s-a stins în timp ce pregătea desertul preferat al lui Oliver când acesta din urmă avea doar șase ani. Oliver adora înghețata cu fulgi de gheață și o implorase să îi facă, iar el era preferatul ei, toată lumea o știa, așa că mama a acceptat,

desigur. Oliver și Marshall erau în living, jucându-se „Cine trage cele mai zgomotoase pârțuri”, când au auzit o bufnitură din bucătărie. Au fugit imediat într-acolo și au găsit-o pe mama pe podea, cu o baltă de sânge ca un nimb în jurul capului. Erau bălți de apă peste tot, scuipate de mașina de făcut fulgi de gheață. Mama alunecase pe una dintre ele și se lovise la cap de colțul unuia dintre dulapurile de bucătărie, și asta fusese tot. Marshall și tata îl învinovățiseră pe Oliver pentru moartea ei. Dar apoi căpătaseră obiceiul să îl învinovățească pentru orice, iar Oliver nu era prea sigur cum să ducă în spate și asta pe lângă suferința și vina cu care se lupta, așa că a făcut singurul lucru pe care îl putea face. Și-a asumat restul de vină, încercând să devină pe cât de mic și de invizibil se putea. Chestia asta a funcționat cu tata, care în cea mai mare parte a timpului pretindea că Oliver nu există, dar nu a fost valabilă și în cazul lui Marshall. Acesta îl ciupea și apoi, când asta nu căpăta niciun răspuns, îl lovea, la început în braț, apoi în piept, apoi în cap, până când Oliver ajungea să se chircească și să își dorească să moară și el.

Doar că acum el este cel care se uită la conturul cadavrului lui Marshall, nu invers. Nu e în regulă. Ce-o să spună tata? O să știe, înainte de toate, că a fost vina lui Oliver, pentru că așa au stat întotdeauna lucrurile în

familia lor. Doar că de data asta tata o să aibă dreptate. Chiar este vina lui Oliver.
— Stai jos! îi cere Vera așa de tare și așa de neașteptat, încât Oliver tresare speriat.
Picioarele o iau înaintea creierului, așa că se așază înainte să își dea seama ce face.
În fața lui se așterne o tavă de lemn, iar Vera îi toarnă ceai. Licoarea miroase a parfum dulce de flori și a lapte, iar lui Oliver lacrimile îi înțeapă ochii. De-abia își poate aminti cum mirosea mama lui, dar, cumva, ceea ce simte acum în nări i-o readuce la viață, chiar înaintea lui.
— Este Huangshan Maofeng, îi explică Vera în timp ce îi înmânează o ceașcă de ceai cu aspect fragil. Încearcă-l!
Oliver o ascultă, iar ceaiul îl transportă în trecut, la mama lui, așa că nu mai poate să își înăbușe lacrimile. Vera, pe de altă parte, pare netulburată de faptul că un străin stă înaintea ei și plânge. De fapt, se gândește Oliver în timp ce acceptă o batistă de la proprietara ceainăriei, aceasta pare mai degrabă încântată de ceea ce se întâmplă.
— Iată reacția corectă la ceai! îl lămurește Vera, luând o înghițitură din ceșcuța ei. Este foarte rar, toate ceaiurile mele sunt rare, să știi, iar atunci când sunt culese frunzele, fermierii suspină, atât de frumos este parfumul, care le amintește de grădinile celeste din rai.

— Adevărat? zice Oliver și își trage nasul, într-o încercare de a-și ține emoțiile sub control.
Vera ridică din umeri.
— Nu știu, am inventat toată povestea asta. Americanilor le place când le spun povești despre fiecare tip de ceai în parte.
Accentul bătrânei devine mai puternic și mai exagerat.
— A, ceaiul acesta, din provincia chineză Fujian, este păzit de un dragon de aur care zboară peste câmpuri.
Vera își ridică sprânceana, întrebător.
— Vezi? Convingător, da?
Oliver încuviințează și schițează un zâmbet.
— Bun, acum spune-mi de ce ești aici!
Replica este rostită pe un ton atât de autoritar, încât Oliver este sigur că nu ar putea refuza nici măcar dacă ar încerca. Nu că ar vrea să refuze; până la urmă; ceva la Vera i se pare ademenitor. Poate să fie faptul că are o aură maternă.
— Voiam să văd locul unde fratele meu a fost văzut pentru ultima dată în viață, îngaimă.
Vera mai toarnă o dată ceai, pe care i-l înmânează.
— Fratele tău, cum era el?
Oliver trage adânc aer în piept. Ar trebui să spună lucrurile potrivite. Despre morți numai de bine, toată lumea știe asta. Ar trebui să-i spună că Marshall era un om bun, care îi făcea fericiți pe cei din jur. Ar trebui să îi

spună că moartea lui Marshall este o pierdere cumplită pentru toți cei care l-au cunoscut. Cuvintele i se formează deja în gură, dar, când o deschide să vorbească, ce iese este:
— Fratele meu era poate cea mai carismatică persoană pe care am cunoscut-o, dar era și cea mai crudă. Îi făcea plăcere să îi umilească pe ceilalți și să se asigure că toată lumea știe că nimeni nu e mai bun decât el. Iar ținta lui preferată eram eu. Se asigura meu că știu, că toată lumea știe, că eu sunt geamănul cel rău. Îl uram!
Vocea lui Oliver tremură. Ce naibii face, povestindu-i toate astea? Ar putea la fel de bine să spună că el e vinovatul și să își întindă mâinile pentru ca Vera să îl poată încătușa. Nu că bătrâna are cătușe; la urma urmelor, este o mână de femeie în vârstă care deține o ceainărie, pentru numele lui Dumnezeu!
Se așteaptă ca Vera să fie îngrozită de toate lucrurile toxice pe care tocmai le-a scuipat, în schimb, aceasta dă din cap înțelegătoare și își soarbe ceaiul.
— A, da, îmi imaginez, bărbatul acesta nu fost un om bun. De aceea sfârșit ucis.
Oliver simte mici înțepături în ceafă.
— U-ucis?
Spre groaza lui, bărbatul descoperă că mâna începe să îi tremure, așa că se grăbește să lase jos ceașca de ceai înainte ca reacția asta involuntară să nu devină prea evidentă.

— Ce... Poliția nu mi-a menționat această ipoteză, a unei infracțiuni.
Vera scoate un horcăit surprinzător de puternic și dă din mână înspre el.
— Poliția! Ce știu oamenii ăștia? Ei nu iau nici măcar amprente. Nu sunt deloc ca la televizor, cu toate chestiile alea sofisticate CSI, oh, nu, ei vin, se uită în jur, îmi iau declarația și apoi cheamă legistul. M-am gândit, aha, legistul o să știe despre ce vorbește, dar și el vine, se uită la cadavru, apoi pleacă cu cadavrul. Sfârșitul poveștii!
Vera se apleacă în față, cu ochii ațintiți asupra lui Oliver.
— Nu, dacă vrei să rezolvăm misterul morții fratelui tău, atunci trebuie să trecem la treabă!
— Oh, nu... Sunt sigur că există un protocol de urmat în astfel de cazuri și că polițiștii fac tot ce le stă în putință să investigheze cu atenție și să facă lucrurile ca la carte.
De fapt, Oliver speră în taină că polițiștii sunt tot atât de incompetenți pe cât i-a descris Vera.
— Și tu ce crezi că s-a întâmplat? îl întreabă Vera, cu ochii mijiți.
Valuri de bănuială o acaparează. Nici măcar nu își bate capul să ascundă faptul că îl crede a fi unul dintre suspecții principali.
Oliver aproape că simte cum i se măresc porii și se umplu de transpirație.
— Deocamdată nu s-a stabilit nimic. Încă așteptăm rezultatul analizelor medicale care o

să confirme sau nu teoria pe care o au autoritățile, cum că a fost o reacție alergică.
Ochii Verei parcă se mijesc și mai mult, până când ajung să pară practic închiși. Oliver aproape că se întreabă cum de femeia încă mai vede ceva.
— O reacție alergică la ce?
Oliver clatină din cap.
— Marshall era alergic la câteva lucruri. Înțepături de albine, alune, migdale, fulgi de păsări – odată, mama a luat la mâna a doua o plapumă umplută cu fulgi de gâscă, și îmi amintesc că era așa de încântată, pentru că, de regulă, lucrurile astea erau foarte scumpe…
Vera încuviințează.
— O, da, o adevărată captură! O femeie bună, mama ta!
— Cea mai bună! confirmă Oliver, cu un zâmbet șters. În orice caz, eu și Marshall dormeam în același pat la acel moment și, în noaptea cu pricina, dintr-odată, am auzit un zgomot îngrozitor. De parcă fratele meu încerca să respire printr-un pai subțire. A fost oribil! M-am trezit și am încercat să-l trezesc și pe el, dar nu făcea decât să scoată respirația aceea șuierătoare. Am început să țip și să plâng, iar părinții noștri s-au năpustit în cameră și i-au dat inhalatorul și apoi l-au dus de urgență la spital; avea toată fața umflată și mâinile…
Oliver se cutremură.

— Degetele îi erau ca niște cârnați, roșii și umflate, iar pielea îi era foarte întinsă. Credeam că avea să plesnească. După asta, a avut o iritație vreme de câteva zile, chiar și după ce umflăturile dispăruseră.
— Hmm! face Vera în timp ce se scarpină în bărbie. Inte-resant! În fine, toate informațiile acestea sunt foarte utile, Oliver. Mulțumesc, am o listă cu suspecți!
— Poftim?
— Nimic concret și care să merite să îți arăt, dar…
Vera se ridică de la locul ei și își scoate telefonul.
— Trece-ți numărul aici ca să te sun de îndată ce găsesc criminalul.
— Oh…
Oliver încearcă să se gândească la un milion de motive ca să o refuze, dar, când se uită la expresia amabilă, dar tăioasă a Verei, își dă seama că, indiferent de explicația cu care ar veni, ar fi în zadar. Așa că își scrie numărul, gândindu-se în tot acest timp ce naiba l-a apucat. Ba, mai mult, capătă impresia că o să regrete că a venit la Vera Wang's World-Famous Teahouse multă vreme de acum încolo.

Capitolul 9
RIKI

DUPĂ CEL DE-AL DOILEA APEL consecutiv ratat, telefonul lui Riki renunță la modul silențios și începe să se vaite. Sunetul îi spintecă somnul măcinat de coșmaruri în care micuțul Adi strigă: „*Kakak*[15], când pot să vin și eu în America? De ce m-ai lăsat în urmă?” Riki se trezește într-o baltă de transpirație, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul și cu gura uscată. Pipăie noptiera în căutarea telefonului, îl trage din priză și răspunde:

— Adi? Ce s-a întâmplat?

Însă în locul vocii lui Adi se aude o voce de femeie:

— Riki? Dormi încă?

Riki clipește, încercând să-și limpezească mintea încă încețoșată de somn.

— Cine-i la telefon?

— Vera!

Nu, numele ăsta nu îi spune…

A! Corect, Vera! Bătrânica împuținată la trup de la ceainărie. De ce naiba îl sună – Riki se uită la ceas – ce dracului? E doar 7.32. Nu e de bine! Inima i-o ia la galop pentru că se întâmplă ceva rău, foarte rău.

— Vera, ce s-a întâmplat?

— Păi am căutat pe Buzzfeed și, știi, nu văd articolul tău pe nicăieri. Așa că mi-am spus că, de vreme ce nu e încă publicat, poate că mai am timp să îți dau ceva detalii importante pe care să le incluzi în reportaj.

Riki are nevoie de câteva clipe ca să își dea seama despre ce naibii vorbește Vera. Buzzfeed? Oh, da! Când a întâlnit-o cu o zi în urmă, a avut proasta inspirație să îi spună că e de la Buzzfeed. O, Doamne! Riki își masează fruntea. De ce a spus asta?
— A, da! bâiguie.
— De exemplu, asigură-te că menționezi adresa prăvăliei mele! E important ca oamenii să știe unde să mă găsească, nu? Și, de asemenea, ieri nu mi-ai fotografiat ceainăria. Ai uitat? M-am machiat puțin azi, iar părul îmi stă frumos, așa că vino încoace și fotografiază-mă pe mine și ceaiurile mele, da? Știi, am citit undeva că articolele care au o grămadă de fotografii se bucură de cel mai mare succes. Voi, reporterii, primiți un bonus, nu-i așa, dacă articolele voastre se viralizează?
Primesc oare reporterii bonusuri pe baza numărului de clickuri pe care le primesc articolele lor? Riki habar n-are, dar nu i se pare că ar fi neplauzibil. Încuviințează cu o mișcare din cap, dar își dă seama că Vera nu îl poate vedea, așa că zice:
— Daa…
— Păi așa… Vino aici, fă fotografii cu mine, cu conturul cadavrului, desigur, că o să fie bun pentru articol!
— Ăăă, acum? Nu e nici opt.
Riki a mers la culcare la ora două dimineața și simte că i-ar fi de folos încă vreo cinci ore de

somn.
— Aiya, lumina de dimineață e cea mai bună pentru fotografii, cum de nu știi asta? Nu-i de mirare că niciunul dintre articolele tale nu e viral. Hai, trezește-te, tinerii n-ar trebui să își doarmă tinerețea! Fă un duș și vino aici să iei micul-dejun, ca un băiat cuminte!
După asta, Vera închide, lăsându-l pe Riki să clipească nelămurit la mobil, întrebându-se dacă chiar a primit acest apel sau a fost doar un vis.
Se întinde înapoi în pat, dar, de îndată ce capul atinge perna, se simte atacat de amintiri.
„Ascultă la mine, rahat dezgustător ce ești! Plătește-mă, Marshall, sau o să te omor!”
Furia animalică din propria voce este atât de palpabilă, încât cuvintele aproape capătă consistență.
„O să te ucid draculuі!”
Riki se ridică din pat, suflând greu. Își freacă fața de mai multe ori, încercând să scape de amintirile care nu îi dau pace. Niciodată până atunci nu și-a mai pierdut așa cumpătul. Niciodată, nici măcar o dată, nici măcar atunci când era un adolescent stăpânit de hormoni, iar Adi îl enerva la greu. Nici măcar atunci când și-a găsit iubita în pat cu colegul lui de dormitor din facultate. Totuși, Marshall pătrunsese adânc în subconștientul lui Riki și generase un răspuns de tipul „luptă sau fugi”, iar furia lui fusese atât de puternică, încât îl

speriase. Iar acum Marshall este mort. De ce Doamne se dusese Riki la ceainăria Verei? Dacă ar fi trebuit să meargă undeva, atunci acel loc ar fi fost acasă la Marshall sau la birou la el, ca să găsească ceea ce căutase în tot acest timp. Dar nu, el mersese la Vera Wang's World-Famous Teahouse, iar acum trebuia să se întoarcă la prăvălia cu pricina și să pretindă că este reporter.

Ideea că o face pe Vera să aștepte este oarecum terifiantă și împotriva instinctelor sale de supraviețuire, dar Riki se ridică și face un duș rece, în speranța că asta îi va ascuți mintea. Când se îmbracă, observă că degetele îi tremură ușor atunci când încheie nasturii cămășii. Nu ai de ce să fii neliniștit! își amintește. Nu ai făcut nimic rău. Nimic.

Problema e că Riki nu s-a priceput niciodată să se mintă.

Pe vremea când încă se afla în Indonezia, părinții îl învățaseră pe Riki să nu apară niciodată la cineva acasă fără să aducă un cadou, așa că, înainte de a merge la prăvălia Verei, se oprește la brutăria franțuzească din vecini. Habar nu are ce i-ar plăcea Verei, așa că, pentru a se asigura că nu dă greș, alege o combinație de produse de patiserie dulci și sărate. Îi spune drăguței doamne în vârstă care se ocupă de prăvălie că adoră mâncarea franțuzească, lucru care ei îi face o deosebită plăcere.

Când Riki intră în ceainăria Verei, aceasta nici măcar nu-și ridică privirea, rămânând în continuare la tejghea, pe care a scos borcane cu ierburi și fructe uscate.
— Ah, în sfârșit ai apărut! Pregătesc o combinație special pentru tine.
Apoi femeia își ridică ochii și, spre uimirea lui Riki, atunci când observă sacoșa pe care o ține vizitatorul ei, începe să întunece la față.
— E cumva…
— Am adus niște produse de patiserie de la brutăria franțuzească de lângă. M-am gândit că v-ar plăcea…
— Ha! pufnește femeia. „Brutăria” franțuzească? Aceea este o brutărie „chinezească”.
— Oh, hmm!
Riki se uită la punga de hârtie pe care scrie clar: WINIFRED'S FRENCH PATISSERIE, DÉLICIEUX TOUS LES JOURS[16].
— Nu vorbesc chineză, recunoaște Riki, dar mie mi se pare că scrie în franceză.
— Ha! icnește Vera din nou.
Femeia pare că vorbește din ce în ce mai tare și e din ce în ce mai supărată, iar Riki habar n-are de ce. Vera se îndreaptă spre el, iar Riki se vede silit să reziste impulsului de a arunca punga și a fugi mâncând pământul. E ca și cum ai privi un Jack Russel șocant de agresiv care vine înfuriat spre tine și-și arată colții. Vera smulge punga din mâinile lui Riki – acesta nici măcar nu își bate capul să opună

rezistență – și scoate un produs la întâmplare. Acesta este învelit în plastic, iar pe ambalaj se află un abțibild pe care scrie: PETIT PAIN À LA CRÈME.

— Ha!

Toate „ha”-urile astea ar trebui să însemne ceva? Riki se tot întreabă, dar își ține gura. Are sentimentul că a dat peste o ranchiună care durează de multă vreme, și, acasă, în Indonezia, are suficienți unchi și mătuși pentru că a ști că, atunci când se ajunge într-o situație de genul acesta, e indicat să taci și să speri că vei învăța în mod miraculos cum să devii invizibil.

— Petit pain à la crème! pufnește Vera. Asta e chiflă cu cremă de vanilie!

— A, da! Păi, cred că asta zice și în franceză? se aventurează Riki.

— Pun pariu că așa e! Pun pariu că fraiera aia se uită pe Google Translate și schimbă totul în franceză!

Vera scoate din sacoșă un alt produs de patiserie jignitor.

— Brioche aux oeufs salés, zice. Pufnește din nou, dar își face timp să scoată brioșa din ambalaj și să o rupă în două, proclamând: Exact ce credeam! Ce avem aici e o chiflă sărată cu cremă de gălbenuș.

Vera pare gata-gata să se lanseze într-o nouă tiradă, însă adulmecă brioșa înainte de a lua o înghițitură.

— Hmm!

Mestecă îndelung, căzută pe gânduri.
— Crema de gălbenuș nu suficient de sărată. Ce zgârciți! Ce zgârie-brânză! Totuși, de vreme ce tot cumpărat chestiile astea, am putea foarte bine să le mâncăm. Nu trebuie să irosim mâncarea, știi asta? Ia loc!
Riki o ascultă și scoate restul cumpărăturilor din pungă nu fără oarecare emoție. Vera aduce câteva farfurii, pe care Riki așază cu sfială produsele. Alege să le pună cu susul în jos, astfel încât numele lor franțuzești să nu fie la vedere.
— Așadar, spune Vera în timp ce se așază vizavi de el și toarnă ceai pentru amândoi, care e treaba? Tinerii ar trebui să se miște rapid, să apuce lumea de socoteală și așa mai departe.
— Hmm…
Riki n-ar trebui să fie luat prin surprindere de folosirea termenului „socoteală”. Vera îi pare a fi genul de persoană cumsecade care spune ce naiba vrea, când vrea. Dar cum e doar 8.30 dimineața, Riki e doar pe jumătate treaz și nu prea gata pentru a auzi un termen precum „socoteală” din gura unei bătrâne dezlănțuite. Își bea ceaiul tacticos, încercând să câștige timp, apoi se simte distras, pentru că, Doamne, ceaiul ăsta chiar e bun! E amărui, dar într-un mod surprinzător de revigorant, și pare că îl curăță pe interior și nu lasă în urmă decât dulceață pură. Alege un produs de patiserie la întâmplare și îl mușcă, iar gustul

dulce-sărat al cremei de gălbenuș îi umple gura. Mâncată alături de ceaiul amar, brioșa îi oferă o stare de bine incredibilă, iar mușchii i se relaxează după doar o înghițitură.
— Chiar e așa de bună? îl întreabă Vera, care mușcă din jumătatea ei. Bătrâna adulmecă și își răspunde la propria întrebare: Ei, nu e chiar așa de rea, presupun. În fine, curiozitatea mea e următoarea: de ce durează așa de mult publicarea articolului despre mine?
— Păi… Ei bine, trebuie să îl stilizez și, după aceea, trebuie să îl trimit redactoarei-șefe și apoi să aștept ca ea să îl editeze. Și apoi…
Riki habar n-are ce alți pași presupune procesul de publicare a articolelor de pe Buzzfeed, dar se roagă să existe o mulțime de obstacole pe parcurs.
Vera clatină din cap.
— Oh, chestia asta mai ineficientă decât credeam! Vai mie, voi, tinerii, vreți totul repede, dar, când vine vorba de muncă, faceți totul încet!
Simpla menționare a cuvântului muncă apasă greu pe umerii lui Riki. Pentru că Vera se înșală. Din câte știe el, toți „tinerii”, inclusiv el, vor să fie productivi și cât mai eficienți la slujbă. Să urce cât mai repede pe scara ierarhică. Și Riki mai mult decât oricine, pentru că nu e în joc doar propriul viitor, ci și cel al lui Adi. Da, Adi, care are doar 12 ani, și

totuși știe cu mult mai multe lucruri decât Riki.
Firul ideilor îi e întrerupt când se aude sunetul micului clopoțel de deasupra ușii prăvăliei. Vera se înseninează la chip.
— Ah! exclamă ea. Chiar la țanc! Dă-mi voie să și-l prezint pe celălalt suspect de pe lista mea!

---

[15] „Frate mai mare”, în lb. malaeză, în orig. (n. red.).
[16] „Patiseria franțuzească a lui Winifred. Delicii în fiecare zi”, în lb. fr. (n. tr.).

Capitolul 10
SANA

SANA S-A SĂTURAT PÂNĂ PESTE CAP DE asiaticele mai în vârstă și băgăcioase, chiar s-a săturat! În fiecare dimineață își spune că aceea va fi ziua în care va îndrăzni să își înfrunte propria mamă. Are deja un întreg discurs scris, rescris, măcelărit, apoi rescris și tot așa. L-a repetat de câteva ori în fața oglinzii, asignrându-se că folosește tonul perfect, care s-ar plasa undeva între încredere și respect. Noaptea, înainte de a adormi, stă întinsă în pat și își imaginează ce emoții ar încerca-o în momentul în care ar ține acel discurs în fața mamei. Dar, în fiecare zi, mama o cheamă și, în fiecare zi, discursul refuză să își ia zborul de pe buzele Sanei. Îi rămâne în gât, ca o bomboană de tuse, și sfârșește prin a o sufoca. Și acum, iat-o pe Vera, o străină poate cu zece ani mai în vârstă decât mama Sanei, și exact genul de figură maternă asiatică băgăcioasă pe care tânăra a fost nevoită să o suporte toată viața. Ei bine, Sana are de gând să o folosească pe Vera pe post de sac de antrenament. Da, excelent plan! Dacă îi poate ține piept Verei, atunci îi va putea ține piept fără probleme și propriei mame. În drum spre ceainăria Verei, Sana a tot repetat în gând ce să spună.

Uite care-i treaba, Vera, nu poți să mă suni la șapte dimineața și să îmi spui să mă fac „prezentabilă". Nu poți să faci asta. Nu sunt

copilul tău și, chiar dacă aș fi fost, trebuie să mă tratezi ca pe un adult. Pentru că exact asta sunt.
Nu, prea tras de păr!
Vera, îți blochez numărul pentru că e clar că nu știi ce sunt alea limite.
Da, perfect! Vera o să întrebe care sunt limitele, iar Sana o să îi explice totul de-a fir a păr, cu nesfârșită răbdare.
Doar că, atunci când intră în Vera Wang's World-Famous Teahouse, primul lucru pe care îl vede este tipul enervant de atrăgător peste care a dat cu o zi în urmă. Apoi, înainte să se poată aduna, Vera a și sărit pe ea.
— Ah, Sana, intră, intră! Așază-te, uite, chiar aici, lângă Riki.
Vera deja a înhățat-o de încheietură cu o ieri surprinzătoare forță și o conduce la scaunul de lângă Riki.
În ceea ce-l privește, bărbatul are expresia unui băiat răpit și înspăimântat. Are ochii larg deschiși și gura un pic căscată, de parcă ar arde de nerăbdare să întrebe ceva, dar se teme de răspunsul pe care l-ar putea primi. Ochii celor doi se întâlnesc, iar Sana se holbează de parcă ar vrea să îl întrebe „Tu știi ce naiba se întâmplă?" El clatină aproape imperceptibil din cap. Micul schimb de impresii o ajută să se detensioneze un pic. Măcar Riki pare la fel de pierdut ca ea.
— Riki, ea este Sana! face prezentările Vera în timp ce se așază și ea pe scaun. Sana, el este

Riki, celălalt suspect al meu.
Dintr-odată, pielea Sanei pare cu două măsuri mai mică. Suspect? Își încleștează pumnii și îi ascunde la spate, în timp ce se întreabă cât rezistă o probă ADN sub unghii.
Urmează un moment de tăcere, după care Riki își drege glasul.
— Hmm… Tot repeți cuvântul ăsta, „suspect". Ar trebui să știm ceva?
— O, da! îi răspunde Vera pe un ton vesel în timp ce îi toarnă ceai Sanei. Voi doi sunteți suspecții mei, desigur. Suspecți în cazul morții lui Marshall, adaugă femeia, în caz că musafirii nu s-au prins încă la ce se referă.
— Ce…
Întrebarea rămâne blocată în gâtul Sanei în timp ce aceasta se căznește să vorbească, iar Vera îi înmânează ceaiul. În clipa aceea, anii în care a fost dăscălită cum să îi trateze pe cei mai în vârstă o împing să răspundă automat „Mulțumesc, mătușică!" Apoi, bineînțeles, Sanei îi vine să își tragă una, pentru că, mai întâi de toate, Vera nu este mătușica ei, iar pe urmă, chiar dacă ar fi fost, Vera este o mătușică neprietenoasă care o acuză pe față de crimă.
— Vai, ce fată politicoasă ești!
Vera surâde, însă în clipa următoare surâsul îi pălește, căci dă cu ochii de mâinile Sanei.
— Vai mie, ai mâinile murdare de vopsea! Ar trebui să te speli, vopseaua nu bine pentru

piele, iată motivul pentru care ai pielea în halul ăsta de uscată!
Sana își ia mâinile de pe masă, în vreme ce obrajii îi ard din pricina stânjenelii.
— A, da, păi, tocmai îmi văruiam camera!
Aha! o sâcâie vocea firavă pe care o aude în minte. Ai vrea tu să îți văruiești camera! La drept vorbind, nu a făcut decât să amestece culorile înainte de a sta o oră întreagă în fața pânzei albe, cu pensula în mână, până când vopseaua a început să picure de pe peri pe coada pensulei și apoi pe mâna fetei până la cot, înainte ca aceasta să arunce totul și să se năpustească afară din cameră. Vechea poveste!
— Mai spune-mi o dată, Sana, câți ani ai? În ce an născut tu?
Sana îi satisface curiozitatea, iar Vera se încruntă, căzu-tă pe gânduri. O clipă mai târziu, femeia clatină din cap cu un țâțâit.
— Ah, ești dragon! Nu ești compatibilă cu fiul meu. Eu gândit, în cazul în care nu ești o criminală, desigur, să te prezint fiului meu, dar el bivol, știi, așa că nu compatibili. Dragonul mănâncă bivolul.
În acest moment, Vera se întoarce spre Riki.
— Și tu? Tu ce zodie ești?
— Hmm, eu sunt șobolan! îi răspunde Riki, de parcă și-ar cere scuze pentru asta.
— Oh! exclamă Vera, care aplaudă în timp ce un zâmbet larg îi inundă chipul. Minunat! Perechea potrivită, voi doi! Pur și simplu știu asta. Știu că o să faceți un cuplu reușit. Dacă

niciunul dintre voi nu l-a ucis pe Marshall, atunci aceasta este perechea potrivită. Ce noroc!

Sana și Rıki își aruncă o privire. Singurul lucru care o face pe Sana să se simtă mai puțin mâhnită este să vadă cât de jenat se simte Rıki. Măcar nu doar ea se simte prost. În plus, cui îi pasă de sentimente precum mâhnirea? Ar trebui să intre în panică din pricina chestiei ăsteia cu suspecții. Dar se întâmplă atâtea, și, oh, Vera pune o chiflă în fața Sanei și o îndeamnă s-o mănânce. Sana îi face bătrânei pe plac fără să stea pe gânduri și, înainte să își dea seama, are gura plină de chiflă cu taro și o ascultă pe Vera pălăvrăgind despre faptul că pâinica aceea este, de fapt, chinezească, nu franțuzească, în ciuda a ceea ce ar putea considera Sana. Ce îndrăzneț din partea Verei să presupună că Sana se gândește la produsele de patiserie franțuzești când în mintea ei nu e decât o întrebare: „Poftim?”

— Sana, aici de față, îl informează Vera pe Riki, are un potcat – știu, ai putea gândi că sună ca o boală de piele foarte urâtă, dar de fapt este un fel de emisiune radiofonică, doar că pe internet. Foarte bine, nu-i așa? Seamănă un pic cu munca ta, Riki, doar că e la radio. Adică, nu la radio, ci pe internet.

Vera dă din cap, ca și cum ar încuviința pentru sine, încântată de explicația oferită. Apoi i se adresează Sanei:

— Riki, aici de față, este reporter la Buzzfeed.

— Uau! exclamă Sana cu gura plină de o chiflă nefrănțuzească cu taro. Impresionant! îi spune lui Riki, care se scarpină în obraz și se uită în jos, la ceașca sa.
Ooo, și e și modest! Sana se zvârcolește pe interior la ideea că Riki și Vera ar putea descoperi adevărul despre ea, și anume faptul că nu are nici podcast, nici potcat, și, că, de fapt, nu face prea mare lucru cu viața ei în afară de a eșua chiar la singurul pe care a vrut să îl facă de când și-a vârât mânuțele grăsune în borcanul cu vopsea la vârsta de un an.
— Hmm…
Riki își drege glasul.
— Ai menționat că suntem amândoi suspecți. Pot să întreb de ce?
— A, da!
Vera își lasă jos ceașca de ceai.
— Nu trebuie să o luați personal, bine? Voi, tinerii din ziua de azi, luați totul personal. Și ce dacă aș putea crede că unul dintre voi este un criminal? Asta nu înseamnă că vă consider oameni răi.
— Oh… Sana își roade buzele și adaugă: De fapt, cam asta înseamnă.
Vera o contrazice:
— Ce prostie! Normal că nu!
— Dar, în primul rând, de ce crezi că suntem suspecți? o întreabă Riki, trăgându-se de gulerul cămășii.
— Dintr-o mulțime de motive! Vera își ridică degetul mare și începe enumerarea: Unu,

toată lumea știe că ucigașii se întorc întotdeauna la locul crimei. Da? Se pare că le place să își admire munca. Așa că știu: trebuie doar să aștept și să văd cine apare. Amândoi ați apărut ieri, așa că ați ajuns automat pe lista suspecților. Vedeți? Nimic personal.

— Ai spus că sunt mai multe motive, zice Sana, deși nu e prea sigură că vrea să afle care sunt acestea.

— Da, sigur! Bine, doamnele primele! Sana, unde erai în noaptea în care a fost ucis Marshall?

Sana simte cum propria-i minte face implozie, umplându-i capul cu nimic altceva decât o lumină albă și sunete ascuțite.

Spune ceva! țipă la sine pe interior. Orice! Însă nu-i iese nimic pe gură.

— Asta e o prostie! zice Riki.

Sana se uită la el, iar inima i-o ia la goană ca un iepure fugărit.

— Nu știm cine era Marshall, Vera. Cu siguranță nu trebuie să îți dăm raportul unde eram în noaptea în care a murit.

Riki pare sigur pe el când spune asta. Oare așa e când ești capabil să îi ții piept unei mătușici asiatice mai în vârstă?

Sana este deopotrivă impresionată și înspăimântată.

— Mai bine haideți să ne concentrăm asupra motivelor pentru care crezi că Marshall a fost ucis!

Vera ridică din umeri, deși expresia îi rămâne vigilentă.
— Bine, pentru moment, nu trebuie să-mi spui. O să dau eu seama mai târziu. Hai să vedem de ce mai cred că Marshall a fost ucis? Păi, Marshall ăsta pare să fi fost o persoană foarte rea, genul care sfârșește prin a fi ucisă, știți ce vreau să zic?
Sana e gata să bage mâna în foc că intestinele i s-au transformat în șerpi care îi colcăie prin burtă. Îi vine să vomite. Pentru că da, Vera are dreptate! Marshall era o persoană foarte rea, genul care sfârșește prin a fi ucisă. Apoi își amintește că se presupune că nu l-a cunoscut personal pe Marshall, așa că se chinuie să își compună o expresie care vrea să zică că e vag interesată de turnura discuției.
— Oh? Ce ai aflat despre Marshall? Apoi, după o oarecare întârziere, adaugă: Întreb pentru podcastul meu, evident.
Vera se apleacă ceva mai mult spre ei și le spune pe un ton conspirativ:
— Cred că Marshall ăsta are ceva ce vor anumiți oameni. Ceva ce el ține siguranță, foarte.
Când Sana avea șase ani, părinții le-au dus pe ea și pe sora ei în Tahoe ca să vadă pentru prima dată zăpada. Ea și sora ei s-au aruncat în nămeții albi și au aruncat cu bulgări una la alta, râzând și chițăind. Își amintește cum sora ei a apucat-o de partea din spate a gecii și i-a strecurat un pumn de zăpadă pe sus, pe la

guler, și cât de șocată a fost să simtă răceala aceea pe gât înainte ca zăpada să îi alunece pe spate. Exact așa se simte acum, ca și cum cineva i-a vârât un pumn de zăpadă pe sub haine. Ceva care ar fi trebuit să îl țină în siguranță pe Marshall? Cum de știe Vera treaba asta?

Dar, înainte ca Sana să poate spune ceva, Vera își lovește palmele una de alta, ca și cum ar aplauda, și se ridică.

— Bun, ați terminat cu ceaiul? Veniți cu mine sus și ajutați-mă să car ceva! Voi, tinerii, sunteți mult mai în putere decât mine. Hai! strigă atunci când atât Sana, cât și Riki rămân pe scaune, năuciți.

Sana și Riki se ridică în același timp, făcând schimb de priviri neajutorate înainte de a o urma pe Vera pe scările înguste și șubrede. De-a lungul pereților atârnă fotografii șterse, multe dintre ele înghesuite în interiorul unor rame vechi și ciobite. La etaj, cei doi descoperă zona de locuit a Verei, un spațiu mic și întunecat, plin ochi cu tot felul de nimicuri vechi și stricate. Sana observă grămezile de ziare și reviste vechi, mașina de cusut plină de pânze de păianjen, o veche mașină de scris căreia îi lipsesc jumătate din taste, precum și cutii care probabil ascund alte obiecte asemănătoare și de nefolosit. Nu-i e străină priveliștea asta. Casa părinților ei este imaculată pentru că mama este nemiloasă când vine vorba de curățenie pentru

nenumăratele interviuri și videoclipuri pentru fanii ei, dar, copil fiind, ori de câte ori Sana își vizita prietenii, în special copii din prima generație aici, remarca faptul că locuințele acestora erau pline de cutii cu diverse lucruri. Amintiri din țările de origine ale părinților lor, obiecte prea vechi pentru a mai putea fi folosite, dar, deși dureros de privit, prea frumoase pentru a fi aruncate. Așa că erau lăsate cu blândețe să îmbătrânească, o amintire a tuturor celor care fuseseră lăsați în urmă.

— Hai! le strigă Vera din bucătărioară, iar Sana își smulge ochii de la muntele de amintiri din living și se îndreaptă spre încăperea în care se află stăpâna casei.

Vera scoate din frigider și desface caserolă după caserolă, așezându-le în grămezi pe blat.

— Puneți-le în pungile alea! zice și arată către două pungi de cumpărături reutilizabile.

Sana și Riki iau fiecare câte o sacoșă.

— Ce e în ele? întreabă Sana în timp ce alege o caserolă și încearcă să își dea seama de conținutul acesteia privind prin pereții de plastic.

Observă ceva maro care înoată într-un sos gros.

— Mâncare. Acolo vită cu ardei, cu carnea foarte fragedă. O marinez în vin de orez, pentru carne atât de moale, că zici că ai gusta dintr-o bezea.

— Nu știam că vita ar putea avea consistența unei bezele, comentează Sana, strecurând recipientul în pungă.
Vera se încruntă la ea.
— Evident, e doar un fel de a spune. O să vezi mai târziu, are frăgezimea perfectă. Oh, aceea e cu tofu înăbușit și ciuperci. Copiilor o să le placă. Asta era mâncarea preferată a lui Tilly.
În scurt timp, ambele sacoșe sunt pline de cutii.
— Bine, acum să le ducem jos! spune Vera cu veselie în glas. Să aveți grijă! Am gătit toată dimineața la ele.
— E abia zece dimineața, observă Riki. Nu aveai cum să gătești toată mâncarea asta de dimineață.
Vera îi aruncă o privire piezișă fioroasă.
— Ba poți, dacă te trezești suficient de devreme.
Zicând acestea, îi depășește și o pornește spre scări.
— Dar, zice Sana în timp ce ridică mormăind o sacoșă, stai puțin, pentru cine e toată mâncarea asta?
Vera nici nu clipește.
— Pentru cel de-al patrulea suspect, firește.
Chiar atunci se aude clopoțelul de deasupra ușii.
— Oh, acesta ar trebui să fie cel de-al treilea suspect. Acum haideți, că n-avem toată ziua la dispoziție!

Intr-o bună zi, Sana o să învețe cum să le țină piept mă-tușicilor asiatice băgăcioase. Se pare însă că ziua aceea nu a venit încă.

Capitolul 11
VERA

INVESTIGAȚIA CRIMINALISTĂ A VEREI merge așa de bine, încât femeia se întreabă de ce oare nu sunt mai mulți oameni care să renunțe la plictisitoarele lor slujbe funcționărești pentru a se dedica muncii de detectivi. Mai mult, a început deja să viseze cu ochii deschiși cum uriașa firmă cu **VERA WANG'S WORLD-FAMOUS TEAHOUSE** este dată jos și înlocuită cu **VERA WANG: INVESTIGATOR PRIVAT.** Poate chiar ar trebui să facă chestia asta, doar ca să-i vadă expresia lui Winifred. Sau poate că motivul pentru care investigația ei merge atât de bine este pentru că nimeni nu se așteaptă ca un expert în ceai să fie și expert în elucidarea crimelor. În esență, Vera lucrează sub acoperire. Da, mai bine să ascundă faptul că este detectiv, nu doar doctor în ceai, așa cum îi place să se refere uneori la sine. Tilly, desigur, ar spune: „Ce este un doctor în ceai? Tratezi oamenii cu ceai când au indigestii? Sau când își rup vreun membru?" Dar, la o adică, ăsta e Tilly. O să fie foarte supărat când o să afle că mama lui a rezolvat o crimă.

Chiar în dimineața asta, Vera a fost trezită de un mesaj de la Tilly. Un mesaj! De la Tilly. Fără nicio remarcă legată de comportamentul ei! Un mesaj care zicea doar atât:

Mamă, sună-mă când primești mesajul ăsta. Trebuie să vorbim despre stick. Ai

putea să ai mari necazuri pentru că ai făcut asta. Trebuie să discutăm despre cum să procedăm corect. Încă nu îmi vine să cred că ai făcut așa ceva!

Un pic enervant, dacă mă întrebi pe mine, se gândește Vera, care i-a răspuns:

Bineînțeles că nu am stick. Chiar mă crezi atât de proastă? Întreb așa, de amorul artei.

Tilly i-a răspuns cu și mai multe întrebări, la care Vera, în mod convenabil, a uitat să răspundă.

Ideea de a le povesti lui Tilly și Winifred despre nou des-coperitele sale talente de detectiv face ca pasul femeii să câștige în vioiciune, așa că aceasta practic țopăie pe scări. După cum era de așteptat, Oliver e acolo, părând deopotrivă prudent și ezitant, cu umerii cocoșați. Dacă ar fi purtat pălărie, cu siguranță ar fi strâns-o în palmele umede de transpirație, mototolind-o la piept. Acum însă obiceiul de a purta pălării s-a dus pe apa Sâmbetei, așa că Oliver pur și simplu stă acolo, cu o mână în buzunar și cu cealaltă încleștată pe telefon. Când dă cu ochii de Vera, pe față i se citesc atât ușurare, cât și panică, dacă este posibil așa ceva. Vera aproape că îi poate auzi gândurile: „A, e aici, ce bine!” și „A, e aici, vai de mine!”

— Oliver! Ce băiat bun! Venit la țanc. Sana, Riki, el este Oliver!

In spatele ei, Sana scoate un icnet puternic și îngrozit, în vreme ce Riki îngheață pe trepte la jumătatea drumului. Amândoi se holbează la Oliver de parcă… ei bine, de parcă s-ar holba la un mort.
— Sunt fratele lui geamăn! se grăbește Oliver să spună înainte ca tinerii din fața lui să aibă un atac de cord.
În mod vizibil, cei doi se înmoaie. Sana își revine prima, scoțând ceea ce Vera consideră a fi cel mai fals râs din lume.
— Oh, Doamne, voi doi chiar semănați!
— De unde îl cunoști pe fratele meu?
Urmează o fracțiune de secundă de liniște, apoi Sana râde din nou și răspunde:
— Nu l-am cunoscut personal. Am un podcast despre crime reale și sunt aici pentru a face un episod despre el. Evident, știu cum arată pentru că l-am căutat pe Google.
— Da, și la mine e la fel! zice Riki și îi întinde mâna lui Oliver. Eu sunt Riki și sunt reporter. Și eu fac un material despre fratele tău. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o!
În sinea ei, Vera clatină din cap. Tinerii din ziua de azi chiar trebuie să învețe cum să mintă mai bine. Tot ce trebuie ea să facă este să îi lase singuri într-o cameră, cu un bec puternic care le lumineze chipurile. În felul ăsta, investigația s-ar sfârși în cinci minute, dar atunci unde ar mai fi toată distracția?
— Mulțumesc! spune Oliver, după care, aproape ca și cum și-ar cere scuze, adaugă:

Nu eram foarte apropiați.
Cei trei tineri dau din cap unul la celălalt, apoi rămân locului, arătând extrem de ciudat, până când Oliver ridică întrebător din sprâncene la Vera.
— Ăăă, care e motivul pentru care mi-ai cerut să vin cu mașina aici?
— A, da! Gata cu prezentările, așa-i? Bine, bine! Să pornim, deci! Ce rost are să pierdem vremea? Așa cum îi spun adesea lui Tilly al meu, voi, tinerii din ziua de azi, trebuie să vă mișcați iute. Să apucați viața de știți voi ce.
Apoi, precum o veritabilă mamă-gâscă, Vera îi conduce pe cei trei suspecți afară din prăvălie. Pe urmă închide ușa și remarcă scăfârlia lui Winifred ițindu-se din spatele ușii falsei sale brutării franțuzești. Vera îi rânjește și îi face cu mâna. Ha, e gata să își pună toți banii la bătaie că, în momentul ăsta, Winifred moare de curiozitate să afle ce se întâmplă. În fața ceainăriei Verei se află un Benz nou și strălucitor. Impresionant! Nu l-ar fi văzut pe Oliver ca fiind genul care conduce un Benz, dar, presupune ea, acesta este motivul pentru care nu trebuie niciodată să judeci o carte după copertă. Vera se îndreaptă spre Benz și trage de portiera pasagerului. Sau, mă rog, încearcă. Mașina e încuiată.
— Oh, aceea nu este mașina mea! mormăie încurcat Oliver. Aceea e! adaugă și arată cu degetul mare spre un Volvo trist și rablagit parcat în spatele Benzului.

Vera nu își îngăduie să arunce nici măcar o privire în direcția brutăriei lui Winifred. Și-o și imaginează pe rivala sa chicotind. Bleah! Se îndreaptă apoi spre Volvo și smucește de portiera pasagerului.
— Unde mergem? întreabă Sana, care stă pe trotuar și strânge la piept punga cu mâncare. În ochii ei holbați se citește îngrijorarea.
Vera oftează.
— Vrei să investighezi pentru potcatul tău, da sau nu? Hai, urcă! Ți-am spus deja: mergem să ne întâlnim cu cel de-al patrulea suspect.
Sana și Riki fac încă o dată schimb de priviri – ei doi probabil se gândesc că sunt foarte subtili, dar Vera a numărat deja șapte astfel de priviri. Asta nu face decât să îi întărească părerea că ăștia doi sunt făcuți unul pentru celălalt. Tinerii urcă pe bancheta din spate. Vera urcă și ea în mașină și se cufundă în scaunul pasagerului cu un mic oftat. Nu o să recunoască asta în fața nimănui, dar se simte cam obosită. Patru ore de gătit nonstop au acest dar, să te obosească. Dar totul va fi meritat când o să îi adune pe suspecți la un loc și o să facă o punere în scenă à la Sherlock Holmes, dezvăluind la final cine este criminalul. Nu că ar ști cine este el sau ea în acest moment, dar, odată ce o să fie cu toții în aceeași cameră, o să-și dea seama.
În timp ce se așază pe scaunul ei, zărește un morman mare de hârtii la picioare.
— Ce-i ăsta? întreabă, culegându-l de jos.

Oliver se încordează.
— Oh! Acela este… este vechiul meu manuscris. Am și uitat că e aici. Poți să îl pui, te rog, acolo unde l-ai găsit?
Vera îi face pe plac, dar își propune să ia teancul de hârtii cu ea atunci când o să iasă din mașină. Din experiența ei, este mai bine să încuviințezi și să fii de acord cu oamenii înainte de a face exact ceea ce îți doreai să faci de la bun început.
— Așadar, încotro?
Vera scotocește în poșetă, unde găsește o bucată de hâr-tie pe care a mâzgălit o adresă cu câteva nopți în urmă.
— Aici!
Oliver se uită la peticul de hârtie, apoi capul îi saltă în sus.
— Ce dracu'?
Sana și Riki se apleacă înainte.
— Ce-i?
— Aceasta e…, începe Oliver și oftează, fără să își ascundă exasperarea. Aceasta este adresa lui Marshall de acasă. Cum…
— Folosesc Google, bineînțeles! îi răspunde Vera pe un ton înțepat.
— Nu poți să cauți adresele oamenilor online, îi răspunde Oliver, agasat.
— Ba da, poți!
De fapt, Vera a cotrobăit în portofelul pe care l-a găsit în buzunarul lui Marshall, iar acolo a dat de permisul lui de conducere. A notat adresa, apoi i-a strecurat înapoi portofelul în

buzunar. A făcut toate astea în timp ce purta mănușile galbene și groase pe care le poartă când spală vasele, pentru că Vera nu ar fi niciodată atât de neglijentă încât să contamineze o potențială probă. Cumva, femeia crede că tinerii din mașină nu i-ar aproba comportamentul, chiar dacă a purtat mănuși.
— Cum? întreabă Sana, aflată pe locul din spate.
— A, e ușor! îi răspunde Vera. Acum condu!
— Poftim? Nu! Dumnezeule, Vera, nu o să apar neanunțat la ușa casei lui Marshall. Soția și copilul lui sunt probabil acolo, jelind…
— Înseamnă că au nevoie de companie. Și de mâncare, asta, cu siguranță. De-asta gătit toată dimineața. Acum, fii băiat bun, condu și nu mă face să irosesc toată mâncarea pe care am pregătit-o!
— Nu, oh…
Vera oftează.
— Ești așa de teatral! Bine! O să chem Uber, dar să știi că o să fie foarte scump în oraș. Jaf la drumul mare! În fine, n-am de ales.
— Chiar ai de gând să faci asta? strigă Oliver. E așa de – nici nu știu cum să zic –, așa de nepotrivit.
— Sărmana lui nevastă probabil se întreabă ce s-a întâmplat cu Marshall
— Ce… dar… uf…
Vera îi aruncă o privire nimicitoare.

— Oliver, nu face să-mi pierd timpul! Timpul este prețios! Doar pentru că voi, tinerii, aveți o grămadă de timp, crezi că puteți bate joc de el? E evident că Marshall are nevastă. A venit la ceainăria mea ieri cu copilul, dar fugit când am văzut-o. Cine ar fi putut să fie dacă nu soția și fiica lui? Acum de datoria noastră să verificăm ce fac și dacă în regulă. Sărmana lui nevastă! Soțul îi moare pe neașteptate; nu crezi are nevoie de companie? Asta dacă nu, firește, ea este cea care l-a ucis. În orice caz, trebuie să o vizitez.
Zicând acestea, Vera își scoate telefonul și face un ditamai spectacolul din deschiderea aplicației Uber.
— Vai de mine, 25 de dolari doar dus! Ce ridicol! Totuși, nu am de ales! bombăne femeia și îi aruncă o privire urâtă.
— O, Doamne! geme Oliver. Bine! Iisuse! pufnește și se apucă de rădăcina nasului. Ascultă, nu putem să apărem așa, ca din senin, la ușa ei. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să o sun mai întâi!
Vera încuviințează din cap fericită.
— Da, bună idee! Pune-o pe difuzor ca un băiat bun ce ești!
Oliver îi aruncă o privire sugestivă.
— Nu am de gând să o pun pe difuzor.
Tinerii din ziua de azi! Vera țâțâie a dezaprobare, dar se hotărăște ca, de data asta, să-l lase să facă cum vrea el. A trăit suficient cât să știe că e important să îți alegi bătăliile.

Așadar, așteaptă răbdătoare ca Oliver să o sune pe soția lui Marshall, ciulind urechile când femeia răspunde. În liniștea mașinii, distinge stins vocea femeii de la celălalt capăt. Soția lui Marshall are o voce frumoasă, se gândește. Nu are o voce de ucigaș (sau de ucigașă), dar, până la urmă, parcă mai poți să știi în ziua de azi?

— Bună, Julia! Eu sunt! Ce mai faci? o întreabă Oliver și face o grimasă.

Vera observă cu interes că vocea lui Oliver e plină de blândețe și tandrețe. Ca să vezi! În concluzie, își propune să rețină acest semn de afecțiune. Să fie acesta un motiv pentru uciderea lui Marshall?

— Da, păi, știu că o să sune foarte ciudat ce urmează să îți spun, dar, ăăă, pot să vin în vizită? Doar un pic. Sunt cu mine niște oameni care vor să te întâlnească. Sunt conștient că probabil e cel mai prost moment…

— Spune-i că făcut o grămadă de mâncare! șuieră Vera, înghiontindu-l brutal cu cotul.

Oliver tresare și încearcă să se îndepărteze de ea, dar în mașină nu e prea mult loc, așa că Vera reușește să îl mai atace încă o dată înainte ca el să îi dea peste braț.

— Avem mâncare! O grămadă.

— Friptură de porc în stil chinezesc. Când Tilly e mic, o, putea să mănânce una întreagă de unul singur. Copil ei o să o adore.

Oliver face o pauză în timp ce Julia îi spune ceva, apoi oftează și închide ochii.
— E o poveste lungă!
O clipă mai târziu, deschide brusc ochii și își îndreaptă poziția.
— Serios? Bine! Ajungem imediat!
Oliver închide cu o privire șocată.
Vera nici măcar nu se străduiește să își ascundă zâmbetul înfumurat.
— Vezi? Ce ți-am spus? Nimeni nu poate rezista când e vorba friptură de porc în stil chinezesc.
Da, investigația ei merge cu adevărat bine. Ar fi trebui să știe că are un talent înnăscut pentru așa ceva!

Capitolul 12
JULIA

NU ȚI SE SPUN NICIODATĂ LUCRURILE astea despre maternitate. Lucruri cum ar fi cele legate de abilitatea copilului tău de a ți se prinde de picioare și de a se agăța precum o caracatiță în vreme ce tu șontâcăi prin camere, adunând lucrurile soțului tău decedat în saci de gunoi pe care îi îndeși mai apoi în biroul lui de acasă. Bun, poate că ultima parte are de-a face mai mult cu căsnicia în sine decât cu copiii!

— Scumpo, poți să îi dai drumul lui mami, te rog? spune Julia pentru a patra oară, în timp ce ridică un sac chinuitor de greu.

Are înăuntru o pereche de gantere, își dă ea seama, și o parte din ea știe că ar trebui să le scoată, dar este totodată aceeași parte a creierului ei care în prezent e preocupată de (1) picioarele Emmei, care sunt ferm lipite de piciorul ei stâng; (2) faptul că urmează vizita lui Oliver și a unor prieteni ai lui; (3) faptul că unul dintre prieteni a menționat friptura de porc în stil chinezesc, și, în ciuda a toate, Juliei chiar i-ar prinde bine o felie de carne de porc savuroasă, dulce și lipicioasă. Așa că nu scoate ganterele afară, alegând în schimb să smucească cu greu sacul, după care fundul acestuia se rupe, iar din el cad ganterele, seturi de Lego pentru adulți și geci de schi, precum și multe alte lucruri.

— Rahat! țipă și, imediat după asta, începe să se simtă groaznic, pentru că a înjurat în fața Emmei.
— Ai spus „rahat”, zice Emma, cu nasul în piciorul Juliei.
— Nu, nu, am spus „imediat”, dar ai auzit greșit pentru că ai urechea lipită de piciorul meu!
O, Doamne, își manipulează fiica, motiv pentru care acum se urăște și mai mult!
— Nu, ai dreptate, mami a spus „rahat”!
— Rahat, rahat! strigă Emma, râzând.
Hmm, poate că ar fi trebuit să o manipuleze în continuare pe Emma? Cum ar trebui să procedeze în mod corect în situația asta? Mă rog, să procedezi corect presupune, în primul rând, să nu spui „rahat”. Acum Juliei îi vine să plângă, pentru că nu este doar o nevastă groaznică, al cărei soț a părăsit-o chiar înainte să moară, ci și o mamă de tot rahatul care, ori de câte ori are grijă de Emma, caută nonstop pe Instagram și se miră cum de alte mame reușesc să facă totul așa cum trebuie. Cum de au timpul, energia și dispoziția psihică de a-și îmbrăca progeniturile în culori asortate, când Julia nu e în stare să găsească nici măcar o singură pereche de șosete identice pentru Emma? Cum de au timp să le facă fetițelor lor împletituri atât de complicate când Julia nu reușește nici măcar să dea cu peria prin părul Emmei?

Și ce să mai vorbim despre faptul că Emma pare atât de netulburată de absența lui Marshall? Julia încă nu i-a spus că Marshall a murit, pentru că nu are idee cum să îi explice conceptul de moarte, iar Emma a întrebat o singură dată unde e tati, iar când Julia i-a spus că nu vine acasă, Emma doar a dat din cap și s-a întors să se joace cu setul ei Lego Duplo. E asta reacția normală când anunți un copil că tatăl lui nu vine acasă? Poate că e normal pentru ea, întrucât, chiar și atunci când era viu, Marshall oricum nu prea era prin preajmă, iar când era, întotdeauna o critica pe Emma. Sau poate că Marshall avea dreptate și e ceva în neregulă cu Emma. Julia nu-și mai poate aminti nici măcar un moment în care viața ei nu a gravitat în jurul grijilor pe care și le face pentru Emma sau ale celor legate de ce anume ar putea gândi Marshall.

Deodată se aude soneria, iar Julia încremenește. Nici măcar nu e gata. Emma încă strigă „rahat!”, lucrurile lui Marshall sunt îngrămădite chiar în spatele ușii principale, și da, ea e încă în pijama. Bine, la o adică nu sunt chiar pijamale – poartă pantaloni de trening și un tricou murdar de albuș de ou și broccoli pasat –, dar a dormit în hainele astea, așa că poate ar putea fi încadrate în categoria pijamale? Ideea e că arată jalnic și că o să-l vadă pe Oliver pentru prima dată în foarte mulți ani. Și pe prietenii lui. Nu îi poate primi în halul ăsta…

— Alo? strigă cineva.
Pare o femeie mai în vârstă.
— Julia, ești? Suntem Oliver și Vera.
Cine-i Vera?
— Adus o grămadă de mâncare. Burtă de porc înăbușită, pui pane cu chili și usturoi, friptură de porc în stil chinezesc…
Mâncarea menționată o face pe Julia să treacă peste toate nesiguranțele care o copleșeau. N-are în casă decât conserve de ton de când a plecat Marshall (pe Emma a hrănit-o cu cereale și legume la abur, pe care fetița le-a refuzat în bună măsură), așa că stomacul îi spune: „La naiba cu tine, creier inutil, îi spun brațului drept să deschidă ușa!” Ușa este deschisă, iar Julia reușește să îl zărească pe Oliver înainte ca femeia cu păr cărunt să se vâre între ei, zâmbindu-i larg.
— Oh, Julia! Ce drăguț să te cunosc în sfârșit! Eu sunt Vera, desigur, dar deja știi asta. Văzut pe tine în fața ceainăriei mele zilele trecute.
— Oh!
Julia habar n-are ce să răspundă la asta. De ce fugise când Vera o văzuse în fața ceainăriei? Treaba asta trebuie să fi părut foarte ciudată. Ceva ce doar o persoană vinovată ar face!
— În orice caz, avem multă mâncare pentru tine!
Încă strălucind, Vera se strecoară pe lângă Julia în casă.
Uimită, aceasta face un pas în spate. Deja a invitat-o pe Vera înăuntru? Poate că a făcut-o,

dar a uitat pentru că, Dumnezeule, în clipa asta îi aleargă un milion de lucruri prin minte, ca de exemplu: Unde este mâncarea? Simt miros de mâncare delicioasă și Cine sunt oamenii ăștia? sau Oh, nu l-am mai văzut pe Oliver de atâta amar de vreme! Deși, pentru cei mai mulți dintre oameni, Oliver și Marshall seamănă, Julia a găsit întotdeauna pe chipurile lor nenumărate lucruri care îi diferențiază. Poate că, obiectiv vorbind, Marshall a fost mereu cel mai arătos dintre ei, cu zâmbetul strălucitor și sclipirea vicleană din ochi, însă Julia a fost atrasă de bunătate de pe chipul lui Oliver. Deși în clipa asta e prea complexată ca să mai fie atrasă de ceva. Julia este extrem de rușinată de cât de diferită e acum față de puștoaica din liceu. Își ferește privirea, incapabilă să întâlnească ochii lui Oliver.

— Hai înăuntru! strigă Vera de parcă ar fi acasă la ea.

Femeia flutură din mână la Oliver și la ceilalți doi oameni din spatele lui.

— Aduceți mâncarea, iar eu încălzesc! Vera se întoarce spre Julia, pe care o întreabă: Aveți cuptor, da? Și oale? Mâncarea trebuie încălzită cum trebuie, nu pot să o fac la microunde.

— Oh…, îngaimă Julia, care se chinuie să țină pasul cu ce se întâmplă. Da, am lucrurile astea, dar…

Vera se apleacă, proptindu-și palmele pe genunchi.
— O, bună, micuțo! Eu sunt bunica Vera. Vino să mă ajuți în bucătărie! Fără să mai aștepte răspunsul Emmei, Vera o pornește prin casă, zicând mai multe pentru sine: Unde este bu… A, nu contează, o găsesc singură!
Spre surprinderea Juliei, Emma se dezlipește de piciorul ei. Totuși, nu o urmează pe Vera. Stă acolo, răsucindu-și părul pe degete și holbându-se nesigură în jur.
Julia dă să îi spună:
— Nu trebuie să…
De după colț, Vera își ițește capul.
— Ups, aceea era baia, nu bucătăria! Vai de mine, m-am pierdut! Unde e ajutorul meu?
Un colț al gurițeiEmmei se ridică într-un zâmbet mai mult schițat, iar puștoaica o urmează pe Vera. Julia rămâne locului, cu gura căscată. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?
— Îmi pare rău! spune cineva.
Este o fată sud-asiatică drăguță, care pare să aibă în jur de ۲۰ de ani.
— N-am vrut să dăm buzna în casa ta.
— Cumva, Vera a luat hățurile! zice băiatul de lângă ea și schițează un zâmbet în chip de scuză.
Băiatul arată ca și cum ar fi metis.
— Nu-i nicio problemă! Eu sunt Julia.
— Eu sunt Sana.
— Eu sunt Riki.

Își zâmbesc stingher, apoi tresar cu toții când se aud strigătele Verei:
— Hei! Unde e mâncarea aia? Aștept!
— Of! îngaimă Sana și ridică sacoșa grea. E-n regulă dacă…
— Da, sigur!
Julia se dă din calea lor și urmărește cum Sana și Riki se grăbesc spre bucătărie.
Oliver își drege glasul și pășește înăuntru, cu ambele mâini vârâte în buzunare. Îi aruncă un zâmbet sfios, care o face să se întoarcă cu gândul la anii de liceu.
— Bună! A trecut ceva vreme!
Ea încuviințează, având senzația că se sufocă. Nu se încumetă să vorbească, pentru că acum, că îl vede pe Oliver în carne și oase, își amintește cum era ea ca adolescentă, așa de încrezătoare în propriile forțe, într-o lume pe care o considera un frumos foc de artificii din care irumpeau posibilități. După o vreme, reușește să îngaime:
— Ăăă, da!
— Deci asta e casa ta! comentează Oliver și se uită în jur. E drăguță!
— E un dezastru! îi răspundea ea automat, pentru că în momentul de față nu poate primi niciun compliment, căci se simte de parcă ar înșela pe cineva. Îmi pare rău! adaugă pentru că, zilele astea, Julia trebuie să își puncteze fiecare frază cu o scuză, ca și cum și-ar cere iertare că există.

Marshall ura asta la ea. „Nu îți mai cere scuze! Doamne, ești jalnică!” o repezea, iar ea îi răspundea cu „Îmi pare rău, îmi pare rău, n-o s-o mai fac!”
Privirea lui Oliver țâșnește spre ea, iar Julia încremenește. Habar nu are ce intenționează el să îi spună, dar probabil e ceva care se învârte în jurul ideii de dezgust: cât de scârboasă, cât de șleampătă, cât de dezamăgitoare a devenit. Privirea lui însă e tristă și pierdută și, pentru o clipă, Julia simte o emoție ciudată care i se adună în piept, însă el întrerupe contactul vizual, iar clipa aceea, momentul acela, a dispărut. Oliver își întoarce capul și se oprește când vede grămada din spatele ușii. Grămada de pungi cu lucruri care sunt indiscutabil ale lui Marshall. Pentru a mia oară, Julia își propune să își vină în fire. De ce nu a făcut nimic cu lucrurile lui Marshall înainte să vină polițiștii? Totuși, habar n-avea ce să facă cu ele. Nu putea să le arunce, pur și simplu, acum, că Marshall s-a dus. Dar nici nu putea să le despacheteze și să le pună la locul lor, în casă, pentru că la ce bun? Marshall e mort. Așa că le-a lăsat acolo, iar acum Oliver se holbează la ele și, pe drept cuvânt, e derutat.
— Oh, acelea… acelea…
Se căznește să vină cu o explicație, dar nu reușește. Să îi spună oare că le-a împachetat înainte să afle de moartea lui Marshall? Sau după? Clar nu după, nu-i așa? Pentru că asta

ar face-o să pară nemiloasă, o nevastă care nici n-a auzit bine de moartea soțului, că s-a și grăbit să scape de lucrurile lui.
— Aia e geaca de schi a lui Marshall? întreabă Oliver și să apleacă să ridice o canadiană neagră.
— Da!
Julia simte cum arde pe interior.
— Oh, și acela e vechiul lui set Lego cu Star Wars.
Oliver despăturește cu grijă geaca de schi și o pune deasupra grămezii de lucruri.
Probabil că Oliver o consideră cea mai rea persoană din lume. Ceva din interiorul ei o somează să îi ofere o explicație.
Dar, când Oliver se uită la ea, nu observă la el decât tristețe.
— Ai... ai nevoie să te ajut să duci astea undeva?
Julia simte din nou că i se usucă gâtul, așa că doar tace și clatină din cap. Oliver încuviințează, părând să înțeleagă faptul că nu există nimic ce-ar putea spune ea acum și care să îmbunătățească lucrurile.
— Condoleanțe, Lia! îi spune el cu blândețe.
Pentru o clipă, cuvintele acelea au darul să oprească avalanșa de ură de sine din mintea ei. Felul în care el a folosit porecla pe care i-a dat-o în liceu. Emoția sinceră din vocea lui. Julia simte cum ochii i se umplu de lacrimi.
— Condoleanțe și ție, Ollie!

In clipa următoare sunt unul în brațele celuilalt. Julia închide ochii și trage în piept parfumul lui, care îi este așa de familiar! Odinioară erau cei mai buni prieteni. Stânca pe care se puteau baza. Iar ea nu poate înțelege de ce s-au îndepărtat așa de-a lungul anilor.

O clipă, cuibărită în brațele lui Oliver, Julia își îngăduie să creadă că totul va fi bine.

Un strigăt neașteptat tulbură momentul și, înainte să își dea seama ce face, Julia deja aleargă spre bucătărie. Există ceva ce nu va înceta niciodată să o uimească, felul în care, de când s-a născut Emma, instinctele i s-au ascuțit mai ceva ca o lamă când vine vorba de fiica ei. Până să vină fetița pe lume, Julia dormea profund; pe urmă, a început să o smulgă din brațele somnului chiar și cel mai mic zgomot și să o facă să țâșnească din pat într-o clipă. Iar acum se năpustește spre bucătărie, conștientă că nu ar fi trebui să o lase pe Emma în bucătărie cu niște străini – ce mamă idioată face asta? Nu s-a disprețuit niciodată mai mult decât o face acum. Practic, fiecare zi aduce cu sine o nouă ocazie de se urî și mai mult. Sărmana Emma…

— Mami, uite!

Emma strigă, e adevărat, dar nu sunt lacrimi, căci fetița ține o chiflă sub forma unui purcel. Julia se oprește brusc, cu inima încă bătându-i să-i sară din piept și, în timp ce privește, Emma ridică pâinica și chițăie. O cremă

groasă și galbenă iese din fundul chiflei-purcel, iar copila râde și țipă:
— Caca de purcel!
Julia se zbate între a fi îngrețoșată și a izbucni în râs. Vera, care stă lângă cuptor și amestecă într-o oală, se uită la ele și zâmbește.
— Foarte bun, nu? Mi-am zis, oare cum e fiica ei? Și făcut chiflele astea și umplut cu cremă sărată cu gălbenuș. Linge-ți brațul, Emma, nu irosi bunătate de cremă, sunt copii care mor de foame în… de fapt, peste tot prin lume, cred! Chiar și aici, în San Francisco.
Emma își ridică brațul grăsun și linge lichidul auriu de pe încheietură. Ochii i se luminează.
— Linge, mami! îi poruncește Juliei, ridicându-și mânuțele lipicioase.
— Nu, scumpo, spune imediat Julia, este…
„Este dezgustător" își face loc vocea lui Marshall prin mintea ei. Parcă îl și vede, cu buza de sus răsucită a dezgust. „De ce îi permiți un astfel de comportament? Trebuie să o disciplinezi mai mult!" Pentru o clipă, Julia încremenește, nesigură ce să îi spună fiicei sale. Este atât de obișnuită să aprobe ce spune Marshall, însă acum Marshall nu e aici! El nu o să mai fie aici niciodată. Și oare străinii ăștia din casa ei o să o judece?
În clipa următoare, Vera iese din bucătărie, ștergându-și mâinile pe o cârpă, și zice:
— Mămica ta a încercat crema?
Emma se întinde și mai mult, cu ochii strălucind de entuziasm, iar Julia își deschide

inima. Vrea să încerce crema, și ar linge cu bucurie diferite chestii de pe mânuțele lipicioase ale fiicei ei ori de câte ori se ivește ocazia. Și așa și face. Într-adevăr, crema e foarte, foarte bună! O îmbrățișează pe Emma, căreia îi șoptește:

— Mulțumesc, puiule!

Și, pentru o clipă, cât bătaia din aripi a unui fluture, Julia simte că poate nu este chiar cea mai rea mamă din lume.

Capitolul 13
OLIVER

CU GREU ÎI VINE A CREDE CĂ, DUPĂ atâția ani, e în sfârșit aici, în casa lui Marshall și a Juliei. A stat departe mult prea multă vreme, incapabil să îndure povara căsătoriei lor, povara propriei amărăciuni, precum și resentimentele față de Marshall. După atâta timp, se află acasă la Julia și nu prea știe cum să se poarte. Pe vremea când erau adolescenți, el era cel care petrecea cel mai mult timp la ea acasă, pierzând vremea în dormitorul ei, ascultând muzică, mâncând jeleuri în formă de viermișori, făcându-și temele, sporovăind și alte asemenea. Părinții ei aveau atâta încredere în el, încât erau de acord ca fiica lor să aibă ușa de dormitor închisă atunci când primea vizita lui Oliver.

„E pentru că știu că n-ai tupeu să faci nimic", îi spusese Marshall odată.

Poate că era adevărat. Cu siguranță Oliver voise să facă tot felul de lucruri, dar asta nu se întâmplase niciodată, căci niciodată nu încercase nimic pentru că... Da, chiar așa, de ce? Oliver n-a înțeles niciodată de ce. Poate pentru că a venerat-o întotdeauna pe Julia și a văzut-o ca pe cineva către care nu poate tinde. În ceea ce-l privea pe Marshall, desigur, acesta nu avea astfel de scrupule. La o adică, Marshall nici nu a observat existența Juliei până în noaptea în care aceasta a purtat un top decoltat la petrecerea lui Bobby Cullen,

iar Marshall nu și-a putut lua ochii de la pieptul ei. Oliver a avut un presentiment urât în seara aceea, dar evident că nu a făcut nimic, nici măcar atunci când fratele lui s-a furișat până la Julia cu o cană roșie care trăsnea a alcool ieftin și un zâmbet căruia nu îi putea rezista nicio fată. Oliver s-a gândit că avea să fie doar unul dintre nenumăratele flirturi pasagere ale lui Marshall. Dar săptămânile treceau, iar povestea lor devenea tot mai serioasă. Când s-a terminat liceul, Marshall și Julia nu s-au despărțit pentru a merge la facultate. În schimb, Julia a decis să renunțe la înscrierea ei la Columbia pentru a-l urma pe Marshall la Santa Cruz. Oliver și-a ieșit din minți atunci. I-a spus că își aruncă viitorul la gunoi pentru dobitocul de frate geamăn al lui și care o să o înșele din prima săptămână de facultate, iar ea i-a replicat că e urât să fie gelos, și asta a fost. Nu și-au mai vorbit ani la rând. Când Oliver a aflat de căsătoria lor la primărie imediat ce au terminat facultatea, le-a trimis o felicitare, dar nu a primit niciun răspuns. Când s-a născut Emma, Oliver și-a făcut apariția la spital cu flori și un set de hăinuțe, dar Marshall i-a spus că Julia era prea epuizată pentru a primi vizitatori. A apucat să o zărească pe Emma, așa de mică și înfofolită într-o păturică roz, și atunci ochii i s-au umplut de lacrimi și a ieșit împleticindu-se din spital înainte de a ceda cu totul.

In următorii ani, Oliver a încercat să fie un bun unchi pentru nepoțica lui și i-a trimis cadouri de fiecare dată de ziua ei și de Crăciun, dar nu a primit niciodată nici măcar un mulțumesc. Îi aprecia pozele de pe Facebook și Instagram, zâmbind în tăcere în timp ce urmărea cum Emma se transforma dintr-un bebeluș într-un copilaș dolofan. Cele mai multe dintre fotografiile Juliei aveau titluri precum „Cel mai bun tătic!" și „Sunt așa de norocoasă că am un soț minunat", încât Oliver și-a imaginat că erau fericiți, așa că a acceptat ideea că se înșelase în privința cuplului Julia-Marshall și a hotărât ca, pentru binele tuturor persoanelor implicate, să se țină la distanță.

Dar acum se află în spațiul lor și are senzația că le violează intimitatea, ca și cum le-ar fi spart cumva bula de fericire în care trăiesc. Nu are ce să caute în casa fratelui său, stând la câțiva pași de soția acestuia și urmărind-o cum linge cremă de pe brațul fetiței ei. Se întoarce, hotărât să îi ofere Juliei cât de multă intimitate se poate, iar ochii i se opresc din nou asupra mormanului de saci de gunoi plini, în mod bizar, de hainele lui Marshall. Oliver nu înțelege și nu poate veni cu o explicație plauzibilă pentru lucrurile astea. Pare că Julia s-a grăbit să îi strângă lucrurile lui Marshall. La doar două zile după moartea soțului ei. Sau poate le-a împachetat de dinainte ca acesta să moară? Dar de ce?

Potrivit Instagramului, ei doi sunt delirant de fericiți împreună.
Apoi Emma îl observă și încremenește la jumătatea unui zâmbet.
O, la naiba! se gândește Oliver. Încearcă el să zâmbească, dar tot ce iese este o schimonoseală.
— Tati? rostește fetița, și Oliver e gata să jure că nu e o întrebare născută din fericire, ci mai degrabă din teamă, așa că i se frânge inima pentru copilă.
O privește neajutorat cum se agață mai bine de Julia, îndepărtându-se de el. Ce i-a făcut Marshall fetiței ăsteia?
— Nu sunt tatăl tău, îngaimă el într-un final. Sunt unchiul tău. Unchiul Ollie. Știu că arăt ca tatăl tău, dar… of! Suntem frați. Gemeni.
— Îți amintești povestea pe care am citit-o, scumpo? o întreabă Julia pe Emma. Cea cu fetițele gemene pe care oamenii le confundau tot timpul? Dar ele erau oameni diferiți, nu?
Emma încuviințează ezitant, înainte de a-l privi pe Oliver cu suspiciune. Cel puțin acum e ceva mai puțină teamă în privirea ei.
— Nu tati, spune ea.
— Nu! îi confirmă el cu fermitate.
— Bine, prânzul e gata! anunță Vera. Grăbiți-vă, hai, toată lumea să se așeze!
Acestea fiind zise, momentul ciudat a fost dat uitării. Oliver își îngăduie în sfârșit să respire, iar Julia îl bate ușor pe umăr în timp ce se îndreaptă spre sufragerie. Palmele încă îi sunt

umede de transpirație din pricina reacției pe care a avut-o Emma când l-a văzut. Nu petrece el prea mult timp în compania copiilor, dar e destul de sigur că aceștia nu ar trebui să reacționeze așa când văd pe cineva care seamănă cu părintele lor. Ura îi arde măruntaiele, o ură incandescentă, când își dă seama ce tată nenorocit trebuie să fi fost Marshall pentru copila asta. Oliver încearcă să alunge această idee, străduindu-se să se concentreze pe momentul prezent.

O parte din el se minunează de ușurința cu care Vera și-a revendicat spațiul, deși este pentru prima oară când pune piciorul aici. Își ațintește privirea asupra Juliei, ai cărei ochi de safir se măresc în timp ce îi oferă un zâmbet neajutorat, și, cumva, acea privire îl transportă în anii de liceu și îi transmite mesaje întregi. Oliver îi răspunde și el cu un zâmbet, și se adună cu toții în jurul mesei pe care Vera a reușit cumva să adune mâncare ca pentru Ziua Recunoștinței, cu excepția faptului că nici măcar nu sunt aproape de această sărbătoare. Oliver numără cel puțin 12 feluri de mâncare, toate aburinde și arătând delicios, ca și cum tocmai ar fi reușit să iasă dintr-o carte de bucate.

— Așezați-vă! le poruncește Vera. Nu stați acolo cu gurile căscate, se răcește mâncarea!

Zicând acestea, se întoarce către Emma, care se agață de gâtul Juliei.

— Tu, îi zice copilei, tu ești ajutorul meu, așa că trebuie să stai lângă mine!
— Oh, ea..., îngaimă Julia, dar se oprește uimită când Emma se dezlipește de gâtul ei și încuviințează din cap.
— Eu stau aici! spune Emma, arătând spre scaunul de bebeluș care a fost așezat lângă al Verei.
— Păi, bine! rostește Julia ezitant, dar Oliver îi poate citi expresia, chiar și după atâți ani, și clar nu e nefericită cu ce se întâmplă.
Mai degrabă e plăcut surprinsă. Așadar, Julia o așază cu blândețe pe Emma în scaunul înalt pentru bebeluși și fixează centura de siguranță, apoi se dă în spate, nesigură pe mișcările ei.
— Ia loc! îi cere Vera, arătând cu o lingură de lemn către un scaun aflat la două locuri distanță de cel al Emmei.
Julia se supune, așa că Vera își întoarce privirea laser către Oliver. Acesta simte cum i se deschid porii și începe să transpire brusc sub căutătura bătrânei.
— Tu, așază-te aici!
Între Julia și Emma.
— Da, păi, bine!
Face și el cum i s-a indicat și se strecoară pe scaun între nepoata lui și mama acesteia, față de care încearcă din răsputeri să nu aibă niciun sentiment.
Sana și Riki se așază lângă Julia, așa cum li s-a poruncit, iar când Vera este mulțumită de

felul în care stau la masă, scoate un sunet aprobator.
— Bine, acum mâncați!
Vera se ridică, înhață o lingură pentru servit și începe să împartă mâncare pe farfurii.
— Asta e vită cu piper negru. Trebuie să mănânci mai mult din asta, Julia, ești foarte palidă, foarte anemică, trebuie să mănânci mai multă vită. Iar tu, Riki, pari foarte constipat, așa că gătit asta pentru tine: cod la abur cu ciuperci negre.
Bietul Riki se înroșește până în vârful urechilor și îngaimă:
— Nu… nu sunt constipat.
Vera îl reduce însă la tăcere în timp ce pune îi pune pe farfurie încă o porție de pește și ciuperci negre.
— Pot spune întotdeauna cum stau lucrurile, doar privindu-te, iar tu, constipat.
Apoi Vera își îndreaptă atenția către Sana, care se face mică în scaunul ei.
— Iar tu, tu pari foarte înfrigurată, prea mult yin. Ți-ar face bine mai multă mâncare caldă, să-ți crească yangul. Poftim, tofu cu usturoi aromat; ăsta o să te încălzească!
Sana oftează, probabil ușurată că Vera nu vorbește despre intestinele ei. Vera îl observă cu coada ochiului pe Oliver, pe care îl furnică ceafa.
— Iar pentru tine, Oliver, am făcut pui cu vin de orez și cu orez lipicios. Foarte liniștitor!

Cred că ai nevoie de mâncare bună care să te aline, corect?
Gâtul lui tâmpit se usucă, pentru că, da, Oliver are nevoie de mâncare bună care să îl aline, iar versiunea chinezească a supei de pui pentru suflet e genul de lucru pentru care în clipa de față ar fi capabil să ucidă. În concluzie, încuviințează din cap în timp ce lingura Verei adună într-un bol bucăți de pui grase și atât de fragede, încât se desprind de pe os, dar și supă concentrată. Miroase divin! Așa cum miroase întoarcerea acasă, se gândește Oliver, trăgând în piept aromele îmbătătoare.
Pentru micuța Emma, Vera pregătește un bol cu tăieței cu vită și, de undeva din buzunar, scoate o pereche de bețișoare chinezești pentru copii. Acestea sunt atașate unul de celălalt în capăt, pentru a fi mai ușor de manevrat. Le pune în mânuțele Emmei, căreia îi spune:
— Acum mănânci ca o fetiță mare, pentru că ești ajutorul meu, da?
Emma aprobă din cap și înfige bețișoarele în bol, folosindu-le ca să își îndese în gură tăiețeii groși.
Toată lumea se înfruptă și, pentru câteva clipe, singurul sunet care se aude este cel al tacâmurilor care se lovesc de boluri și de farfurii. Vera e ocupată să pună încă și mai multă mâncare pe farfuriile mesenilor. Oliver abia dacă a luat două înghițituri din tocănița

de pui când pe farfuria lui apare o grămadă uriașă de burtă de porc înăbușită, împreună cu bok choy cu usturoi. Nici nu mai ține minte când a fost ultima dată când a stat la masă cu atâția oameni și au mâncat împreună. Nici nu mai ține minte când a fost ultima dată când s-a bucurat de o mâncare atât de bună, una care nu doar îți umple burta, ci îți și hrănește trupul și sufletul. Cu fiecare îmbucătură, Oliver simte dragostea și grija cu care au fost pregătite toate și atât stomacul, cât și inima lui sunt hrănite acum.

— Ce bun e, Vera! exclamă Sana, care împunge o bucată de burtă de porc fragedă și îi inspiră mirosul cu ochii închiși. O, Doamne, e minunat! E exact gustul ăla de mâncare gătită în casă pe care știi că nu o să îl găsești în niciun restaurant. Parcă aș fi din nou copil!

— Mm! încuviințează Riki cu gura plină de pește. După ce înghite, acesta spune: Ca să fiu sincer, până acum nu am mai încercat ciuperci negre, dar înțeleg ce zici. Mâncarea asta are un gust cumva familiar. De fapt, cred că dă dependență.

— Știu exact la ce te referi, intervine și Julia. Are gustul lucrurilor pe care ți le gătea bunica.

Vera schițează un zâmbet atotcunoscător, apoi se întoarce spre Emma.

— Și ce mai face ajutorul meu de bucătar? A, aproape că ai terminat!

Emma zâmbește și deschide gura, arătându-le privitorilor o mulțime de tăieței pe jumătate mestecați.
— Mănânc tăieței delicioși.
— Închide gu..., dă Julia să spună, dar e întreruptă de Vera:
— O, da, foarte bine! Mănâncă tăieței delicioși.
Julia închide gura automat și se uită la Vera. Pentru o clipă, Oliver se întreabă dacă Julia este enervată de întreruperea Verei, dar nu pare. Julia pare mai degrabă... curioasă în timp ce se uită la musafira cea bătrână cu ceva ce Oliver ar putea numi uimire.
Când Vera se ridică pentru a-i oferi Emmei o a doua porție de tăieței, Julia murmură:
— N-am văzut-o niciodată mâncând atât de bine! De obicei, trebuie să o hrănesc eu cu lingura, iar ea țipă și aruncă peste tot cu mâncare.
Oliver ridică din sprâncene la ea.
— Bănuiesc că nici măcar un copil de doi ani nu îi poate spune nu Verei, zice el în barbă.
Julia râde, și e un râs care lui Oliver îi e familiar. Pentru o clipă, tânăra femeie se transformă în adolescenta care acum mulți ani îi era cea mai bună prietenă.
— Nu-mi pot imagina că există cineva care să îi spună nu Verei, șoptește ea.
Oliver se pregătește să îi răspundă, când simte cum ceva umed îi atinge antebrațul. Se

întoarce și o vede pe Emma, care i-a pus un tăiețel pe braț.
— Mănâncă! îl îndeamnă Emma în modul acela serios specific copiilor. Bun pentru tine!
— Oh, Doamne, Emms! exclamă Julia, ștergând-o la gură. Îmi pare rău!
— A, nu, e-n regulă!
Și chiar e. Este pentru prima dată când Oliver primește un cadou de la nepoata lui, și nu are nici cea mai mică intenție să îl refuze. În concluzie, apucă tăiețelul cu degetul mare și arătătorul și spune:
— Bun, mulțumesc, Emma! Apoi își soarbe tăiețelul cu un zgomot exagerat și adaugă: Mmmm! Ai dreptate, a fost foarte bun.
Emma încuviințează cu solemnitate, iar Oliver simte un val puternic de dragoste pentru această micuță care seamănă foarte mult cu Julia. Îl distruge să știe că lipsit atât de mult timp din viața lor. Apoi Emma mai înhață încă un tăiețel cu mâinile goale și i-l pune lui Oliver în palmă.
— Mănâncă mai mult! Este bine pentru sănătatea ta.
Poate că Oliver ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte să soarbă acel prim tăiețel. Lui Oliver îi e imposibil să își aducă aminte când s-a simțit ultima oară atât de ghiftuit. Și fericit. Plin, satisfăcut și confortabil. Emma a intrat într-un soi de comă alimentară după cel de-al treilea bol de tăieței, așa că Julia a ridicat-o și a dus-o în dormitor. În concluzie,

acum sunt patru adulți, plus Vera, adunați în jurul măsuței de cafea. Toți au expresii ușor sticloase, creierele lor funcționând doar pe jumătate după așa un festin.
Și acesta este momentul în care Vera zice:
— Bun, deci acum putem vorbi chestii serioase! Care dintre voi, cei adunați aici, l-a ucis pe Marshall?
Pare că mesenii au încetat nu numai să vorbească, ci și să respire. Aerul din încăpere îngheață și se lasă o tăcere mormântală. Apoi cineva tușește. Riki. Scoate un râset înecat înainte de a-și drege vocea.
— Vera, haide, fii serioasă!
Vera îi aruncă o privire lipsită de expresie.
— Crezi că nu sunt serioasă? De ce?
— Ce..., începe Riki și face un gest neajutorat. Pentru că... nu știu, e ridicol! Și e cumva lipsit de respect să vii în casa văduvei lui și să acuzi pe cineva de crimă?
— Lipsit de respect?
Vera clipește ca și cum tocmai a pocnit-o cineva peste față, iar Oliver înțelege care e ideea. În cultura chineză, respectul curge într-o singură direcție, ca un râu, de la cel mai tânăr la cel mai în etate. Generația mai în vârstă nu îi datorează niciun fel de respect celei mai tinere; totuși, dacă asta se întâmplă, e vorba de bunătate și de generozitate, nu de necesitate. Totuși, să îi spună cineva de vârsta lui Oliver că a depășit limita este de neconceput. Oliver este dezorientat. O parte

a lui e de acord că Vera a depășit într-adevăr limita venind în casa Juliei și acuzându-l pe unul dintre musafiri că l-a ucis pe Marshall. Totuși, cealaltă parte a sa, cea care a fost crescută de doi părinți chinezi tradiționaliști, se foiește din pricina disconfortului.
Înainte ca bărbatul să poată răspunde, Vera se întoarce spre Julia și o ia de mână.
— Of, scumpo! exclamă Vera. Îmi pare rău! Nu vorba de lipsă de respect aici, vreau doar să descopăr cine ucis pe soțul tău, bine?
— Ăăă…
Gura Juliei se închide și de deschide, dar nu iese niciun sunet.
— Poate că ar trebui să lași toate astea în seama poliției, sugerează Oliver.
— Ți-am spus mai devreme; Oliver: polițiștii sunt inutili. Acum, reia Vera, care se întoarce către Julia, nu trebuie să faci griji, bine? Eu o să mă ocup de tot.
Bătrâna îi strânge ușor mâna Juliei înainte de a-i da drumul. Apoi se ridică de pe scaun, cu pieptul umflat și bărbia mândră. Aura ei pune stăpânire pe întreaga încăpere.
— Unul dintre voi, zice Vera în timp ce mătură cu privirea întregul grup, unul dintre voi este ucigașul lui Marshall.
O spaimă incandescentă îl cuprinde pe Oliver.
— Ce te face să spui asta? întreabă Sana.
Oliver nu poate să nu remarce faptul că mâinile Sanei sunt atât de încleștate, încât i s-au albit monturile.

Vera începe să umble de colo-colo prin cameră.
— Eu dedus că ucigașul se va întoarce la ceainăria mea ca să caute ceva.
Oliver are senzația că pe spate i se târăște o ceată de furnici.
— Ce anume?
— Nu contează ce anume, răspunde Vera. Voi patru n-ați mai fost în ceainăria mea, dar, după ce a murit Marshall, ați apărut cu toții, unul câte unul.
Privirea ei aprigă se oprește asupra fiecăruia dintre meseni, care se chircesc.
— Acum, știm cu toții că Marshall nu un om bun. Fără supărare, Julia!
Julia, care a rămas cu gura căscată, reușește să ridice ușor din umeri. Oliver nu e prea sigur ce ar vrea să transmită gestul ei.
— Asta înseamnă că oricare dintre voi a avut un motiv să îl ucidă. Așa că am să vă întreb pe toți unde sunteți în noaptea în care omorât Marshall?
Se holbează toți patru la Vera, pendulând între șoc și furie.
— Nu trebuie să îi spunem nimic, zice Riki, care se uită apoi disperat la cei din jur. Și nu o să o facem.
Sana încuviințează încetișor. Oliver își îndeamnă inima să înceteze cu bătăile nebunești. Își îndeamnă creierul să nu cadă în plasă și să își amintească. E important să nu își amintească de noaptea în care a murit

Marshall. Dar, evident, fix în momentul acela, amintirea se întoarce cu viteza fulgerului. Vede ce a făcut. Vede drogurile pe care le-a avut în mâini. Și cât de zdruncinați au fost pe urmă. Toată viața lui, Marshall a scăpat basma curată. Oliver a vrut doar să se asigure că nu scapă și de data asta. Că își ia revanșa pentru toate situațiile când Marshall a scăpat cu fața curată. Aproape că îi vine să vomite.

— A fost o zi tare ciudată! comentează cineva.

Oliver ridică brusc capul. Are nevoie de câteva clipe ca să prindă din nou firul discuției și să înregistreze despre ce se vorbește. Toată lumea se holbează cu ochii larg deschiși la Julia, la dulcea și neînfricata Julia, care a avut întotdeauna tot felul de idei nebunești despre a călători și a absorbi cât de mult se poate din lume. Oliver vrea să îi spună să se oprească din vorbit, ca să se protejeze, dar, ca de obicei, nu spune nimic.

— Marshall și cu mine ne despărțiserăm cu o zi în urmă, continuă Julia pe o voce tremurătoare.

Ochii îi strălucesc de lacrimi reținute. Când în sfârșit își ridică privirea din poală, ochii i se ațintesc asupra lui Oliver, și e ca și cum i-ar vorbi doar lui, ca pe vremuri.

— De-asta sunt toate lucrurile împachetate. A zis că își găsise un apartament și a fost… a fost o despărțire amiabilă.

Julia clipește, ca și cum s-ar abține să nu plângă.

— Hmm! face Vera în timp ce își masează bărbia. Pur și simplu plecat și dus a fost?
Julia încuviințează.
Probabil că în clipa aceea se gândesc cu toții la același lucru: Și Emma? Cum rămâne cu Emma? Cum poate cineva să plece așa și să-și lase nevasta și copilul?
Cu siguranță din poveste lipsește ceva. Oliver nu vrea nimic altceva decât să o creadă pe Julia, pentru că e Julia, pentru numele lui Dumnezeu, prietena lui cea mai bună, dar și cea mai mare suferință a lui din dragoste. Dar, tocmai pentru că a fost cea mai bună prietenă a lui, pentru că, la un moment dat, el a fost sigur că inimile le băteau la unison și că gândurile treceau pe nevăzute de la unul la altul, de parcă mințile le erau conectate, pentru că s-au întâmplat toate astea, Oliver știe că Julia minte în legătură cu noaptea în care soțul ei – și fratele lui – a murit. Oliver o privește și, pentru prima dată în viață, se gândește că poate totuși nu o cunoaște chiar atât de bine pe femeia asta.

Capitolul 14
VERA

VERA NICI MĂCAR NU-ȘI MAI AMINTEȘTE când a fost ultima dată când s-a distrat așa de bine. Oamenii spun mereu că ziua nunții este cea mai fericită zi din viața cuiva, dar, sincer, ar trebui să încerce mai des să rezolve crime. OK, bine, „să rezolve" e un pic exagerat, de vreme ce nu și-a dat încă seama cine este ucigașul, dar e pe aproape. O simte. Generațiile de mame din China au pus la punct arta de a mirosi sentimentul de vină, iar Vera simte cum valuri de vină se înalță din grupul de oameni aflat în fața ei. Practic, fiecare dintre ei e impregnat de vină, ceea ce e de înțeles; când Vera era tânără, și ea se făcea vinovată de diverse lucruri. Dar, până la urmă, care dintre ei se face vinovat în mod special de uciderea lui Marshall? Chiar în timp ce se gândește la asta, Vera se trezește întrebându-se cine și de ce se învinovățește cel mai mult. În ciuda posibilei lor implicări, se vede silită să recunoască faptul că, până acum, îi simpatizează pe toți. I-a adus laolaltă în ciuda voinței lor, dar toți au fost foarte agreabili. În fine, asta se datorează în bună măsură abilităților ei de socializare; Jinlong spunea odinioară că Vera poate convinge pe oricine să facă orice. Există însă ceva la grupul acesta de tineri care o face să simtă în mod special dorința de a-i proteja. Totuși, trebuie

să rămână pe poziții. Până la urmă, a venit aici să rezolve o crimă, nu să își facă prieteni.
Scoate, așadar, un caiet subțire, genul acela dictando pe care îl folosesc școlarii și, o vreme, îl netezește bine pe măsuța de cafea.
— Bun, numărul 1: Julia – s-a despărțit de Marshall.
Vera încuviințează cu o mișcare din cap, iar când se uită în sus, remarcă faptul că toți se holbează la ea.
— Ai avut tot timpul asupra ta caietul de însemnări? o întreabă Oliver, iar în voce i se simte un pic de teamă.
— Păi, orice polițist știe că e foarte important să iei notițe. Acum, tu! Unde erai în noaptea în care a murit Marshall?
Oliver își ferește privirea de Vera atât de rapid, încât ai zice că bătrâna tocmai l-a ars cu căutătura ei.
— Hmm… Am fost acasă la tata. Am lăsat acolo niște lucruri.
Preț de o clipă, Vera mijește ochii. Știe o mulțime de lucruri, cum ar fi, de exemplu, că oamenii au obiceiul să adauge tot felul de detalii atunci când mint. Oliver se foiește sub privirea ei ca și cum ar fi o insectă prinsă în ac. Apoi Vera hotărăște că s-a distrat suficient cu el și, după ce-și trage nasul, îi notează răspunsul în caiet înainte de a se întoarce spre Riki.
— Tu?

Riki doar clatină din cap. Pentru un observator oarecare, ar putea părea o mișcare superficială, însă Vera nu e un observator oarecare. A văzut gestul ăsta de o mulțime de ori, în special la Tilly, când îl întreabă de ce încă nu are o iubită. Este o mișcare menită să distragă atenția și să o facă pe Vera să creadă că pune o întrebare prostească și lipsită de relevanță. În concluzie, bătrâna știe că e pe drumul cel bun. Continuă așadar să se holbeze la Riki până când zidurile lui de apărare cad sub greutatea privirii ei pătrunzătoare, iar el mormăie:
— Acasă, am jucat jocuri pe calculator.
— Ce joc?
Riki cască gura ca și cum nu se aștepta la întrebarea asta, pentru că, evident, nici nu se aștepta.
— Ăăă, Warfront Heroes?
Vera notează.
— E un joc online? Cum ar fi Clash of Clans?
— Știi Clash of Clans?
— Normal că știu Clash of Clans! Deci Warfront Heroes se joacă online?
Riki încuviințează din cap încetișor.
— D-da?
— Deci te-ai jucat cu prietenii tăi online, zice Vera, în timp ce notează conștiincioasă. Înseamnă că pot depune mărturie despre ce făceai când a fost ucis Marshall.
— Nu… nu fac parte dintr-un grup sau ceva asemănător. De obicei, joc singur.

— Hmm, bine!
Vera încuviințează înainte să se întoarcă spre Sana, care – OK, OK – se holbează în mod evident la ea.
— Da? A venit rândul tău, ești gata?
Sana își înalță bărbia, căci nu mai e fata cu ochii în pământ pe care o știa Vera.
— Nu ești mama mea, Vera. Nu îți poți vârî nasul în treburile celorlalți. Nu îți spun nimic. Nu sunt obligată.
Răbdătoare, Vera notează ceva în carnețel.
— Ce…, izbucnește Sana. Nu scrie asta! De fapt, ce Dumnezeu scrii?
— Păi, faptul că refuzi să oferi o informație este, în sine, o informație, îi răspunde Vera simplu.
— Dar nu înseamnă că sunt vinovată!
— Nu am zis că ai fi vinovată!
Zicând acestea, Vera își închide carnetul și le zâmbește. Se holbează cu toții la ea, cu gurile căscate, ca și cum ar fi niște pești guppy.
— Adică vrei să zici că am fi putut refuza să-i spunem? îi șoptește Riki Juliei, care saltă neajutorată din umeri.
— Nu ne-am prins de șmecheria asta! murmură Oliver mai mult pentru sine.
— Mă rog, a fost…, zice Vera, care dă să se ridice în picioare și să își facă o ieșire teatrală din scenă, când se aude soneria.
Îngheață cu toții, apoi se uită ca unul la Julia, la fel de calmă ca un iepure care tocmai a

auzit țipătul victorios al unui vultur ieșit la vânătoare.
— Aștepți pe cineva? o întreabă Oliver.
Julia clatină din cap, apoi pare să se adune și se îndreaptă spre ușă. Vera o aude cum inspiră adânc și zâmbește ca pentru sine. Poate ghici cine se află la ușă și, vai de mine, lucrurile sunt pe cale să devină tot mai interesante, nu-i așa? Rânjetul i se lărgește pe chip când o aude pe Julia spunând: „Bună ziua, doamnă polițist! Cu ce pot să vă ajut?" Oare n-o să fie polițiștii impresionați când o să o găsească aici și o să-și dea seama că i-a ajutat în investigație?
Dar când Gray intră în casă și îi vede pe toți cei adunați în living, chiar și Verei îi este dificil să-i descrie expresia ca fiind impresionată. De fapt, nu se apropie nici măcar un pic de a fi „plăcut surprinsă". Dacă Vera ar fi sinceră cu ea, ar putea să o descrie ca „enervată" sau „vexată". Poate că doamna polițist Gray este rănită pentru că Vera nu a invitat-o la festin?
— Detectiv Gray, ce bucurie să vă văd! zice Vera.
— Vera!
Sprâncenele polițistei încă sunt ridicate de parcă ar vrea să spună „Ce mama dracului?"
— Ce vă aduce aici?
Polițista se uită în jur la fiecare musafir în parte.

— Nu mă așteptam să dau peste un grup așa de numeros.
— A, eu am venit ca să gătesc pentru văduvă, desigur, răspunde Vera. Poftiți, veniți, a mai rămas suficientă mâncare, deși mă tem că micuța Emma a terminat toți tăiețeii cu carne de vită! Știți, e o fetiță în mișcare. E fetiță mare, ca să știți. Să nu fiți ranchiunoși!
— Eu nu…, o oprește Gray, care ia o gură mare de aer și spune: Doamnă Chen, pe dumneavoastră am venit să vă văd. Putem vorbi undeva între patru ochi?
Hmm, dar lucrurile nu se fac așa! se gândește Vera, în vreme ce Julia se grăbește, încuviințând, și o conduce pe Gray într-o cameră alăturată. Ușa se încuie cu un pocnet în urma lor. Tăcerea pe care o lasă în urmă cele două femei este greu de îndurat. Vera le aruncă o privire lui Oliver, Riki și Sanei înainte să se grăbească spre ușa închisă.
— Ce faci? șuieră Oliver. Nu trebuie să faci asta!
Vera îl ignoră. De-a lungul anilor, s-a perfecționat în arta de a ignora oamenii, în special când aceștia zic lucruri precum „Nu poți face asta” sau „Nu ar trebui să faci asta”. La vârsta ei, Vera consideră că și-a câștigat dreptul de a face orice naiba îi trece prin cap. Se apleacă mai aproape de ușă și își lipește ușor urechea de ea. Aude voci înăbușite, dar nu distinge niciun cuvânt. În clipa următoare, pocnește din degete către ceilalți.

— Dați-mi un pahar! le șoptește.
Cei trei continuă să se holbeze la ea.
Vai de capul meu! Tinerii din ziua de azi! Fără speranță! Vera își lipește și mai bine urechea de ușă, care chiar în clipa aceea se deschide larg, ceea ce o face pe bătrâna doamnă să se împiedice și aproape să cadă. Din fericire, datorită sesiunilor sale de plimbări în pas rapid, Vera este puternică și își poate coordona mișcările, așa că se redresează. Din nefericire, tocmai a fost prinsă cu mâța-n sac. Sau cu urechea-n sac, după caz. Cu toate acestea, își revine rapid, își îndreaptă ținuta și le aruncă un zâmbet nevinovat Juliei și lui Gray. Julia pare cu mintea la mii de kilometri distanță, lucru care, Vera l-a învățat repede, e cam starea ei naturală, în vreme ce Gray pare atât amuzată, cât și enervată, lucru care, Vera l-a învățat de asemenea repede, e cam starea ei naturală.
— Încercai să tragi cu urechea la o conversație privată, Vera? o întreabă Gray.
— Da!
Gray e deja cu gura căscată, gata să spună ceva, când se oprește.
Ha! își spune Vera.
Polițista se aștepta probabil ca Vera să nege. Gray mijește ochii înainte să ofteze adânc.
— De fapt, aș putea foarte bine să îți spun și ție, pentru că oricum eram în drum spre ceainăria ta.

— Oh? Aha, știam eu! Mă așteptam să te răzgândești în privința ceaiurilor mele. Foarte bune, întreabă-i! ripostează Vera și face semn din cap către ceilalți.
Gray oftează din nou.
— Nu, Vera, nu veneam la ceainărie ca să beau ceai. Eu…
Polițista se oprește, cu ochii la Riki și Sana, care se zgâiesc din capătul celălalt al camerei.
— Voi cine ziceați că sunteți? Și ce e cu… întrunirea asta?
— Oh, aceștia sunt…
Înainte ca Vera să spună „suspecții”, Riki se prezintă:
— Bună ziua! Sunt Riki, reporter. Am venit aici… ei bine, ca să stau de vorbă cu oamenii implicați în această poveste, dar nu o să vă stau în cale.
— Da, ăsta e și cazul meu, intervine Sana, care își înhață poșeta atârnată de spătarul unuia dintre scaunele din sufragerie și se îndreaptă în grabă spre ușă, unde Riki a ajuns deja și își încalță adidașii.
— La revedere! Mulțumesc pentru masă!
Cei doi deschid ușa fără pic de ezitare și ies. Și, cu asta, s-au făcut nevăzuți!
Vera își propune să noteze în caiet plecarea lor în grabă, care o să ajungă pe coloana „Eu sunt criminalul”.
— OK! murmură Gray, care se întoarce spre Oliver. Ai putea să fii de față și dumneata,

domnule Chen. Am identificat cauza morții lui Marshall Chen.
Un mic icnet scapă din gura Verei, pe care o închide rapid. O, dar chestia asta e palpitantă, nu? Ar putea să se obișnuiască cu asta, nu-i așa, chiar ar putea! În afacerile cu ceai nu se întâmplă niciodată lucruri atât de dramatice. În clipa în care Gray face o pauză, prin mintea Verei încep să zboare o mie una posibile cauze ale morții.
Strangulare!
Otravă! Ooo, dar ce fel de otravă? Poate genul acela care îți topește intestinele? O, nu, asta ar fi făcut o mizerie îngrozitoare.
Radiații! A, da, un agent radioactiv strecurat în băutura lui. O, stai, ar face ca propria ei ceainărie să fie radioactivă – există posibilitatea asta! Bine, să sperăm că nu e vorba de așa ceva!
Acupunctură din aia șmecheră! Așa cum a făcut Jet Li în filmul ăla îngrozitor de la Hollywood, în care înfige un ac de acupunctură în așa fel încât blochează fluxul de sânge și produce o hemoragie internă! Da, asta e! Preferata Verei. O metodă dramatică, dar curată, așa că nu va trebui să își închidă ceainăria din pricina spaimei de contaminare radioactivă.
Până să înceapă Gray să vorbească din nou, Vera aproape că își freacă mâinile de bucurie.
— A suferit un șoc anafilactic, cunoscut și ca reacție alergică severă…

Vera se dezumflă. Reacție alergică? Este de departe opțiunea cel mai puțin spectaculoasă!
— …la fulgi de pasăre.
Vera se simte de parcă a fost pocnită în moalele capului. Fulgi de păsări. Ca prin vis, își amintește că Oliver i-a povestit lui Gray că, în copilărie, Marshall avea o reacție alergică severă la o plapumă umplută cu fulgi de gâscă. Își amintește că Oliver a spus asta. Dar asta înseamnă că…
— Deci nu e crimă? se întreabă cu voce tare, pentru că e bizar – cum ar putea ucide cineva cu fulgi. Bleah!
În mintea ei, Vera își distruge deja caietul. Simte că se dezumflă. Fulgi, dintre toate lucrurile!
— Încă mai cercetăm, răspunde Gray, dar nu pare să fie crimă.
„Și stickul de memorie?" vrea Vera să strige. „Și zgârietura de pe obraz sau vânătaia de la ochi?" Un gând nu-i dă pace.
— Ai spus că voiai să vii la mine la prăvălie să anunți asta. De ce?
— Păi, ne-am gândit că ar fi prudent să verificăm dacă nu cumva la prăvălie există ceva care ar putea să conțină fulgi. Ai păsări de companie sau…
Vera scoate un sunet dezaprobator.
— Normal că nu! Nu fi caraghioasă! Am o ceainărie, nu un magazin de păsări.
— Bine! spune Gray, care se întoarce către Julia. Mulțumesc pentru timpul acordat și,

din nou, condoleanțe!
Mintea Verei clocotește de strigăte: „Nu! Ați înțeles greșit? Ați verificat măcar dacă a fost victimă a radiațiilor?”
Tot ce poate face însă este să rămână pe loc, în tăcere, în vreme ce Julia o conduce pe polițistă până la ușă. Apoi, odată ce Gray a plecat, Vera nu mai găsește niciun motiv care să îi justifice prezența, acum, că nu mai există nicio crimă de rezervat. În concluzie, o ia din loc.

CAIETUL VEREI
Cauza morții: fulgi de pasăre.
Suspecți:
1. Orașul San Francisco, pentru că autoritățile permit ca toți porumbeii ăia să umble liber
2. Poate că lovit cu piciorul un porumbel și asta ucis pe el
3. Big Bird[17]
4. Oliver, pentru că numai el știe de alergia la păsări a lui Marshall!?
Dar de ce murit la mine în prăvălie?
Poate că știe că are o reacție alergică și gândește: „Ah, ceaiul o să mă ajute, pentru că este bun pentru sănătate."
Bietul Marshall! De ce nu sună pe mine să îi fac ceai?
A, da! Nu poate vorbi pentru că i se încleștează gâtul!
OF, CE CAZ STUPID!

---

[17] Personaj din *The Muppets* (n. red.).

Capitolul 15
RIKI

RIKI NU ÎȘI AMINTEȘTE CÂND S-A MAI simțit atât de încordat și cu toate instinctele strigând la el să fugă cât îl țin picioarele. Bine, OK, își amintește. Din nefericire, s-a întâmplat în ziua în care a murit Marshall, așa că ar fi mai bine să nu răscolească povestea asta.

Pentru o vreme, el și Sana merg pe strada Juliei fără să spună o vorbă. Sana pare căzută pe gânduri. Riki observă că fata își mușcă buza de jos atunci când cugetă la ceva, lucru care i se pare drăguț.

Drăguț? Ce naiba, creier de găină? Pur și simplu, adună-te, bine?

— Chemi un Uber? îl întreabă Sana.

— Ha?

Da, corect, au venit cu mașina lui Oliver. Riki se uită în jur, încercând să se adune. Se află undeva în Laurel Heights. Să ia un Uber de aici până pe Twenty-third Street o să îl coste o avere.

— Nu, probabil o să iau autobuzul. Tu?

Sana încuviințează.

— Da, la fel și eu. Încotro?

El îi spune, iar chipul fetei se luminează.

— O, acolo locuiesc și eu! Nu stau foarte departe de Castro.

— Tare, asta e la doar câteva străzi distanță de mine!

Oliver își permite locul ăsta pentru că e vorba de un studio vechi aflat deasupra unui club de noapte. Se întreabă cum de Sana își permite să stea unde stă. Se știe că prețurile acolo sunt piperate.
Ca și cum i-ar citi gândurile, Sana îi răspunde:
— Mama e bogată. Mă ajută cu chiria. Cu toate astea, am o colegă de apartament.
— O, grozav!
De obicei, lui Riki parcă i se leagă limba când e agitat, iar acum descoperă că e din ce în ce mai agitat în preajma Sanei. Când era acasă, mama îl tachina adesea că nu e în stare să stea de vorbă cu fete drăguțe, dar până de curând era sigur că reușise să scape de timiditate. Poate e vorba de faptul că unul dintre ei este ucigașul lui Marshall? Asta cu siguranță e o dispoziție de ucigaș. În timp ce continuă să meargă, Oliver caută ceva de zis.
— Mama ta lucrează în domeniul tehnologiei digitale?
Sana pufnește.
— Ha! Știi, poate chestia asta ar face-o să nu mai fie atât de nesuferită. Dar nu, mama e scriitoare. Poate ai auzit de ea. Priya M. Singh?
— Nu sunt cine știe ce pasionat de lectură, răspunde Riki în chip de scuză.
Să-i spui asta fiicei unei scriitoare pare nepotrivit. Arde pe interior de jenă.

— Ah! Ai auzit de serialul HBO The Spice Ladies?
— Nu prea mă uit la televizor, dar da, am auzit.
— Mama l-a scris.
— Uau!
Oliver chiar e impresionat. Nu e vreun blockbuster ca Urzeala tronurilor, dar se bucură de suficient succes ca să devină trend pe Twitter ori de câte ori iese un sezon nou.
— Incredibil!
— Aha!
Sana ridică din umeri și își îndepărtează de pe chip o șuviță rebelă.
— Ca să fiu cinstită, nu e chiar așa de grozav. Adică, da, banii sunt grozavi, și sunt recunoscătoare pentru asta, nu mă înțelege greșit, se grăbește ea să spună. Dar… mama e o persoană îngrozitor de competitivă. Scoate cam patru cărți pe an și e superproductivă, și zice întotdeauna: „Nu există așa ceva, blocajul autorului, scumpo. Totul e în capul tău. Dacă vrei să fii creativă și să faci artă, atunci dă-i drumul și fă-o!”
Riki încuviințează din cap, cugetând în tăcere la vorbele ei. Nu s-a confruntat niciodată cu provocările pe care le întâmpină cineva care a crescut într-o familie în care există cineva celebru. A presupus că, dacă ești bogat, atunci toate problemele tale sunt foarte ușor de rezolvat. Dacă nu prin faptul că ai suficienți bani pe care să îi arunci în dreapta și în

stânga, măcar pentru că ai tot timpul din lume să te ocupi de așa-zisele probleme.
— Nu m-am gândit niciodată cât de dificil poate fi să crești într-o familie în care există un părinte atât de împlinit, recunoaște Riki. Crezi că și copiii lui Stephen King simt la fel?
Sana pufnește tare în râs, iar în reacția ei e evident faptul că se simte plăcut surprinsă. Când se uită la Riki, acesta observă că ochii ei strălucesc mai tare decât până atunci.
— Probabil? Dar, la o adică, și fiul lui este un scriitor de succes. În plus, am auzit despre Stephen King că e un tip cu picioarele pe pământ. Nu ca mama. Mama e foarte enervantă. Tot timpul zice: „Sana, e în capul tău! Asta cu artiștii și blocajele lor… Totul e în capul tău!”
Riki își pleacă ușor capul într-o parte.
— Și ai parte de multe blocaje atunci când scrii material pentru podcast?
— Oh! exclamă Sana, ușor uimită. Da, da, așa cred! Ca și cum uneori îmi e greu să-mi găsesc cuvintele.
O vreme, se uită în jos, privindu-și mâinile.
— O simt în interior. Vreau să creez ceva, ceva frumos, dar…, oftează apoi. Apare un blocaj. Nu pot să explic chestia asta, dar știu că mama se înșală. Blocajele apar cu adevărat în viețile scriitorilor, ale artiștilor, ale oamenilor creativi.
— Da, adică vreau să spun, dacă ea nu se confruntă cu așa ceva, asta nu înseamnă că nu

există. Ar fi ca și cum ai zice că, dacă tu nu ai avut niciodată o migrenă, nu există așa ceva, argumentează Riki.
— Da! strigă Sana. Exact!
Privirile li se întâlnesc, iar Riki e gata să jure că mințile lor se conectează. Se simte bine și – îndrăznește să o spună – fericit. Nu își amintește ultima dată când s-a simțit astfel. Sunt luni bune de atunci, de când... ei bine, de când totul a luat-o razna cu Marshall. Gândul la Marshall îi amărăște sufletul și îi apasă pe umeri ca o piatră de moară.
Ca și cum ar simți că starea de spirit a lui Riki se schimbă, Sana spune:
— Ce... ce crezi că a găsit polițista? Probabil că e ceva destul de important ca să vină ea însăși, nu?
Riki nu e sigur ce ar trebui să răspundă. Ce ar spune un jurnalist adevărat, care nu are nicio implicare în cazul respectiv? Își dă seama că, practic, Sana exact asta este – un jurnalist care nu are suspiciuni în privința lui și doar pune întrebări pentru podcastul ei. Trebuie să înceapă să gândească de parcă ar fi colegul ei și nimic mai mult. Așa! Poate face asta.
— Mda, ar fi trebuit să rămânem prin preajmă, spune, cu falsă încredere. Știi, să punem întrebări și altele asemenea.
— Așa ar fi trebuit, e de acord Sana. Bănuiesc că pur și simplu am vrut să nu fim lipsiți de respect, în cazul în care polițista ar fi dezvăluit o informație delicată, care ar fi

afectat-o pe Julia... M-am gândit că poate ar avea nevoie de puțină intimitate.
Surprins, Riki aruncă din nou pe furiș o privire la Sana. Nu știe el mare lucru despre investigații sau podcasturi despre crime care s-au petrecut în realitate, dar știe că oamenii care fac asta au proasta reputație de a-și băga nasul în chestiuni delicate și de a ignora cu nerușinare nevoia de intimitate. Este impresionat că, în ciuda nevoii de a face rost de informații, Sana este atât de respectuoasă în privința intimității Juliei. Mai rar întâlnești așa ceva!
Asta dacă nu cumva...
O voce firavă din mintea lui îi șoptește: Asta dacă nu cumva și Sana ascunde ceva, la fel ca tine.
Riki aproape că pufnește zgomotos la asta. Ce ridicol! Mintea lui stupidă se agață de orice, doar-doar nu îi fură locul din lumina reflectoarelor. Și totuși...
Și totuși, nu se poate abține să nu facă un pas în spate și să analizeze tot ce spune Sana. Se gândește la prima dimineață în care a mers la ceainăria Verei, la câteva zile după moartea lui Marshall. Cu o tresărire, își amintește că a dat peste o fată în timp ce ieșea de acolo. La momentul acela era atât de înspăimântat de Vera, încât nu s-a mai gândit la fată. Dar acum, în timp ce merge pe stradă alături de Sana, se uită la ea, iar razele soarelui, care o ating din unghiul potrivit și având drept

fundal colinele abrupte din San Francisco, îi mângâie pielea și îi fac părul să capete o nuanță aurie, iar ochii căprui să pară de miere. Ce frumoasă e! Și, indubitabil, e fata peste care a dat în dimineața cu pricina în fața ceainăriei Verei.

Ceva se răsucește în pieptul lui Riki, ceva ascuțit, urât și care îl umple de spaimă. Cine este Sana? Ce știe ea? Se gândește cum Vera insista că unul dintre ei este criminalul. A ignorat acuzațiile ridicole ale bătrânei pentru că pare singurul lucru cu cap pe care poți să îl faci când vine vorba de ea, dar acum nu mai e agitat pentru că Sana e atât de frumoasă, ci pentru că habar nu are care e legătura ei cu Marshall, însă trebuie să existe o legătură, și, când vine vorba de Marshall, sunt mari șanse să nu fie de bine. Ai grijă, Riki!

— Deci…, începe el, având o chinuitoare grijă să-și păstreze tonul normal, cum spuneai că se numește podcastul tău?

Sana se uită la el, moment în care Riki își dă seama că a eșuat lamentabil în încercarea de a părea relaxat. E clar că nu e o întrebare nevinovată, ci una bine țintită. O, la naiba, ce face? Sana trebuie să se gândească rapid la ceva.

Dar, exact în momentul în care Riki se panichează în tăcere, telefonul prinde a bâzâi, semnalând primirea unui mesaj. Îl înșfacă, aproape gemând ușurat.

— E Vera!

Sana ridică din sprâncene, privindu-l în continuare bănuitor.
— Ce zice?
Riki înghite înainte de a citi mesajul cu voce tare.
— Spune: „Cazul ăsta stupid a ajuns la final. Marshall a murit din cauza unei alergii la rațe. Nu mai ești suspect, dar tot ar trebui să vii la un ceai!”
Telefonul Sanei bipăie, așa că tânăra îl scoate din geantă. Citește mesajul și izbucnește în râs.
— Am primit exact același mesaj de la Vera. Cred că l-a copiat și l-a trimis mai departe.
Riki simte că îl trece un sentiment de ușurare și de confuzie. Stai așa? Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Marshall a murit din pricina unei reacții alergice? La rațe? Poftim?
— Chestia asta a fost ciudată, nu-i așa? întreabă Sana.
Vocea îi tremură ușor.
— Asta cu rațele, nu?
Riki încuviințează încetișor, deși simte că i se învârte capul. Adică și-a făcut griji degeaba din pricina Sanei? Totuși, când se uită din nou la ea, iar privirile li se întâlnesc, vede cum în spatele ochilor ei se ridică ziduri. Tânăra își saltă bărbia, iar fălcile i se încleștează când spune:
— A, da, podcastul meu! Îți spun dacă îmi spui la rândul tău pentru cine lucrezi. Buzzfeed, așa ai zis?

Un fior își face loc și se târăște pe șira spinării lui Riki. Nu, în ciuda modului straniu, dar aparent nevinovat, în care a murit Marshall, există ceva, un secret, pe care Sana îl ascunde. Și poate, mai rău de atât, tânăra știe despre el și Marshall. Riki își simte gâtul atât de uscat, încât tușește un pic înainte de a vorbi:

— Grozav! zice el, încercând să sublinieze cu fiecare cuvânt rostit că se retrage, așa că Sana nu trebuie să își facă griji în privința lui. Tocmai mi-am amintit că prietenul meu mi-a recomandat un alt podcast, așa că nu o să am ocazia să îl ascult pe al tău o bună bucată de vreme.

Sanei i se umflă pieptul în timp ce inspiră adânc, iar ochii i se îmblânzesc. Mesaj recepționat. Cât timp Riki își vede de treaba lui, își vede și ea de a ei. Riki trebuie să se împace cu asta.

Capitolul 16
SANA

SANA CUNOAȘTE BINE GUSTUL AMAR AL așteptărilor neîmplinite. Până la urmă, asta e și ea, nu? O vede în oglindă în fiecare dimineață, o simte în păr, în parfumul natural ușor moscat, o vede pe piele ca pe o pată pe care nu o poate șterge. O poartă pe tot trupul și a devenit o parte importantă a personalității sale, așa că în lipsa ei nu știe sigur cine este.

Acum, în timp ce se holbează la pânza mare și copleșitor de goală din fața ei, așteptările neîmplinite o sufocă. O zdrobesc sub greutatea lor și-i umplu gâtul și nările, sufocând-o. Sana privește în jos, având o paletă de culori într-o mână și o pensulă în cealaltă. Pare deprimată, cu ambele mâini înghețate, în vreme ce pensula plutește la doar câțiva centimetri de pânza încă albă.

— Pictează ceva, la dracu'! șuieră Sana spre propria mână, dar tot nu se mișcă.

Scrâșnește din dinți. Simte cum un firicel de sudoare i se prelinge de pe tâmplă și îi alunecă pe obraz, gâdilând-o ca o furnică, iar ea se înfiorară și se șterge cu brațul.

Doar o tușă! încearcă să se convingă. Doar una, și restul va veni de la sine.

Așa a fost de când se știe. Părinții ei aveau obiceiul să spună oricui voia să asculte că Sana învățase să picteze înainte să meargă sau chiar să stea în fundulеț. Stau mărturie nenumărate fotografii și înregistrări cu Sana,

bebeluș dolofan, în patru labe, cu mânuțele pline de vopsea, mânjind hârtia de desenat, cu o expresie serioasă și concentrată. La fiecare întrunire a familiei, mama le arăta aceste imagini pe telefon rudelor în timp ce scotea un râs din gât, ceva de genul „oh, ho, ho, ho", dar scos de o femeie de vârstă mijlocie dintr-un anime japonez, nu de Moș Crăciun.

— Oh, ho, ho, ho! zicea mama. Sana mă moștenește. Foarte creativă, nu-i așa? O să devină artistă, o să vedeți. Nu, nu scriitoare, nu, scrisul e o treabă instabilă, nu mi-aș dori să devină scriitoare. Poate să-și urmeze calea, desigur, dar are un je ne sais quoi, nu-i așa? Artistă din naștere. Apoi mama făcea o pauză bine gândită, după care spunea: Bineînțeles, dacă își dorește să devină doctor sau avocat, nu o să o opresc, dar, hai să fim serioși, arta curge prin venele familiei.

Ultima parte era rostită pe un ton foarte convingător, cu o mică rostogolire a ochilor cu gene lungi, ca pentru a impune ideea că este o mamă deschisă la minte, în special când vine vorba de comunitatea asiatică, faimoasă pentru faptul că își îndeamnă copiii să studieze medicina, dreptul sau afacerile. Cine a auzit vreodată ca un părinte asiatic să își dorească pentru progenitura sa o carieră în domeniul artistic? Mama avea grijă să îi amintească asta Sanei ori de câte ori se ivea ocazia.

— Cât de norocoasă ești, draga mea! Poți să faci tot ce îți dorești! Tot! Eu nu sunt blocată în trecut. Nu îți place știința? Cui îi pasă? Nu ești bună la matematică? Așa, și? Eu însămi am picat la matematică de bază și uite unde am ajuns!
O multimilionară ale cărei cărți sunt de referință. Mama era extrem de încântată că nu are așteptările asiatice standard de la Sana, precum și de faptul că le spunea tuturor despre fiica ei, o artistă înnăscută, de care e tare mândră! Când Sana a intrat la CalArts, mama a dat o petrecere monstruoasă la Fairmont, unde a închiriat sala de bal pentru a-i putea primi pe cei 300 de invitați, rude și prieteni.
— În cinstea următoarei forțe creative din familia noastră! a anunțat mama, ridicând cupa de șampanie, moment în care Sana a simțit sentimentul de invidie care se revărsa spre ea dinspre verii săi, cei mai mulți înscriși la Medicină și la Drept sau în cine știe ce program de inginerie.
Ce norocoasă e! au spus toți. Așa de fericită că are o mamă atât de înțelegătoare și care o susține la fiecare pas. Că mama ei este scriitoarea Priya M. Singh, apreciată la nivel mondial, care înțelege și respectă artele. Așa de norocoasă că i se îngăduie să își urmeze visul! Așa de norocoasă că mama îi plătește școlarizarea la CalArts!

Doar că uite unde a ajuns! Nu mai e la CalArts. Trăiește în San Francisco, nu în Pasadena, nu desenează, nu pictează, nu face nimic creativ. Cu un strigăt plin de furie, Sana azvârle cât colo pensula. Sana cea norocoasă! Sana cea binecuvântată! Sana cea falsă!
Telefonul sună din nou, iar Sana se uită pe ecran. Cuvântul „MAMA" luminează ecranul. Cu un oftat din toți rărunchii, Sana își șterge pe șort mâinile mânjite de vopsea și răspunde.
— Ce face micul meu geniu artistic?
Sana închide ochii și numără până la trei înainte de a răspunde. Mama e mândră de ea. Știe asta. Totuși, e ceva enervant la formularea asta, „micul meu geniu artistic". Cumva, într-un mod inexplicabil pentru Sana, are ceva deopotrivă condescendent, și totuși care trădează uriașe așteptări.
— Bine! reușește într-un final să îngaime.
— Creezi ceva? Ești ocupată cu asta?
— Hmm, chestiile obișnuite, știi tu, mormăie Sana.
— Oh, scumpo, nu-mi spune că încă ești blocată! Ține minte de la mine: nu există blocaj creativ. Doamne, peste câți scriitori am dat și care o țin una și bună că sunt blocați…
Mama oftează adânc, iar Sana aproape că o și vede cum își dă ochii peste cap.
— Știi, e așa cum îți spun: totul e în mintea ta. Pur și simplu îmi spun: nu, nu există un blocaj al scriitorului. Nu am timp pentru așa

ceva. Atât e de simplu! Spune-ți asta și o să vezi!
Sana închide ochii strâns.
„Mai taci, mamă!" ar vrea să strige. „Habar n-ai tu prin ce trec eu. Am un blocaj, la dracu'!"
Și toate astea din cauza lui Marshall.
— Mulțumesc, mamă, ai dreptate! răspunde, pentru că, să fim serioși, ce rost ar avea să zică altceva? Iartă-mă, trebuie să închid, pictam ceva...
— A! Da, sigur! Ar trebui să dai telefonul pe silențios când creezi. Respectă-ți arta, Sana!
Însă Sana are nevoie de toată stăpânirea să nu dea cu telefonul de pereți.
— Da, mamă, mulțumesc! Să îmi respect arta! Am priceput. Vorbim mai târziu!
Zicând acestea, închide cu un oftat istovit, apoi se târăște spre bucătărioară, unde începe să își curețe paleta de culori. E clar că nu o să picteze nimic nici azi. În timp ce curăță spațiile pentru vopsea, frânturi de amintiri se năpustesc asupra ei. Amintiri cu Marshall, întotdeauna cu Marshall. Care o bântuie de atâta amar de vreme! Ce neghiobie din partea ei să creadă că vestea morții lui avea să o elibereze! Dobitocul a căpătat ce-a căutat! Și atunci, de ce e ea încă blocată? De ce mâna ei refuză să se miște pe pânză? De ce, de ce, de ce?
Sana scrâșnește tare, aproape dureros, din dinți. Ce drac de moarte e asta? O reacție alergică. Ce cumplit de lipsit de

spectaculozitate! In cărțile mamei, băieții răi sunt înjunghiați, drogați, strangulați. Au parte de morți în care există intenție, premeditare, dramatism. Nu o reacție alergică. Cumva pare greșit, ca și cum, deși Marshall a dat colțul, a scăpat. Ceea ce, își spune Sana, e o idee incredibil de prostească. Tipul e mort, pentru numele lui Dumnezeu! Ce și-ar mai putea dori?

Să se întoarcă dragostea ei pentru pictură! îi țipă trupul. Moartea lui ar fi trebuit să o elibereze, așa că de ce e încă prinsă în capcana asta?

„Totul e în mintea ta!" îi șoptește vocea mamei. „Totul e în mintea ta!"

Știe că totul e în mintea ei, evident că totul e în mintea ei, dar asta nu înseamnă că știe ce să facă pentru a evada.

Așa! Sana trage adânc aer în piept. Se pare că, în final, nu avea nevoie de răzbunare. Ci de altceva. De împăcare. Asta e! Are nevoie să… să ce? Are nevoie să devină din nou stăpână pe ceea ce i-a furat Marshall. Da! Asta e!

Ideea aceasta are darul de a o înviora. Acum înțelege de ce nu poate picta încă. Ce dacă Marshall e mort? Asta nu șterge ce i-a făcut, ce i-a smuls din mâinile încrezătoare. Naivitatea pe care i-a distrus-o, credința că la origine oamenii sunt buni. Sana are nevoie să își revendice tot ceea ce e pe drept al ei.

Iar pentru a putea face asta, are nevoie să se întoarcă la Marshall acasă. Cu niște zile în

urmă, simpla idee la așa ceva ar fi făcut-o să încremenească, dar, încă de dimineață, a condus până acolo, și a sfârșit prin a participa la un soi de petrecere. A întâlnit-o pe văduva lui și s-a jucat cu fetița lui. Oare ar putea să o facă? Să mintă pentru a se putea întoarce acolo?

Apoi se gândește la Riki. Reporter la Buzzfeed pe naiba! se gândește. Sigur ascunde el ceva! Sana nu își dă seama cum de nu s-a prins de asta. Poate pentru că era distrasă de propria vină. Totuși, nu e singura de acolo care are ceva de ascuns, e gata să bage mâna în foc pentru asta. Și, dacă toți ceilalți au motivele lor pentru a se învârti pe acolo, de ce nu ar avea și ea? Se presupune că face un podcast, așa că de ce să nu profite de asta?

I s-a dat o șansă. Ar fi fraieră să nu profite de ea! Lasă jos paleta curată, mai hotărâtă ca niciodată. Se întoarce în living, unde își găsește telefonul. Îi trimite Verei un mesaj prin care îi cere numărul Juliei, iar Vera i-l trimite imediat, însoțit de mesajul:

Mai bine zici care-i treaba!

Sana înghite în sec și o sună pe Julia.

— Julia? Sunt Sana, ne-am întâlnit mai devreme azi, când cu Vera Wong. Îți cer mii de scuze că te deranjez, dar mă întrebam dacă aș putea trece pe la tine ca să îți pun câteva întrebări legate de Marshall? Pentru podcastul meu.

Nici că s-ar putea înjosi mai tare de atât! Credea că momentul când l-a atacat pe Marshall a fost punctul cel mai de jos, dar se pare că există trepte sub asta. Așa cum e să păcălești o văduvă să te lase în casa ei ca să poți tu să furi lucrurile soțului ei mort.

Capitolul 17
VERA

VERA NU A FOST NICIODATĂ GENUL DE persoană care să dea bir cu fugiții la primul obstacol. A, nu! Așa stând lucrurile, și ce dacă Marshall a avut lipsa de bun-simț de a da ortul popii în urma unei reacții alergice în loc de a părăsi această lume cu eleganță și într-un mod mai captivant și totodată mai violent? Totul e în mintea ta, iar Vera a fost convinsă de la începutul începutului că moartea lui Marshall a fost o crimă pe care o să elucideze ea, în ciuda a ceea ce crede toată lumea. Până la urmă, există stickul de memorie, zgârieturile, vânătaia de pe obrazul lui și faptul că defunctul nu a fost o persoană prea cumsecade când era în viață.

În concluzie, își ia o zi liberă, în care să fiarbă în legea ei și să își susțină nenumărate discursuri de îmbărbătare despre cum nu trebuie să renunți atunci când lucrurile sunt complicate. Singurul lucru bun în toată nebunia asta e că îi poate spune lui Tilly că omul a murit ca urmare a unei reacții alergice, lucru care pare că îl face să răsufle ușurat. În cea de-a doua zi, Vera hotărăște că s-a văicărit destul și că a venit vremea să treacă la treabă și să își împlinească destinul, adică să rezolve cazul morții lui Marshall. Destinul, este de părere Vera, e ceva ce trebuie vânat, prins bine cu ambele mâini și

scuturat până când îți oferă ceea ce vrei de la el.
După plimbarea zilnică, din cadrul căreia nu lipsește obișnuita privire dușmănoasă în direcția cafenelei, Vera își suflecă mânecile și se apucă de muncă, tocând, fierbând la abur, prăjind sau fierbând pur și simplu. Sunt o mulțime de ingrediente care trebuie tăiate julienne, pasate sau transformate în chestii crocante ori zemoase, iar la final, după atâta trudă, Vera privește la toate cu mândria și dragostea cu care o mamă se uită la pruncul ei nou-născut. În fața ei se află un turn format din patru recipiente de tablă puse unul peste celălalt. Are puțin peste jumătate de metru înălțime și arată de-a dreptul impresionant. Vera își drege glasul cu satisfacție, își scoate șorțul și se machiază discret. Apoi își pune parasolarul, ia turnul de recipiente de tablă și o pornește țanțoș în jos pe scări și apoi afară din ceainărie.
Sediul central al poliției din San Francisco se află pe Vallejo, la numai câteva străzi distanță de ceainărie, dacă mergi în linie dreaptă pe Stockton. În mod normal, drumul până acolo ar fi o nimica toată pentru Vera, dar turnul de recipiente i-l îngreunează cumva, așa încât, odată ajunsă la destinație, bătrâna constată cu stupoare că abia mai poate respira. Are nevoie de câteva minute ca să-și revină și să-și șteargă fruntea acoperită de sudoare înainte de a-și ridica bărbia și a-și îndrepta ținuta.

Fiind un cetățean integru și un adevărat stâlp al comunității din care face parte, Vera nu a avut niciodată motiv să pășească într-o secție de poliție. Totuși, are o idee foarte clară la ce să se aștepte, întrucât și-a făcut o bună educație urmărind seriale precum CSI și Lege și ordine. Știe că probabil o să dea peste Băieții Răi, care o să-i strige amenințări teribil de palpitante oricui îndrăznește să le arunce o privire măcar. De asemenea, vor fi și Polițiști Răi, care fac lucruri foarte dubioase și care o să arunce din când în când priviri la fel de dubioase. Doamne, ce aventură o așteaptă, iar Vera se întreabă de ce nu i-a dat mai curând prin cap să intre într-o secție de poliție, așa, de amuzament! Apoi pătrunde în clădirea cenușie, cu ochii larg deschiși și plini de așteptări, și…

Și așa cum se întâmplă adesea în viață, sediul central al poliției e o dezamăgire! Nu îi amenință nimeni viața. Nu strigă nimeni. Nici măcar nu se uită nimeni în direcția ei. Oamenii stau la birouri și bat la calculator, ca într-un birou oarecare, nu într-o secție de poliție. Vera pufnește. Acum sincer, care e rațiunea de a avea o secție de poliție în care nu e rost de „dramă”? Se îndreaptă spre recepție, unde stăpân este un tânăr polițist care pare abia ieșit de pe băncile liceului, și spune:

— Vreau să stau de vorbă cu detectivul Gray.

— De la ce departament? o chestionează tânărul.
Vera cugetă un pic înainte de a răspunde:
— Omucideri.
Știe că este cel mai respectat dintre toate departamentele.
Polițistul mijește ochii. Arată ca un elev care se căznește să vadă la tablă.
— Aveți programare?
Teoretic, nu, dar cu siguranță faptul că a bătut drumul până aici cu un adevărat festin ar trebui să îi garanteze o programare.
— Da!
— Numele?
— Vera Wong.
Tânărul se uită în computer, apoi face o față lungă, de parcă și-ar cere scuze, și spune:
— Hmm, îmi pare rău, dar numele dumneavoastră nu-mi apare în baza de date!
— La naiba! Ce-i asta, secție de poliție sau…
Din fericire pentru tânărul agent, tirada Verei este întreruptă de sosirea lui Gray, care are cu sine o cafea cu lapte – din nefericire – de la The Café. Vera sloboadă un strigăt prietenos care poate fi auzit tocmai până la ultimul etaj:
— Doamnă detectiv Gray! Ăăă, doamnă detectiv Gray!
Gray își smulge ochii din telefon, iar când dă de Vera, efectiv îi pică fața. Vera nu observă acest amănunt sau poate alege să nu îl observe. În orice caz, își ia turnul de

recipiente de pe biroul recepției și se îndreaptă în pas rapid spre Gray, strălucind.
— Bună dimineață, doamnă polițist!
— A fost bună! îi răspunde aceasta cu subînțeles.
Dacă polițista nu ar fi avut în mâini cafeaua și telefonul, cu siguranță s-ar fi ciupit de rădăcina nasului.
— Ce te aduce aici, Vera?
— Ah, gătit prea mult pentru mine și gândit, hmm, cine ar avea nevoie de o masă bună? Și apoi mi-am zis, da, desigur, detectivul Gray.
Zâmbetul Verei e tot mai larg. Apoi vede paharul cu cafea, cu acel logo odios și cele două cuvinte, The Café, și zâmbetul i se ofilește.
— N-ar trebui să bei porcăriile din astea, o ceartă pe Gray și îi smulge paharul din mână. O să faci cancer la ficat din cauza lor, toată lumea știe asta. Hai să arăt ce gătit!
Zicând acestea, o pornește pe hol, iar pe drum aruncă într-un coș de gunoi paharul încă plin cu cafea.
— Stai, aia…
Gray rămâne privind lung la coșul de gunoi și arătând de parcă ar cugeta dacă e de dorit să își pescuiască din el cafeaua. Cu un oftat, se ia după Vera.
— Cafeaua aia cu lapte costă șapte dolari și n-am luat din ea decât o înghițitură! șuieră la Vera.
— Șapte dolari? Mâine aduc ceai gratis!

— Nu, mulțumesc, e-n regulă! îi răspunde repede Gray în timp ce o urmează pe Vera, care cotește și continuă să meargă.
După câteva minute, Gray își drege vocea.
— Așa, de curiozitate, încotro, Vera?
Aceasta din urmă se oprește și se întoarce încruntată.
— Spre biroul tău, firește.
— Firește! Ce absurd din partea mea să întreb asta! Totuși, nu pot să nu remarc faptul că tu mă conduci pe mine?
Vera pufnește.
— Am tot așteptat să mă prinzi din urmă și să mă conduci, dar voi, tinerii din zilele noastre, mergeți întotdeauna prea încet. Asta pentru că vă holbați la telefon toată ziua, zi de zi, gheboșați asupra lui; mai târziu, o să aveți cocoașă.
— Ah, da! face Gray și încuviințează din cap. Ai vrea să îți arăt unde este biroul meu?
— Da, și ia astea, că sunt prea grele! Am tot așteptat să te oferi să le cari tu, dar voi, tinerii din ziua de azi, nu aveți maniere.
Cu un oftat care trădează înfrângerea, Gray ia turnul, care este, într-adevăr, surprinzător de greu, și îi face semn Verei să o urmeze. Urcă pe scări până la etajul al treilea, iar Vera exclamă:
— Ah, aici e locul unde începe distracția!
Spre dezamăgirea ei, Vera nu găsește aici decât un alt birou cu o evidentă lipsă de infractori deosebit de periculoși.

Biroul e de fapt un plan deschis, iar Gray își conduce vizitatoarea la masa ei, aflată lângă fereastră. Nu prea le bagă nimeni în seamă, însă, de îndată ce ajung la biroul lui Gray, Vera deschide recipientele, iar în încăpere se revarsă tot felul de mirosuri îmbietoare. Înainte ca bătrâna să termine de aranjat frumos caserolele pe biroul polițistei, doi agenți s-au și aventurat până lângă ele, urmându-și nasurile.

— Cap de leu înăbușit[18], anunță Vera, arătând spre o caserolă plină de chiftele cât pumnul ce se îneacă într-un sos lucitor. Tăieței condimentați cu susan, pui cu piper, broccoli prăjit cu usturoi și sote de roșii cu ou. Haideți, mâncați!

Zicând acestea, bătrâna își deschide geanta de umăr, din care scoate o mulțime de boluri și bețișoare de unică folosință.

Gray vrea să protesteze, chiar ar trebui să o facă, dar poate că o să se încumete după ce gustă o chiftea. Arată minunat, iar atunci când Vera îi vâră în mâini un bol, doar dă din cap și împunge imediat o chiftea. Ceilalți polițiști se servesc cu nerușinare și o laudă cu generozitate pe Vera pentru preparatele delicioase. Vera încuviințează, evident încântată, și pune încă și mai multă mâncare în bolurile mâncăcioșilor, pe care îi îndeamnă să nu o facă pe timizii. În scurt timp, caserolele sunt goale, moment în care Vera le spune celorlalți polițiști:

— OK, acum ștergeți-o, am ceva de discutat cu detectivul Gray!
Unul dintre ei, un zdrahon de sergent, îi zice:
— Doamnă, credeți că mai puteți pregăti cap de leu?
— Da, normal, dar acum am nevoie de puțină intimitate! îi răspunde Vera.
Gray clatină din cap la Vera, care se holbează la ea, impasibilă.
— Nu i-am văzut niciodată pe băieții ăștia primind ordinele așa de bine, nici măcar atunci când acestea vin de la căpitanul nostru.
Vera ridică din umeri.
— Dacă vor mâncare bună, trebuie să mă asculte.
— Nu pot să te contrazic! Așadar, Vera, ce pot face pentru tine?
Vera își îndreaptă umerii, în vreme ce Gray se lasă ușor pe spate, ca și cum s-ar aștepta ca bătrâna să se năpustească asupra ei.
— Păi, vreau să știu ce faceți pentru a investiga moartea lui Marshall Chen.
Gray oftează.
— Vera…
— Nu, nu spune că nu e crimă! E limpede că e.
— Serios? De ce?
Vera își ridică degetul mare și începe să numere:
— Numărul întâi: are o zgârietură pe obraz.
Vera ridică apoi arătătorul.

— Numărul doi, are și o vânătaie pe obraz, ca și cum cineva l-ar fi pocnit. Și numărul trei, în San Francisco nu există rațe.
Vera rostește acest ultim lucru cu entuziasm. Asta e biletul ei câștigător! Aproape că își pune mâinile în șolduri și continuă:
— Ha! exclamă și abia reușește să se abțină.
Totuși, Gray nu pare impresionată. De fapt, pare derutată.
— Poftim? Poți să repeți? Nu există… rațe? În San Francisco.
— Da! Ai spus că a murit din pricina unei alergii la rațe.
— Nu…
Gray vorbește rar, prelungind silaba.
— Am spus că a avut o reacție alergică la fulgi. Ar putea fi de la orice pasăre.
Vera se încruntă.
— Nu orice pasăre. De exemplu, dacă era alergic la porumbel, ar fi murit mai curând, pentru că orașul ăsta e infestat de porumbei.
— Nu neapărat. În stomac i-au fost descoperiți fulgi, așa că, în cazul în care a mâncat un fulg de porumbel și tot…
— În stomac? Deci a mâncat chestia asta?
Încruntătura Verei se adâncește.
— Adică e alergic și la pui?
Gray clatină din cap.
— Nu, potrivit doamnei Chen.
Ei, dar treaba asta devine tot mai interesantă! Sau poate nu duce nicăieri, dar Vera refuză cu optimism o astfel de posibilitate.

— Bine, dar ce spui de zgârietură și de vânătaie?
— E posibil să le fi căpătat când s-a împiedicat în momentul în care a început să se simtă rău. Nu e exclus să fi intrat cu capul într-un zid – adică, a intrat prin efracție în prăvălia ta, pentru numele lui Dumnezeu! Avea încheieturile degetelor zdrelite din cauza asta. Probabil că a suferit și alte răni.
Verei nu-i vine a crede ce îi e dat să audă. Toate semnele acelea care ridică suspiciuni sunt pur și simplu ignorate. Pierdute.
— Ați făcut un test ADN?
— Test ADN? Pentru ce?
— Pentru…, începe Vera și face un semn vag. Ei, nu știu, ca să vedeți dacă nu există pe trupul lui ADN-ul criminalului. În CSI, fac tot timpul asta. Ar trebui să te uiți la CSI, ai multe de învățat de acolo!
Gray își închide ochii.
— Doamne, urăsc monstruozitatea aia de serial!
Vera încuviințează din cap.
— Da, uneori poate să fie plin de monstruozități.
— Nu, n-am vrut să… Nu contează! Uite cum stau lucrurile: te asigur că știm tot ce se poate ști despre CSI și alte seriale de genul ăsta, și, da, uneori facem teste ADN, dar, în cazul de față, e o idee nepotrivită…
În timp de Gray îi explică de ce nu cheltuie din fondurile orașului pentru a ancheta

moartea lui Marshall, Vera fierbe de frustrare. „Și cum rămâne cu stickul?” vrea să strige. Deși, dacă e să fie cinstită, e supărată mai mult pe sine din pricina stickului, pentru că, dacă nu l-ar fi șterpelit, poate că polițiștii ar fi luat cazul acesta mai în serios.

Totuși, vina nu este ceva cu care Vera să fie familiarizată. De îndată ce simțământul cu pricina își ițește capul, îl suprimă cu hotărâre. A făcut tot ce trebuia să facă pentru a se asignra că acest caz ajunge în mâinile cele mai capabile, adică ale ei, desigur. Uită-te la polițiștii ăștia, care stau la birouri și bat la calculator. Au devenit prea impasibili! Nu, Vera a făcut ce trebuie! A ales să preia cazul lui Marshall, iar acum i se va dedica până la nefericitul deznodământ!

---

[18] Specialitate chinezească îndrăgită, constând dintr-un soi de chiftele din carne de porc tocată și carne de creveți zdrobită, asezonate cu sos de soia, arpagic și sos iute. Bilele de carne se rulează în orez lipicios, uneori *vermicelli*, ceea ce le dă aspectul ciufulit de coamă de leu, apoi se gătesc în coșul tradițional de bambus sau la aburi (n. tr.).

Capitolul 18
OLIVER

AU TRECUT DOAR DOUĂ SĂPTĂMÂNI DE când Oliver a aflat de moartea lui Marshall, dar i se pare că a trecut o viață. De asemenea, are impresia că, bizar lucru, nu s-au schimbat prea multe, fapt care e de-a dreptul ridicol. Dar, la o adică, nu a fost niciodată cine știe ce apropiat de Marshall, sau, mai bine zis, de când a murit mama lor. El și Marshall se întâlneau o dată sau de două ori pe an, cel mult. Ultima dată când s-au văzut a fost, în fine, a fost în ziua de dinainte de moartea lui Marshall, iar atunci lucrurile nu au mers deloc grozav.

„Întotdeauna ai fost gelos pe mine. Geamănul făcătură. Așa ți se spunea!"

— Hei, ce faci? Nu visa cu ochii deschiși când ești pe scară! îl admonestează Vera.

— Nu visez cu ochii deschiși.

Ba exact asta făcea! Oliver își drege glasul și schimbă becul din tavan înainte de a coborî de pe scară.

— Ți-am schimbat becul, dar cred că trebuie să îți refaci instalația electrică. Nu cred că alimentarea funcționează așa cum ar trebui.

— A, nu îmi permit să refac instalația electrică, replică Vera, care ridică o tavă de pe tejghea și îi face un semn lui Oliver să i se alăture la masă.

— Nu îți face griji, o să mă ocup eu într-unul dintre următoarele weekenduri.

Oliver nu poate explica de ce, dar, când Vera l-a sunat de dimineață, întrebându-l dacă o poate ajuta cu schimbarea unor becuri, nu l-a deranjat absolut deloc. Ba s-a trezit dorindu-și să se întoarcă în micuța prăvălie și să petreacă ceva timp aici. Mai ales acum, când e clar că moartea lui Marshall a fost un accident.

— Făcut tang yuan, îl anunță Vera și îi împinge un bol în care, într-o supă ușor îndulcită, înoată cinci bile mari și lipicioase de orez.

— Doamne, nici nu-mi mai amintesc când am mâncat ultima oară așa ceva!

Oliver soarbe din supă, care e fierbinte și dulce-picantă, cu o notă puternică de ghimbir. Căldura îi alunecă pe gât și până în stomac, ca o flacără care are darul de a alina. Mușcă dintr-una dintre bile și descoperă că este moale și gumată în cel mai plăcut mod posibil și umplută cu o pastă de susan negru, dulce, de o consistență nisipoasă. Mama lui făcea pe vremuri tang yuan, iar el își amintește că era, la fel ca și acum, un fel de mâncare reconfortant. Poate că, până la urmă, nu e chiar așa de straniu faptul că îi place compania Verei; femeia asta are ceva care îi alină sufletul.

— Bun? îl întreabă Vera în timp ce stă cu ochii pe el, ca un uliu, fără să clipească măcar.

— Da!

Oliver mai gustă dintr-un tang yuan și descoperă că acesta este umplut cu pastă dulce de alune.
— Ce bun e! Ador tang yuan!
Vera încuviințează din cap satisfăcută.
— Păi, mă gândeam că într-una din seri să veniți cu toții la cină.
O întrerupe însă soneria telefonului lui Oliver, la care aceasta răspunde după ce se scuză scurt. E chiriașul de la 3B, care îi spune că nu are apă caldă. Oliver îi promite că va cerceta și închide.
— Nu pot să rămân mult. Se presupune că sunt la muncă.
— Apropo de muncă! face Vera. Am început să-ți citesc manuscrisul…
— Manuscrisul meu?
Oliver are nevoie de ceva timp ca să își amintească faptul că Vera l-a găsit în mașina lui. Ochii i se mijesc la ea.
— Vera, credeam că ți-am spus să îl pui la loc unde l-ai găsit.
Pe chipul Verei nu se citește nicio urmă de regret.
— De ce? Ca să uiți că există încă zece ani de acum încolo? Nu, l-am luat acasă și l-am citit. Nu-i chiar așa de rău. Poate un pic cam greoi la început; tot adorm când îl citesc.
— Mulțumesc din suflet, Vera!
De fapt, Oliver abia își aduce aminte ce e în manuscrisul acela. Își amintește așa, ca prin ceață, că, la fel ca orice scriitor amator, și-a

bazat povestea într-o oarecare măsură pe experiența personală. Chiar ar fi indicat să îi spună Verei să i-l înapoieze, doar că acum nu are timp de asta. După ce termină de mâncat tang yuanul, își ia rămas-bun și se întoarce acasă.

Pașii îi sunt ca de plumb când se îndreaptă către pivniță pentru a verifica boilerul. Acum câțiva ani, munca de administrator de clădire i se părea perfectă. Liniștită, discretă, cu o mulțime de timp de la dispoziție pe care să îl dedice scrisului. Iar Oliver chiar a scris în vremea asta, nu a stat și a așteptat să se strice diverse lucruri din clădire ca să se facă și el util. Doar că amintita slujbă trebuia să fie temporară și să poată renunța la ea odată ce căpăta succes cu scrisul, însă de atunci au trecut mai bine de zece ani, iar Oliver e în același loc, efectiv stă pe același scaun, în același apartament micuț și are parte de aceleași lucruri. Și nimic în afară de refuzuri în ceea ce privește ce a scris.

În timp ce repară boilerul, telefonul îi sună din nou. Oftează, își pune unealta în buzunar și își ia mobilul; locatarul de la apartamentul ۳B a fost întotdeauna nerăbdător. Apasă pe butonul verde și își îndreaptă din nou atenția asupra boilerului.

— Acum îl repar, spune în loc de salut.

Vocea care se aude îl face să se oprească la jumătatea gestului. Nu e locatarul de la 3B. E

vocea la care a visat încă de când era pe băncile liceului.
— Julia?
Oliver se îndreaptă și își șterge sudoare de pe frunte cu antebrațul, de parcă ea chiar l-ar putea vedea.
— Bună! Ce mai faci?
Un oftat tremurător.
— Îmi pare rău, pot să te deranjez?
Oliver simte un junghi în piept când o aude cum își cere scuze.
— Da! îi răspunde repede.
„Poți să mă deranjezi oricând" ar vrea să îi spună, dar ar fi nepotrivit, așa că rămâne la răspunsul monosilabic.
— Bine, păi, știu că o să sune bizar, dar…
Julia oftează din nou, iar de data asta Oliver depistează în glasul ei frustrare și durere.
— Tocmai am primit un telefon de la un tip care mi-a spus că Marshall avea un apartament închiriat în oraș. A zis Marshall ceva despre asta înainte de a pleca, dar probabil că mi-a ieșit complet din minte după ce a murit. Credeam că de-abia îl închiriase, dar rezultă că m-am înșelat. Nici măcar nu pot să… Avea un apartament secret, Ollie!
Vocea îi tremură și aproape se frânge, iar Oliver simte cum îl cuprinde familiarul sentiment de furie îndreptată împotriva lui Marshall. Doamne, de ce a trebuit să fie Marshall așa de imbecil?

— Dumnezeu știe ce făcea acolo și de cât timp, adică…
Julia trage adânc aer în piept.
— În fine! Proprietarul spune că o să golească apartamentul mâine și m-a întrebat dacă vrem să mergem și să luăm lucrurile lui Marshall de acolo. Eu nu pot să merg, pentru că nu am cu cine să o las pe Emma. Ai timp să te duci tu? Îmi pare rău, știu că e un mare deranj, dar pur și simplu nu pot…
— Merg! îi răspunde Oliver simplu.
O să meargă, doar i-o cere Julia, iar el ar face orice pentru ea. Întotdeauna a făcut orice pentru ea, pe vremea când erau la școală, și ea îl lăsa. Iar faptul că a văzut-o săptămâna trecută, după atâta amar de vreme, a fost unul dintre cele mai incredibile momente pe care i-a fost dat să le trăiască. Oliver își dorește cu disperare ca ei doi să se poată întoarce la relația pe care o aveau odinioară.
— O să iau de acolo tot ce pare folositor.
Julia pufnește cu amărăciune.
— Nici măcar nu știu dacă vreau să aflu ce e în apartamentul acela, zice, apoi face o pauză în timpul căreia Oliver se surprinde ținându-și respirația. Când vorbește din nou, vocea îi e îndurerată: Ăăă, dacă găsești… știi tu, dacă găsești ceva ce… Dacă descoperi că Marshall… of… și-a trădat jurămintele maritale, atunci mai bine nu vreau să știu.
— Desigur!

Oliver e pe punctul de a adăuga că Marshall i-a fost loial și că sigur nu o găsească nicio dovadă că lucrurile ar fi stat altfel, dar se oprește. La ce bun să mintă? Singura persoană față de care Marshall a manifestat loialitate a fost propria persoană. Totuși, Oliver urăște faptul că Julia nu știa asta despre Marshall. În ciuda tuturor lucrurilor întâmplate și a sentimentelor pe care le nutrește pentru Julia, Oliver a sperat întotdeauna că Marshall avea să îi demonstreze că se înșelase în privința lui.
Și că avea să se poarte frumos cu soția lui.
— Mulțumesc, Ollie!
Urmează o nouă pauză, de data asta atât de lungă, încât Oliver se întreabă dacă nu cumva Julia a închis. Dar, în timp ce lasă ușor telefonul de la ureche pentru a verifica dacă ea mai e acolo, aude:
— M-am bucurat să te văd zilele trecute. După atâta vreme.
Inima parcă i se umflă, și îi e greu să respire.
— Și eu m-am bucurat! îi răspunde cu emoție în glas. Și a fost grozav că am văzut-o și pe Emma. Sper… să ne vedem mai des de-acum!
Oh, Doamne, în ce hal a sunat asta! A fost dubios de-a dreptul, Doamne sfinte!
De parcă s-ar da la ea acum, că soțul ei a murit. La dracu'! Nu asta era intenția lui! Se căznește să salveze situația:
— Adică, ce vreau să spun e că… sper să nu mai pierdem legătura!

O urmă de râs, mai mult trist decât vesel.
— Da! Știi, nu mi-am dat niciodată seama de ce am re-nunțat să mai petrecem timpul împreună.
Gândul la Julia întrebându-se de ce nu mai sunt prieteni e atât de dureros, încât Oliver nu își găsește cuvintele pentru a-i răspunde.
— Ne mai vedem, Ollie! adaugă Julia și închide înainte ca el să izbutească să mai zică ceva.
Se holbează la telefon vreme îndelungată, chinuit de gânduri și emoții în întunericul și răcoarea subsolului. Când îi sună din nou mobilul, e locatarul de la 3B, care îl întreabă de ce nu are apă caldă.
În dimineața următoare, Oliver se trezește stând cu cheile în mână în fața apartamentului secret al lui Marshall și umezindu-și buzele uscate cu o neliniște crescândă. Habar nu are ce o să găsească înăuntru. Pornografie hard-core? Arme ilegale? Cine dracu' știe ce a vrut Marshall să ascundă de Julia? Cu siguranță e vorba de ceva dubios, pentru că altfel nu ar fi avut de ce să se ascundă.
Mda, în fine! Nu mai e treaba lui Oliver să îl țină pe Marshall departe de belele. În concluzie, vâră cheia în broască și o răsucește. Un mic clic îi semnalează că ușa e deschisă, așa că răsucește clanța.
Mirosul îmbâcsit de fum de țigară vechi îl lovește drept în față. Da, corect, Marshall era fumător! Încă din primul an de liceu. Într-o

zi, baba i-a descoperit pachetul de țigări, iar el, fără nicio jenă sau ezitare, a dat vina pe Oliver. Cele câteva secunde de tăcere pline de spaimă de care a avut nevoie acesta din urmă pentru a răspunde au fost suficiente pentru ca baba să creadă povestea lui Marshall. A fost atât de dezgustat, încât buza superioară i s-a curbat într-un rânjet îngrozitor când s-a uitat la Oliver.

Apartamentul e cel tipic supraevaluat pentru San Francisco. Seara trecută, Oliver a cercetat și a văzut că în această clădire chiria începe de la 2 500 de dolari pentru un studio, adică exact tipul de locuință în care se află el acum. Asta înseamnă o mulțime de bani pentru un apartament secret care arată ca și cum ar fi folosit în primul rând ca... spațiu de depozitare? Există o saltea pe jos, la vederea căreia Oliver nu își poate înăbuși un frison prin tot corpul, pentru că îi e ușor să își imagineze la ce a folosit-o Marshall, dar, în afară de asta, nu există alte obiecte de mobilier, ci doar cutii puse unele peste altele. Nu arată defel ca un spațiu în care a trăit cineva.

Oliver merge până în cel mai îndepărtat capăt al studioului și deschide o fereastră pentru a lăsa să iasă măcar o parte din mirosul îmbâcsit de fum. Se uită la cutii, temându-se de ce ar putea descoperi înăuntru. Răsuflând adânc, se întinde spre cea mai apropiată cutie și o deschide.

Hm!
OoooK!
Înăuntru nu sunt nici pachete ambalate de cocaină sau de bani falși și, în general, nimic din ce s-ar fi așteptat să găsească, ci o sculptură de vreo 1,2 metri înălțime. Este un model de navă spațială în U, a cărei suprafață a fost sculptată cu o deosebită atenție pentru detaliu. Oliver o ridică ușor, cu mare, mare grijă, pentru că e evident până și pentru el, un necunoscător în materie de sculpturi, că este o adevărată operă de artă. Detaliile de pe această navă spațială sunt pur și simplu năucitoare; prin ferestruicile sculptate îi poți vedea pe oamenii dinăuntru. Oliver lasă nava pe podea înainte de a se da un las în spate și a o privi, năucit.
O operă de artă, o frumoasă operă de artă! De ce o are Marshall? Simte că nu ar trebui să manevreze această operă de artă, atât de delicată, cu mâinile goale, dar nu s-a gândit să își aducă mănuși, și are nevoie de răspunsuri, așa că ridică sculptura cu maximă prudență și se uită pe fundul bazei.
Evident, sunt niște cuvinte sculptate acolo.
F. Martinez. Lansare eșuată.
Oliver întoarce din nou sculptura în timp ce mintea i-o ia la goană. Lansare eșuată este, în mod evident, titlul operei de artă, iar F. Martinez, probabil sculptorul. Se întreabă în treacăt dacă nu cumva există posibilitatea ca respectivul obiect să fie plin de droguri –

poate că Marshall făcea trafic cu droguri. Dar nu, alungă ideea de îndată ce începe să îi dea târcoale. Aceasta este o operă de artă adevărată, nu o acoperire pentru o afacere cu stupefiante.

Deschide următoarea cutie. Aceasta este plină cu printuri ale unor fotografii superbe, reprezentând cascade și păduri, toate atât de vii, încât Oliver aproape că aude susurul râurilor din imagini. În colțul din stânga jos se află o semnătură, pe care nu o poate descifra. Până în momentul acesta, Oliver nu a căpătat niciun afurisit de indiciu despre ce se întâmplă, așa că deschide în continuare cutii și, cu cât găsește mai multe lucruri, cu atât înțelege mai puțin.

În scurt timp, studioul ajunge să arate ca o mică galerie de artă, deși una deținută de un colecționar cu gusturi eclectice. Sunt acolo picturi în ulei și un soi de colaje din lână încurcată, lipită la un loc cu cioburi de sticlă și pene, dar și benzi desenate și sculpturi. Unele piese sunt individuale, altele fac parte dintr-un set. Create de artiști diferiți.

Oliver este absorbit de această descoperire bizară în timp ce mintea încearcă să proceseze, să o ia înainte – sau mai degrabă înapoi, dezgropând frenetic amintiri, în încercarea de a-și da seama ce naiba punea Marshall la cale, dar tot nu reușește să ajungă la vreo concluzie.

— Of, Marshall! își spune cu vocea plină de durere și regret. Ce-ai făcut?

Capitolul 19
JULIA

GĂTITUL N-A FOST NICIODATĂ UNUL dintre punctele forte ale Juliei. Marshall i-a confirmat-o de nenumărate ori, dar, de-a lungul vieții lor de cuplu căsătorit, ea a încercat să se perfecționeze, mai întâi consultând site-uri și bloguri de gătit, apoi videoclipuri de pe YouTube, pentru ca, în cele din urmă, să învețe de pe TikTok. Din nefericire, în ciuda străduințelor, Julia nu a reușit niciodată să stăpânească acest domeniu. În cel mai bun caz, mâncarea ei e acceptabilă, dar n-ar putea fi suspectată în veci ca fiind cauzatoare de pofte, cu excepția situației în care pofta este ca preparatul cu pricina să se termine mai repede. Așadar, încă un lucru care o identifică drept o gospodină și, în general, o ființă incompetentă.

Există însă un lucru în privința căruia excelează: platourile cu aperitive. Ei bine, ea avea obiceiul să le spună platouri cu brânzeturi, asta până când termenul „platouri cu aperitive" a devenit cunoscut pe internet. Platourile ei cu aperitive sunt absolut demențiale. Păcat că lui Marshall nu i-au plăcut niciodată brânzeturile sau mezelurile afumate de pe platourile ei, și nici măcar deserturile; altfel ar avut parte de platouri cu aperitive în fiecare zi.

I se pare bizar să aibă astfel de idei acum, când Marshall e mort. Pare atât de meschin să

își amintească de el în felul acesta! Nu ar trebui oare să îl jelească mai mult? În dimineața aceasta, a primit un telefon de la medicul legist care a anunțat-o că terminase autopsia și că de acum poate face aranjamentele pentru înmormântare. Ca în transă, Julia a optat ca Marshall să fie incinerat, pentru că e o variantă mai ieftină, și fără slujbă, pentru că – ei bine, nu era sigură că o să apară cineva. Asta a făcut-o să se simtă cea mai îngrozitoare soție din lume. Acum însă încearcă să se concentreze la orice altceva în afară de asta. Să se concentreze la platoul de aperitive, își spune.

Se distrează alături de Emma, pregătind așa ceva, lucru care i se pare greșit; nu ar trebui să se distreze făcând un platou cu aperitive atât de curând după moartea lui Marshall. Dar Emma se simte bine când își mânjește degețelele cu dulceață de smochine și apoi le linge, pentru ca mai apoi să le vâre din nou în borcan. Evident, Julia o ceartă, dar și râde în același timp, și poate că totul o să fie bine? Sub nicio formă economiile nu o să le ajungă mai mult decât până luna viitoare, când o să plătească rata la ipotecă, iar Julia habar nu are cum o să se descurce atunci, însă, pentru moment, pregătește un platou cu aperitive împreună cu fiica ei, fără să își facă griji în privința lui Marshall, care le-ar spune că e o porcărie. Lucrurile ar putea sta și mai rău.

Emma se tot agită în jurul platoului, punând strugurii ici și colo cu maximă concentrare și hotărâre și cu vârful limbii ieșindu-i din gură, când se aude soneria.
— Oh, trebuie să fie unchiul Ollie! spune Julia și, pentru câteva secunde, Emma pare speriată. O să fii bine?
Ce bizarerie să o întrebe pe Emma așa ceva când, în trecut, nu aveau nicio altă șansă decât să fie bine în prezența vizitatorilor, pentru că Marshall credea că o astfel de întrebare adresată fetiței este o încurajare să fie răsfățată și dificilă!
Emma se uită la ea, apoi la platoul cu aperitive, care, evident, nu este unul dintre cele mai reușite ale Juliei, pentru că multe dintre cărnuri și brânzeturi au mici urme de dulceață pe ele.
— Oare o să îi placă unchiului Ollie?
Julia nu stă pe gânduri și răspunde:
— Firește!
Doar după ce rostește acest cuvânt își dă seama cât de adevărat este, pentru că lui Ollie i-a plăcut întotdeauna tot ce i-a plăcut și ei.
Emma încuviințează cu solemnitate.
— Atunci, Emma bine!
Fețișoara ei mânjită cu dulceață e atât de curajoasă, încât Julia se ghemuiește lângă fetiță și îi oferă o îmbrățișare mare. Cum de s-a ales cu o fetiță atât de specială?
Emma alege să rămână în living cât Julia deschide ușa; încă nu e încântată să întâmpine

oamenii la ușă.
— Bună! o salută Oliver pe Julia și îi zâmbește în timp ce îi înmânează o pungă de hârtie. Ți-am adus niște fursecuri. Cu cereale integrale?
Julia râde când îi aude nesiguranța din voce.
— Nu trebuia să te deranjezi. Hai, intră!
Cei doi intră și o găsesc pe Emma ascunzându-se în spatele canapelei. Julia simte cum anxietatea îi arde stomacul. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le face Emma și care îl iritau la culme pe Marshall.
„E așa de jenant!" spunea el. „De ce dracu' nu poate să se comporte normal? Alți copii de vârsta ei aleargă la oameni și îi salută, dar ea trebuie să se ascundă ca un țânc dubios. Iar tu îi permiți asta, Jules!"
— Emma, vrei să ieși de acolo și să îl saluți pe unchiul Ollie?
Julia își aude nota de stânjeneală din voce și o urăște; se urăște pentru asta. Creștetul capului Emmei se mișcă dintr-o parte în alta, iar Julia îi oferă lui Oliver un zâmbet în chip de scuză.
— Îmi pare rău, este…
Julia nu știe cum să continue. Este timidă? Da, dar, din câte se pare, nu trebuie să spui un astfel de lucru în fața unui copil, ca să nu cumva să devină parte din identitatea lui.
— Nicio problemă, înțeleg perfect! Oliver își coboară un pic vocea și adaugă: Și eu îmi doresc să mă pot ascunde în spatele mobilei când vin oameni în vizită.

Julia izbucnește în râs.
— Ia loc! Eu și Emma ți-am pregătit ceva.
Oliver se așază pe canapea, ignorând cu bunăștiință perechea de ochi care se zgâiește la el de pe cealaltă parte a mobilei, iar Julia se grăbește la bucătărie. Când se întoarce cu platoul cu aperitive, chipul lui se luminează.
— Oh, uau, arată sofisticat! exclamă el, apoi observă degețelele de dulceață de pe mâncare, iar zâmbetul îi stăruie pe chip.
— Emma m-a ajutat să pregătesc platoul! îl informează Julia, având din nou în glas o notă de scuze.
Oliver izbucnește în râs.
— Grozavă treabă, Emma!
Și, zicând aceasta, ia o bucățică de carne mânjită și o vâră în gură.
— Delicios! Oh, îmi pare rău, nu cred că ar trebuie să mănânc aperitivele astea de unul singur, nu? Sunt începător la capitolul ăsta. Mă poate ajuta cineva cu indicații?
Oliver ridică din sprâncene la Julia și își țin amândoi respirația, așteptând un răspuns.
— Păi bine, cred că o mă descurc eu cumva.
De dincolo de canapea se aude un oftat teatral, apoi Emma își ițește căpșorul.
— Nu! se aude copila, zicând cu seriozitate. O să strici totul.
Apoi iese din ascunzătoare și se apleacă deasupra platoului, pe care îl inspectează cu toată solemnitatea înainte de a arăta spre un biscuit.

— Ia ăsta!
— Bine!
Oliver face întocmai, apoi urmează și celelalte instrucțiuni, punându-și dulceață de smochine pe biscuit înainte de a adăuga o bucată de brie, iar pe urmă niște curcan. Vârâ totul în gură și exclamă:
— Mm! După ce înghite adaugă: Uau, a fost îmbucătura perfectă! Mulțumesc, Emma!
Aceasta încuviințează din cap și își pregătește îmbucătura perfectă și pentru sine, doar că alege să nu folosească tacâmuri, folosindu-se de degețele pentru a întinde dulceața.
— M-am asigurat că e spălată pe mâini înainte să vii tu! îi șoptește Julia.
Oliver zâmbește, apoi își drege glasul.
— Așa… Am fost la apartament cu baba!
Julia încremenește. Da, corect, acesta este principalul motiv pentru care Oliver se află aici. Nu ca să stea la taclale; nu e o vizită obișnuită, ca între prieteni. A venit să o pună la curent cu lucrurile dubioase în care era implicat Marshall. Simte cum o cuprinde panica, cum îi arde stomacul și urcă până la piept, împiedicând-o să respire. Oliver nu ar trebui să vorbească despre asta acum, nu în fața Emmei.
Poate că Oliver îi citește panica de pe chip, pentru că se uită la Emma înainte de a face un semn de încuviințare din cap.
— Nu-ți face griji! N-am găsit nimic… rău!
— Adevărat?

E mai puțin o întrebare, cât mai degrabă o rugăminte.
— Da!
Expresia lui Oliver se îmblânzește, căci îi observă disperarea din voce.
— Adevărat! De fapt, a fost cam ciudat pentru că apartamentul era plin de obiecte de artă. Sculpturi, tablouri, fotografii... Părea o colecție alcătuită la întâmplare. Nu am reușit să găsesc niciun element de legătură între toate obiectele acelea. Deși, îți reamintesc, nu sunt chiar un specialist în artă, așa că, și dacă ar fi fost ceva, probabil că nu aș fi remarcat.
— Obiecte de artă?
Ce naiba? E atât de departe de lucrurile la care se aștepta Julia – dovezi clare de adulter –, încât nu are idee cum să reacționeze sau măcar ce să gândească. După știința ei, răposatul său soț nu era genul artistic. Sau poate că asta demonstrează o dată în plus cât de puține știa despre el. Poate că asta dovedește că Marshall avea dreptate când spunea despre ea că e toantă, că e ignorantă, că e pierdere de vreme să îi spună ceva și că ăsta e motivul pentru care s-au săturat toți de ea.
— Era – adică sunteți frați – era Marshall interesat de artă? întreabă ea șovăitor.
Oliver clatină din cap.
— Nu, n-a fost niciodată. Adică, nici eu nu am fost în mod special, dar cred că aș putea spune că eu am fost mai aplecat către asta.

Nu, adică…, îngaimă Oliver înainte de a trage adânc aer în piept. Nu te flagela singură pentru că nu știai asta despre el, pentru că, ei bine, și eu, și tata suntem la fel de derutați.
Rușinea arzătoare, sentimentul care a însoțit-o ani la rând, parcă dă un pic înapoi. Marshall nu și-a ascuns doar de ea pasiunea pentru artă. Propriul lui frate geamăn, propriul lui tată nu au știut nimic despre asta, ceea ce înseamnă că Julia se află într-o companie selectă. Poate să se împace cu ideea.
— Apropo, toate lucrurile sunt în mașina mea. Nu prea știu ce să fac cu ele. Și cum la mine în apartament nu prea e loc…
— O să le iau eu!
Nici Julia nu știe ce să facă cu ele, dar nu e ca și cum ar putea distruge toate lucrurile pe care răposatul ei soț evident le prețuia. O saltă pe Emma în brațe și, împreună cu Oliver, se îndreaptă spre mașina acestuia. Când Oliver deschide portbagajul și îi arată ce are acolo, e mai mult decât uimită. Obiectele acelea de artă sunt, așa cum a spus Oliver, variate, dar, mai mult decât atât, par cu adevărat valoroase. Încă o dată, se simte vinovată, pentru că ce soție își poate subestima soțul în halul ăsta? De ce să nu fi fost Marshall pasionat de artă? Nu a zis el în noaptea în care a plecat că se îmbogățise? Probabil pentru că avea ochi pentru artă, un talent pe care îl ascunsese de ea, și nu degeaba. În timp ce îl ajută pe Oliver să ducă

obiectele în casă, Julia rămâne tăcută, căzută pe gânduri și cu Emma atârnându-i grea pe șold.
Obiectele de artă sunt depozitate în hol, sprijinite de perete. Arată cumva obscen, atât de nepotrivite, atât de nelalocul lor în casa asta! Apoi Julia zărește fotografiile, iar ele o fac să se oprească, pentru că sunt dureros de frumoase. Toate reprezintă peisaje, în general cascade, foarte diferite de ceea ce o pasiona pe Julia în liceu, dar a reținut din perioada aceea suficientă informație pentru a ști că acum se uită la lucrările unui fotograf înzestrat. Admiră felul în care a fost captată lumina și cât de inspirat au fost prelucrate anumite elemente neașteptate ale peisajului. Julia simte cum i se usucă gâtul și lasă din mână printurile, plină de respect, înainte de a se întoarce cu un mic fornăit.
Acesta este momentul în care Emma hotărăște că a avut parte de suficiente emoții și începe să se agite, îngropându-și fața în pieptul Juliei și strigând:
— Bu!
Juliei îi vine să moară de rușine. Doamne, ce o să creadă Oliver!
Acesta însă se uită în jos la Emma în timp ce își șterge sudoarea de pe frunte.
— Vreți să plec? Nicio problemă!
— Nu, rămâi!
Oliver n-are niciun motiv să rămână, își amintește Julia, dar chestia e că nici măcar nu

a început să se obișnuiască cu noua și ciudata descoperire despre Marshall, și nu există persoană mai potrivită cu care să vorbească despre asta decât Oliver.
— Trebuie… trebuie doar să o alăptez un pic.
Urăște cât de jalnic sună replica asta, cât de jenant!
Marshall era așa de dezgustat de faptul că perioada de alăptare pentru fetiță se prelungea.
Oliver însă nici măcar nu clipește.
— A, sigur! Da, evident!
În timp ce Julia se îndreaptă spre dormitor, Oliver o strigă:
— Hei, știu că sună ciudat, dar aș putea să mă uit un pic prin camera Emmei?
E atât de departe de ceea ce aștepta Julia, încât aceasta începe să râdă.
— Desigur! Fă-ți de cap!
În timp ce o alăptează pe Emma, Julia se întreabă ce Dumnezeului ar putea vrea Oliver să vadă în camera Emmei. Ce incredibil de ciudată a fost ziua asta, și totuși nu a fost complet dezastruoasă! Julia mângâie părul moale al Emmei. Când termină cu alăptatul, Julia o saltă pe Emma pe șold și iese din cameră în liniște. Este obișnuită să se miște fără zgomot, pentru că zgomotul îl deranja pe Marshall. Tresare când Oliver apare din camera Emmei.
— Aici erai! exclamă el. Gata totul?

Julia încuviințează din cap, nesigură ce ar putea să spună, în vreme ce Oliver își drege glasul și se uită la Emma.
— Am pentru tine câteva lucruri pe care chiar mi le doream când eram mic. Vrei să te uiți?
Emma își ascunde chipul la subrațul Juliei, care ridică din umeri.
Cumva, în doar 20 de minute, Oliver a reușit să ridice un mic cort alb într-un colț al camerei Emmei. Deasupra lui, stă un semn colorat pe care scrie: **COLȚUL TĂCUT AL EMMEI.**
Înăuntru cortului, Julia observă grămezi de perne în culori pastel și niște jucării de pluș. Întregul colț e plin de magie.
Oliver îi înmânează Juliei o carte.
— Aceasta este o carte senzorială. Conține tot felul de materiale cu care se poate juca.
Apoi Oliver face un semn discret din cap spre Emma.
— Când eram mic, îmi era întotdeauna teamă de lucrurile necunoscute. Străini, situații, nu conta, îmi era teamă de toate astea, și mi-am dorit mereu să pot avea un colțișor în care să mă ascund atunci când lucrurile deveneau prea copleșitoare pentru mine! Așa că m-am gândit că poate ți-ar plăcea asta!
Emma se zgâiește la cort cu gura și cu ochii larg căscați de uimire.
— Al meu? ciripește.
— Da, scumpo!
Julia este surprinsă să constate că îi tremură vocea. Cu blândețe, o lasă pe Emma jos și are

lacrimi în ochi când fetița se îndreaptă spre cort și strigă „Uau!” Este exact genul de lucru pe care Marshall l-ar fi detestat, pentru că acesta nu voia ca fetița să fie „răsfățată” și moale. Dar este și exact lucrul de care, în adâncul sufletului ei, Julia știa că fiica ei are nevoie. Și iată, a fost necesar ca în viața ei să reapară Oliver, care a întâlnit-o pe Emma o singură dată, ca fetița să îl capete.

— Mulțumesc! îi șoptește lui Oliver, care îi răspunde cu un zâmbet.

Apoi se uită amândoi la piciorușele grăsune ale Emmei care se ițesc din deschizătura cortului.

Se aude soneria.

— Oh, am uitat să îți spun! zice Julia. Sana m-a întrebat dacă poate trece pe aici ca să-mi pună niște întrebări pentru podcastul ei.

Cei doi se îndreaptă spre ușa apartamentului, lăsând-o pe Emma în dormitor, fericită și vorbind singură. Julia a acceptat să fie intervievată doar pentru că este încredințată că ar părea suspect dacă ar refuza, dar acum, după ce o vede pe Emma atât de fericită, este într-o dispoziție așa de bună, încât nu o deranjează să răspundă la întrebări despre răposatul ei soț. Sentimentul durează până ce Sana pășește în casă și vede toate obiectele de artă de pe hol. Expresia musafirei se asprește și sugerează ceea ce Julia jură că este mai mult decât furie; este furie incandescentă, iar atunci Julia își dă seama că nu este singura

persoană care ascunde secrete întunecate despre Marshall.

Capitolul 20
SANA

TOT DRUMUL PÂNĂ LA MARSHALL ȘI Julia acasă, Sana nu a fost sigură la ce să se aștepte. E ciudat să se întoarcă acolo, fără Vera înaintea ei, care să îi ofere în mod convenabil o scuză pentru această vizită. Acum a venit de una singură și, ei bine, clar nu se aștepta să vadă o grămadă de opere de artă lăsate la întâmplare în hol. Mormanul arată cumva jalnic, ca un mic cimitir de artă furată, și cu siguranță creațiile ei se află ascunse pe undeva pe acolo.

Ciudat lucru, Sana nici măcar nu s-a gândit la posibilitatea că mai sunt și alte victime ale lui Marshall! Privind în urmă, își dă seama că, evident, nu a fost singura lui victimă. De ce dracu' ar fi? Bineînțeles că Marshall vâna mai mulți artiști, vânzându-le speranțe deșarte înainte de a-i trăda și a apoi a le da cu tifla. Descoperirea faptului că par să fie zeci de artiști în aceeași situație cu a ei ar trebui să îi ofere alinare. Nu e singură. Nu e cea mai credulă idioată din lume care a căzut pradă viclesugului lui Marshall. Totuși, asta nu îi oferă niciun fel de mângâiere. De fapt, o face să se simtă încă și mai rău. Ideea că nu are nimic special, că arta ei nu e nici măcar așa de „unică". Că a fost prinsă în nimic altceva decât într-una dintre multele și nenumăratele escrocherii puse la cale de Marshall. Asta face

ca durerea pe care o simte să îi pară de-a dreptul ridicolă.

Oprește-te! se ceartă înainte de a o urma pe Julia în casă. Las-o baltă Dumnezeului odată! Gata cu bosumflatul, gata cu plânsul de milă! Pariez că niciunul dintre artiștii ăștia nu e obsedat de prețioasele lui creații furate!

Totuși, Sana încă nu poate scăpa de această situație, iar greutatea îi atârnă pe umeri ca o pătură mare și grea. O parte din ea își dorește să scormonească printre tablouri și să le găsească pe ale ei. Își dorește să le înșface și să fugă în lume. Dar nu poate! Dacă ar face asta, Julia ar ști că Sana a avut o relație cu Marshall și că nu e pur și simplu o realizatoare oarecare de podcasturi true crime. Că avea un motiv să îl ucidă pe Marshall. Și, mai rău, că Sana îl urmărea de luni bune –unii ar putea spune chiar că făcuse o obsesie pentru el. Cu siguranță, Marshall a fost îngrozit când a apărut la ușa lui în ziua aceea și l-a luat la întrebări. „Scorpie nebună!" i-a strigat el. „Pleacă dracului de aici înainte să te reclam pentru hărțuire și urmărire!" Și acum iat-o, în afurisita asta de casă, cu o acoperire ridicolă și șubredă, care va cădea în secunda următoare!

Când intră în living, Sana e surprinsă să dea peste Oliver. Nu îl place, deși chestia asta nu are de-a face cu el și cu personalitatea lui, cu toate că, apropo, Oliver pare să fie un tip decent. Totuși, seamănă fizic atât de mult cu

Marshall, încât Sana nu prea poate să își înăbușe suficient ura.
— Bună, Sana! o salută Oliver, iar Sana trebuie să se oprească din tremurat – până și vocea lui seamănă cu a lui Marshall.
— Bună!
„Ce naiba face el aici?” ar vrea să întrebe.
Ca și cum i-ar citi gândurile, Oliver își drege glasul.
— Am venit să aduc unele dintre lucrurile lui Marshall. Cred că ai văzut o parte din ele în hol.
Pe Sana pare că o strânge pielea, ca și cum ar fi devenit brusc cu două măsuri mai mică. Vede cum Julia și Oliver se uită la ea, așa că se silește să încuviințeze într-un mod relaxat, după părerea ei.
— Grozav!
Cu oarecare întârziere, își dă seama că, în calitatea ei de realizatoare de podcasturi, ar putea să fie un pic mai băgăcioasă. Adică, e natural să fie curioasă. Doamne, e atât de greu să te dai altcineva decât ești! Cum naiba făcea Marshall chestia asta fără nici cel mai mic efort? Sana trece rapid prin chestiunile despre care se pregătește să pună întrebări, căutând indicii care ar putea să o dea de gol, apoi rostește cu precauție:
— Pare că sunt o mulțime de opere de artă! Marshall era colecționar?
Se luptă cu întrebarea, cu fiecare cuvânt care îi stă pe limbă, pentru că, ha! Marshall,

colecționar de artă? Mai degrabă hoț!
Julia și Oliver schimbă o privire care o face pe Sana să simtă fiori pe șira spinării. Se întâmplă ceva. Ăștia doi par șmecheri ca naiba! Sunt și ei implicați în asta? Lucra Marshall împreună cu soția și cu fratele lui și furau toți trei opere de artă de la studenți cu capul în nori? Doar când se gândește la asta simte în măruntaie un cărbune încins.
Julia îi face semn să ia loc, probabil pentru a câștiga timp și a se gândi mai bine la răspuns. Apoi inspiră adânc și oftează.
— Sincer, nu știu – habar n-aveam despre existența acestor opere de artă până…
Se uită la ceas.
— Până acum o oră, când mi le-a adus Oliver.
— Le-am găsit într-un apartament pe care Marshall îl închiriase în oraș, adaugă Oliver.
— Marshall ascundea de tine opere de artă? întreabă Sana, care habar n-are ce să înțeleagă din toate astea.
Oricât de mult ar urî să o recunoască, o place pe Julia. Femeia asta are ceva trist. Chiar și maniera în care stă în picioare are ceva trist, căci e ca o floare care se pleacă încet. Sana nu vrea să o suspecteze, și totuși… Și totuși, cum ar fi posibil ca Julia să nu știe despre rahaturile dubioase ale lui Marshall? În cel mai bun caz poate că a avut o presimțire legată de faptul că soțul ei se ține de tâmpenii și a hotărât să se facă a nu vedea.
Julia clatină din cap.

— Știu că sună jalnic.
Îi tremură vocea.
— Dar sunt doar o mamă casnică și atât. Toată lumea mea se învârte în jurul gătitului, al curățatului și al îngrijitului Emmei.
E atâta regret în vocea ei, încât Sana aproape că se întinde să o apuce de mână.
Adună-te! se ceartă în sinea ei.
— Deci… nu știți ce făcea Marshall cu toate obiectele astea de artă?
„Unde sunt banii?" ar vrea să strige. „Banii făcuți cu operele de artă furate, unde dracu' sunt?"
Din nou, o privire stranie între Julia și Oliver. Ce ascund? Știu ei ceva, Sana e sigură de asta!
— Eu, unul, habar nu am.
Julia încuviințează din cap.
— Nici eu n-am habar. Nici măcar nu aveam habar că face afaceri cu artă. Marshall… Marshall avea întotdeauna o idee strălucită după alta. A fost interesat de aplicații, pe vremea când chestia asta era doar la început, apoi a fost interesat de crypto… N-a prins niciodată tendințele la timp pentru a da lovitura, dar făcea suficienți bani cât să ne descurcăm.
Din nou îi tremură vocea, iar de data asta aproape că se frânge.
— Îmi pare rău, dar… pur și simplu nu am idee ce o să mă fac cu ratele la ipotecă acum, că s-a dus.

Oliver se apropie de ea și o bate ușurel pe umăr.
— Dar părinții tăi…? o întreabă cu blândețe.
Julia își trage nasul și clatină din cap.
— N-am mai vorbit cu ei de ani buni. Marshall nu s-a înțeles cu ei, iar de-a lungul timpului a devenit mai ușor să nu mă mai confrunt cu toate lucrurile astea…
Semnalele de avertizare nu numai că încep să funcționeze în mintea Sanei – urlă și se agită nebunește de-a dreptul, iar stomacul o arde tot mai tare cu fiecare detaliu pe care îl dezvăluie Julia. Știe pe propria piele ce manipulator era Marshall, și chiar acum își imaginează cu ușurință cum ticălosul a izolat-o încet-încet și subtil pe Julia de familia ei, asigurându-se că la final aceasta îl avea numai pe el, singura persoană pe care se să bazeze.
Nu contează!
Corect! Nu e treaba ei! Nu e aici ca să-i rezolve problemele Juliei. Nu și le poate rezolva nici măcar pe ale ei. A venit aici ca să se liniștească.
Dar de ce anume ar avea nevoie ca să se liniștească? Păi, mai întâi de toate, și-ar dori să își recupereze tablourile. Totuși, știe că nu e suficient, pentru că recuperarea tablourilor e doar o parte din ecuație. Are nevoie și de drepturile digitale asupra lor. Sau, mă rog, ceva similar. Sana nu prea are idee cum funcționează lucrurile astea, dar știe că a deține obiectul fizic nu înseamnă neapărat și a

deține componenta sa virtuală. Ceea ce sună al dragului de ridicol și îi e foarte greu să priceapă conceptul. Faptul că ea, artista, ar putea să nu aibă drepturile asupra propriei creații. Adică, dacă ar fi fost un proiect care să fi presupus proprietate intelectuală, ar fi avut sens, cel puțin într-o oarecare măsură, acesta fiind și motivul pentru care mama a sfătuit-o întotdeauna să se ferească de treburile astea.
„Chestiile astea cu proprietatea intelectuală merită doar dacă oamenii te plătesc cu grămezi de bani, scumpo", îi zicea mama. „Banii înainte. Pentru că nu tu deții drepturile de proprietate intelectuală, cere întotdeauna banii înainte! Cunoaște-ți valoarea!"
E vina ei! A fost atât de dornică să își facă un nume! Aceasta este problema cu oamenii creativi; imaginea despre sine este divizată – o parte din ei crede că sunt niște genii care, într-o bună zi, vor crea o capodoperă atât de copleșitoare, încât se va vorbi despre ea cu respect și peste sute de ani; iar o parte crede că sunt niște ratoni care scormonesc noaptea prin gunoaie și nu reușesc să vină decât cu și mai multe gunoaie. Nu există cale de mijloc. Ori ești „supergeniu", ori ești „gunoier", și, cumva, componentele astea două există în mintea fiecărui artist chinuit.
În concluzie, atunci când Marshall a abordat-o și i-a spus că arta ei ar fi perfectă pentru NFT[19], Sana a fost deopotrivă incredibil de

recunoscătoare și mândră. S-a gândit: Da, în sfârșit cineva îmi recunoaște talentul și e pe cale să mă îmbogățească. În același timp și-a zis: Mai bine să accept repede, până nu își dă seama că sunt lipsită de talent! Și bineînțeles că a acceptat propunerea fără să cerceteze ce naiba sunt NFT-urile alea și cum ar trebui să își protejeze munca. Deși, să fim sinceri, chiar și dacă ar fi stat cineva de vorbă cu Sana și i-ar fi explicat cum să procedeze, aceasta tot nu ar fi ascultat și ar fi refuzat pașii necesari pentru a se pune la adăpost, pentru că asta ar fi făcut-o să se simtă ridicol și plină de aroganță, când ar fi trebuit doar să îi fie recunoscătoare lui Marshall pentru că o alesese din toată grămada aceea de artiști promițători din anul ei.

Bun, e timpul să se adune! Sana știe că trebuie să ignore orice element de distragere – și Doamne, câte sunt! – și să se concentreze asupra motivelor pentru care a venit aici.

— Ce chestie că ai menționat crypto, pentru că…

Doamne, are sens ce zice? Măcar pare un ton normal?

— Tocmai am citit de curând despre lucrurile astea numite NFT…

Julia și Oliver se holbează nedumeriți la Sana.

— Este acronimul de la Non-fungible tokens și practic sunt… ceva ce poți deține și tranzacționa online?

Chiar e nevoie să încheie fiecare frază cu semnul întrebării?
— Mă întreb dacă…
Cu grijă, cu grijă!
— Dacă nu cumva Marshall făcea chestia asta cu operele de artă? Să le vândă online ca NFT.
— Cum funcționează asta? întreabă Julia. E ca și cum ar fi niște drepturi online? Dar ce se întâmplă cu operele de artă fizice? Mai contează?
— Da și nu, îi răspunde Sana. Obiectul de artă în sine ar putea veni la pachet cu asta sau ar putea fi o entitate separată, dar există, de asemenea, un drept de proprietate virtual. Operele NFT se pot vinde pe milioane de dolari.
— Uau! exclamă Oliver. Îmi e cam greu să pricep toate astea, dar… dar sună ca genul de lucru în care Marshall ar fi putut să fie implicat.
— Da! aprobă Julia. După cum ziceam, mereu a fost interesat de chestiile astea.
Sana își umezește buzele uscate cu vârful limbii.
— Dacă se ocupa cu așa ceva, probabil că avea toate informațiile pe computer, poate pe cloud sau pe un stick, sau…
Julia se încruntă.
— Nu știu ce să zic! Nu cred că m-aș simți în largul meu să-i cotrobăi prin computer. E prea mult!

— Da, firește! se grăbește să spună Sana.
La dracu'! La dracu'!
Sana se căznește să găsească o cale. Trebuie să intre în computerul lui Marshall. Trebuie!
— Aș putea…
Dar Julia clatină deja din cap.
— Nu cred, nu îmi place ideea asta. E un fel de violare a intimității.
Oliver, care pare mai prudent ca niciodată, se apleacă un pic în față pe scaunul lui și își reazemă coatele pe genunchi.
— Cum ziceai că se numește podcastul ăla al tău?
— A, se numește…
Doamne, acum s-a găsit să aibă un blocaj?
— Crimă sau accident?
Sana se cocârjează pe interior cu un zgomot dureros. Crimă sau accident? Ce drac de nume e ăsta?
Julia dă din cap cu o expresie sceptică, iar Sana n-are cum să o învinuiască.
— Acum îl caut; pare foarte interesant!
O, Doamne! Întregul sistem solar al Sanei îi explodează pe interior. Trebuie să inventeze ceva, o scuză, pentru a o opri pe Julia, dar nu poate, are mintea goală, nu e scriitoare ca mama ei, care poate veni cu cel puțin cinci scuze plauzibile legate de motivul pentru care Julia nu o să-i găsească podcastul inexistent. Neputincioasă, Sana urmărește cum Julia își ia telefonul și îl deblochează. Iată, acum o să fie dată în vileag ca mincinoasă, și apoi o să

apară suspiciunile și poate chiar o să afle că îl urmărea pe Marshall de săptămâni întregi.
Toate gândurile astea îi clocotesc în minte până când ies la suprafață cu prea multă grabă.
— Stai!
Câtă panică e în vocea Sanei! O simte inclusiv ea, în timp ce vorbește, și surprinde uimirea din privirea lui Oliver și a Juliei, dar nu o poate opri, e prea târziu și o să le povestească totul…
Și apoi sună telefonul Juliei.
Cuvintele care se pregătesc a fi rostite se sting pe buzele Sanei în timp ce aceasta se silește să se așeze înapoi.
— E Vera! anunță Julia, evident uluită.
Anxietatea își face din nou de cap în pieptul Sanei. Habar n-are ce simte în legătură cu Vera. În ciuda tuturor lucrurilor întâmplate, o simpatizează pe Vera, dar o și găsește înspăimântătoare. Dar totul e în regulă, își amintește, pentru că Vera le-a spus că moartea lui Marshall nu e crimă, ci a fost cauzată de o reacție alergică la rațe, așa-i? Așa-i! Probabil sună ca să se intereseze de Emma sau ceva de genul.
Julia se ridică și se îndreaptă spre capătul îndepărtat al camerei în timp ce răspunde la telefon.
— Bună, Vera! Ce mai… Oh, Vera, te simți bine?

Julia se uită peste umăr și pare atât de îngrijorată, încât panica Sanei o înțeapă, iar ea se întreabă dacă nu cumva o să vomite chiar acolo, în livingul Juliei. Degetele îi sunt atât de încleștate pe genunchi, încât i-au amorțit.

— O, Vera! strigă Julia. E îngrozitor! Ai chemat poliția? Bun, liniștește-te, Vera! Sosim imediat! Da, ne vedem curând!

Până să închidă Julia telefonul, atât Sana, cât și Oliver au sărit deja în picioare!

— Ce s-a întâmplat? întreabă Oliver.

Julia e palidă, iar în ochi se citește spaima.

— Ceainăria Verei a fost spartă!

Nu o zice nimeni, dar Sana știe că toți se gândesc la același lucru: mai întâi moartea lui Marshall, iar acum spargerea? Care sunt șansele ca între cele două să nu existe nicio legătură?

---

[19] NFT (Non-fungible token), active digitale unice care reprezintă dreptul de proprietate asupra unor articole, cum ar fi biletele la concerte virtuale sau obiecte rare de artă (n. tr.).

Capitolul 21
RIKI

RIKI ȘI-A DAT SEAMA DE CUM A VENIT CĂ s-a întâmplat ceva rău cu ceainăria Verei, dar să vadă distrugerile cu ochii lui reprezintă un șoc destul de mare, așa încât, o vreme, este incapabil să găsească cuvintele potrivite, dacă există așa ceva într-un astfel de moment.

Ca să fim sinceri, Vera Wang's World-Famous Teahouse nu era cine știe ce loc sofisticat, dar era ordonat. Acum arată de parcă cineva a luat-o la scotocit și a spart cu meticulozitate toate borcanele cu ceai și ierburi, acoperind podeaua cu cioburi, frunze și ierburi uscate, de parcă ar fi o grămadă de gunoi. Arată atât de rău, că o parte a lui Riki își dorește să nu se afle aici. Dar poate că, la o adică, asta a fost problema lui de-a lungul vremii: mai degrabă ar fugi de probleme decât să le înfrunte. Ei bine, acum nu mai e cazul.

Ceea ce sună mult mai impresionant decât este în realitate, pentru că, sincer, Riki nu ar ști cum să fugă de problema asta nici dacă ar vrea. Pentru că asta nu e doar o ceainărie oarecare care a fost spartă. E ceainăria în care Marshall Chen a murit în urmă cu o săptămână și acum a fost spartă, ceea ce înseamnă că, în clipa de față, Riki stă în mijlocul unui morman de gunoi în timp ce Vera umblă încolo și încoace, fluturând din brațe și ținând o tiradă suficient de tare

pentru a fi auzită pe deasupra scârțâitului sticlei sparte de sub pantofi.
— Uitați-vă la asta! strigă Vera pentru a șaptea oară.
Riki se întreabă când vor sosi ceilalți. Nu știu că un flăcău voinic ca el nu poate face față unei forțe a naturii cum este Vera când e furioasă?
— Au spart tot! Cum e posibil? Nu se gândesc ce risipă e? A, nu, ei doar distrug tot.
Riki nu poate decât să încuviințeze din cap. Probabil că ar trebui să spună ceva, dar habar nu are ce și i se pare o mare rușine să întrerupă tirada Verei. Ar fi gata să parieze că Verei nu îi place să fie întreruptă. Micul clopoțel de deasupra ușii se aude în timp ce aceasta se deschide, dând-o la iveală pe Sana. Lui Riki aproape că îi vine să plângă de ușurare la vederea ei. La naiba, chiar ar putea să plângă! De asemenea, nu se poate abține să nu remarce cât de drăguță e Sana zilele astea. Nu că n-ar fi fost drăguță și înainte. Ha, până și el își dă seama că e fără speranță când vine vorba de chestii de felul ăsta!
Sanei i se luminează ochii când îl vede, iar Riki nu se poate abține să nu zâmbească. Apoi Sana observă dezastrul și cască gură, terifiată, iar acum Riki se simte incredibil de imbecil pentru că a zâmbit în mijlocul prăvăliei jefuite a bătrânei. Dintre toate momentele posibile, acum s-a găsit să zâmbească! Vrea să îi ceară scuze și să îi explice că nu zâmbea pentru că

ar găsi ceva amuzant în toată situația asta, ci pentru că… Oh, a avut senzația că Sana i-a zâmbit. Nu, mai bine să o lase baltă, asta sună și mai rău!

— O, Vera! zice Sana, mergând direct la bătrână și îmbrățișând-o strâns. Te simți bine? O, Doamne, e îngrozitor!

Îmbrățișări! De ce nu s-a gândit Riki să o îmbrățișeze pe Vera? Urmărește prostește cum Oliver intră în ceainărie, urmat de Julia, care o ține în brațe pe Emma. Toți icnesc când văd dezastrul, apoi Emma se îndreaptă spre Vera și îi apucă mâna în mânuța ei, mângâind-o și spunându-i:

— Nu, plânge, buni! O să fie bine!

Da, în mod clar acesta este modul în care reacționează oamenii normali într-o astfel de situație. Riki însă doar a stat acolo, căscând gura ca un pește pe uscat, după ce a bălmăjit „Ce s-a întâmplat?", de parcă nu era evident ce se întâmplase.

Vera zâmbește și acceptă toate îmbrățișările care i se oferă. Apoi își îndreaptă ținuta și își scutură pantalonii.

— Coborât în dimineața asta și găsit ceainăria așa, răspunde ea și face un gest larg. Toate ceaiurile mele rare distruse, pur și simplu.

— Ai auzit ceva? o întreabă Riki.

— A, nu, întotdeauna îmi pun dopuri de urechi la culcare pentru că San Francisco atât de zgomotos! Toată noaptea se aud sirene, oameni care țipă, râd, tot felul de lucruri.

— Ai chemat poliția, da? intervine Julia.
Vera clipește.
— Nu, nu vreau! La ce bun? La niciunul. Am mers la secție, cerându-le să investigheze mai mult, și au zis mie să îmi văd de treabă.
— Dar, Vera, insistă Julia, s-a întâmplat ceva grav. Cineva a intrat prin efracție. Uită-te la locul ăsta! Cred că trebuie să anunți!
— O să spună că niște puști beți de la SF State sau Berkeley. În orice caz, e bun, o să îmi fac singură investigația.
Și Riki vrea să o împingă să depună plângere, dar se gândește ce urmări ar putea avea asta. Faptul că ar trebui ca el însuși să stea de vorbă cu polițiștii, iar aceștia ar veni și ar cerceta și ar cerceta, și fără îndoială că ar face legătura dintre spargere și crimă, și cine știe la ce ar putea duce toate astea?
— Cred că Vera are dreptate, zice Sana.
Riki o privește surprins.
— Nu cred că e o idee bună să cheme poliția, continuă Sana și își umezește buzele, privindu-i pe cei din jur cu ochii larg deschiși. Eu… eu nu știu, dar nu sunt mulțumită de ceea ce au făcut autoritățile până acum.
Treaba asta nu are niciun sens, se gândește Riki, dar o parte mare din el oftează ușurată. „Da, nu chema polițiștii!” chițăie o voce interioară. Se uită în jur, la ceilalți, și ei par să ezite și nu se simt deloc în largul lor, de parcă în sufletele lor s-ar da o luptă privind modul în care trebuie procedat. Firește, și ei ascund

ceva, pentru că niște oameni normali clar ar chema poliția, nu? Riki habar n-are ce să gândească. Gândurile îi sunt la fel praf pe cât e și ceainăria.
Înaintează în prăvălie și se uită peste tejghea, apoi se întoarce spre Vera.
— Au luat ceva? Lipsesc bani?
Vera clatină din cap.
— Nu, uitat în seiful meu și nu lipsește nimic.
— Unde se află seiful? o întreabă Oliver.
— Sus, în casă.
— Hmm…, mormăie Oliver încruntat în timp ce se uită în jur. Asta totuși nu exclude posibilitatea că poate au căutat bani, dar nu au vrut să riște urcând la etaj.
— Aiya, crezi că ar fi putut să urce la etaj și să mă omoare? țipă Vera.
Lângă ea, Julia își înfășoară un braț în jurul umerilor mititei ai Verei și o strânge în vreme ce Emma se agață de piciorul bătrânei.
— Nu! răspunde Riki repede, chiar înainte să își dea seama ce este pe cale să rostească.
Toată lumea îl privește, iar el ar vrea să îl înghită pământul.
— Eu… Este puțin probabil. Cred că exact asta nu și-au dorit să facă. Nu au vrut să rănească pe nimeni, doar să caute… ceva.
Imediat ce rostește aceste cuvinte, Riki își dă seama cât de dubios sună, pentru că, la naiba, cum ar putea el să știe ce căutau hoții?
— Nu poate fi decât o singură persoană, zice Vera. Criminalul.

Riki îngheață. Nici măcar nu își poate sili celulele nervoase să îi reamintească să clipească sau să respire.
— Așa e, nu? Criminalul s-a întors pentru că e disperat să găsească o anumită dovadă.
Cu cât Vera vorbește mai mult, cu atât mai sigură pare, iar în ochi îi strălucește o flacără.
— Marshall trebuie să fi lăsat în urmă vreun indiciu legat de identitatea criminalului. Vedeți? Dacă chemăm poliția, doar o să încurce lucrurile. O să spună mie să nu mă mai amestec în investigație. Nu, e clar, trebui să fac treaba de una singură. Sunt pe drumul cel bun și probabil că fac ce trebuie, de-asta a vrut criminalul să mă jefuiască.
Cred că o să vomit, se gândește Riki. Chiar cred că o să vomit, chiar acum, stând aici cu bătrâna asta și cu niște necunoscuți dubioși în prăvălia asta jefuită.
Vera nu și-a încheiat discursul.
— Acum știm că, deși Marshall murit din pricina unei reacții alergice, a fost, de fapt, crimăăă.
Vera lungește cuvântul cu atâta dramatism, încât Riki e oarecum surprins că nu se aude chiar și un ropot de aplauze.
Greșeala pe care a făcut-o, menționând că persoana care a spart ceainăria probabil căuta ceva, combinată cu cioburile din borcanele Verei care îi înconjoară, crește cumva intensitatea momentului, până când se ajunge la un punct culminant, copleșindu-i simțurile.

Tot ce mai poate auzi Riki este vuietul propriului sânge în timp ce acesta pare să i se adune, picătură cu picătură, în cap, producând un zgomot asurzitor care-i înghite totul, până și gândurile. O vede cu ochii minții, forța de care a avut nevoie cineva ca să distrugă borcanele astea groase, împrăștiindu-le pe podea, cu ingredientele dinăuntru risipite peste tot ca niște bucăți de creier dintr-un craniu zdrobit. Și acolo, pe podea, holbându-se la el acuzator, se află conturul trupului lui Marshall, care arată absolut înfricoșător cu tot dezastrul din jur. E aproape ca și cum Marshall tocmai a murit din nou. E atâta violență în jurul lui! Și, dintr-odată, ca și cum o bucată de sticlă tocmai l-a înjunghiat pe Riki în cap, amintirea își croiește drum în mintea lui.

Pumnul lui, devenit o entitate separată de trup, balansându-se așa de repede, că poate simți curentul de aer care se creează pe lângă el. Făcând acel zgomot oribil, încântător și satisfăcător la impactul cu obrazul lui Marshall. Felul în care monturile degetelor lui Riki au simțit fiecare strat al feței lui Marshall – obrazul lui, umezit de o ușoară transpirație, apoi moliciunea surprinzătoare a cărnii, urmată de șocul dureros al pomeților la atingerea mâinii lui Riki. Felul în care durerea a urcat din încheietura lui Riki către antebraț și cot.

Și, mai presus de toate, satisfacția! Cum monstrul dinlăuntrul său își dorise să îl lovească pe Marshall din nou și din nou, până nu avea să mai rămână nimic.
E prea mult! Riki nu mai poate îndura. Iese din prăvălie, împleticindu-se, în sunetul cioburilor care scrâșnesc sub tălpile adidașilor și însoțit de privirile uluite ale celorlalți. Știe că pare vinovat ca naiba, și chiar este. Vera a menționat vânătaia urâtă de pe obrazul lui Marshall, și nu încape nicio îndoială că poliția o să cerceteze pista asta, și toate în vreme ce Riki, mai bine zis cauza vânătăii, se ascunde la vedere. Până la urmă, de ce e el aici? De ce naibii nu s-a ținut departe de toate astea?
Pentru că oamenii vinovați nu se pot ține departe de locul unde s-a petrecut crima.
Până în noaptea aceea, Riki nu lovise niciodată pe nimeni, dar asta nu are nici cea mai mică importanță. Nimeni nu o să-l creadă, nu în situația în care prima persoană pe care o lovește e moartă în dimineața următoare. În tot timpul acesta s-a gândit că face tot ce poate pentru Adi, dar tot ce-a făcut s-a dus naibii. Ochii i se umplu de lacrimi.
— Te simți bine?
Vocea îl smulge pe Riki din vârtejul gândurilor și se uită în sus, dând de Sana, care stă lângă el și îl privește cu ochi mari și plini de îngrijorare. Își întoarce iute capul, astfel încât ea să nu vadă că e extrem de aproape de a începe să bocească.

— Imi pare rău, pur și simplu sunt multe de asimilat.
Sana încuviințează, plină de compasiune.
— Da, Doamne, cineva chiar a vrut să îi facă praf magazinul! Sărmana Vera!
Sărmana Vera, într-adevăr! Riki simte cum durerea îl consumă pe interior. De fapt, îi e rău fizic. Sentimentul acesta i-a devenit familiar, mai ales de când l-a cunoscut pe Marshall. Doamne, ce zi blestemată! Ce bine ar fi dacă ar putea să se întoarcă în timp și să-și scuture zdravăn vechiul sine, căruia să-i strige să fugă încotro vede cu ochii!
— Cred că ar trebui să ne oferim să o ajutăm la curățat.
Riki are nevoie de câteva clipe ca să își dea seama de ceea ce a spus. Să o ajute la curățat? Când nu își dorește decât să fugă și să nu se mai întoarcă niciodată? Da, în mod egoist știe că, dacă ajută la curățat, locul o să pară mai puțin suspect în ochii polițiștilor. A zis Vera că nu o să cheme poliția, dar mai bine să ia măsuri de precauție. Să măture orice dovadă care e posibil să fi rămas pe acolo.
Chipul Sanei se însenin ează când spune:
— A! Ce idee grozavă!
Și, înainte ca Riki să își dea seama ce se întâmplă, Sana îl înșfacă de mânecă și îl trage înăuntru. Fiecare parte din el strigă „Nuuu!!!”
Totuși, nu există un cadru temporal al acestei realități în care Riki își smulge brațul din încleștarea unei fete frumoase, chiar dacă

amintita fată îl conduce în prăvălia claustrofobă și plină de lucruri înspăimântătoare.
— Vera, nu îți face griji! spune Sana.
Înăuntru, fata îi dă drumul brațului lui Riki și se duce direct la bătrână, lăsându-și mâinile pe umerii acesteia.
— Știu că e groaznic ce s-a întâmplat, dar nu îți face griji, Vera, o să te ajutăm să aranjezi magazinul la loc, bine? Noi toți o să te ajutăm cu asta!
Sana se uită la ceilalți și, pentru o clipă, pare la fel de neînfricată ca Vera. Riki se pomenește încuviințând aproape automat. Julia și Oliver încuviințează și ei, iar Emma zice:
— Ajută și Emma!
— Oh! exclamă Vera, înecându-se. Nu trebuie! Urăsc deranjez oamenii.
Spre surprinderea lui Riki, obrajii Verei sunt îmbujorați. De fapt, chiar și vârfurile urechilor îi sunt roșii. La vederea acestor detalii, Riki devine dintr-odată protector față de ea. O fi Vera înspăimântătoare în anumite – în fine, în cele mai multe – privințe, dar până la urmă este o bătrână fragilă care nu merita să-i fie distrusă prăvălia.
— Vrem să o facem! insistă Riki cu o hotărâre care îl ia până și pe el prin surprindere.
Vera geme.
— Nu știu, mă gândesc că poate ar fi mai bine să stau cu fiul meu. Nu mă simt în siguranță

aici, știți? Dacă cine a spart ceainăria se întoarce să termine treaba? Oh, dar nu vrea nici să fiu pacoste pe capul lui Tilly. E așa de ocupat...
Vera trage de timp în chip teatral și, preț de câteva clipe, rămân toți tăcuți în vreme ce stabilesc un contact vizual frenetic, făcând astfel schimb de mesaje.
Apoi, cu un oftat, Julia spune:
— Poți să stai cu noi!
— Poftim? întreabă cu toții.
— Oh, nu vă pot deranja în felul acesta, îngaimă Vera.
Julia însă arată înspre broasca distrusă de pe ușa șubredă a prăvăliei.
— Măcar până reparăm încuietoarea. Nu o să dureze mult. Și, Vera, chiar cred că trebuie să iei o pauză de la investigația asta. Nu vreau să te pui în pericol. Vino să stai cu mine și cu Emma câteva zile! Să ne ții companie.
Julia zâmbește, părând ușor nesigură de ce spune.
Simțind că acesta este semnalul pentru intervenția ei, Emma încuviințează cu o mișcare din cap și spune cu solemnitate:
— Vino să dormi cu Emma!
Vera ezită, părând că se frământă. Apoi răsuflă adânc și spune:
— Bine, dacă insistați.
Riki se holbează uimit în timp ce Julia încuviințează din cap și zâmbește. Nu s-ar fi așteptat niciodată la o astfel de propunere din

partea Juliei. Când a întâlnit-o pentru prima oară, i s-a părut lipsită de voință și foarte pierdută, iar acum iat-o deschizându-și casa unei necunoscute! Și Sana, care insistă să facă ordine în prăvălia Verei. Riki simte cum afecțiunea și respectul lui pentru ele crește, și sigur e o greșeală, un semn de rău augur că ceea ce i-a adus împreună este o crimă neelucidată.

Capitolul 22
VERA

EI, DAR NU E ASTA O RĂSTURNARE DE situație demnă de o carte? Cumva, Vera a trecut de la o crimă și o spargere la posibilitatea de a locui în casa victimei amintitei crime. Alături de încântătoarele soție și fiică ale defunctului, desigur.

Vera nu este genul arogant sau care să îi deranjeze pe ceilalți, așa că este hotărâtă să fie întruchiparea politeții și musafirul ideal. Acesta este motivul pentru care, atunci când ajunge acasă la Julia, intră direct și se oprește în hol pentru a-și scoate pantofii. Emma vine în urma ei, moment în care Vera îi spune:

— Scoate-ți pantofii, Emma, nu suntem animale!

Emma se conformează și, după un moment de tăcere, așa face și Julia, care schițează un zâmbet în timp ce le urmează pe Emma și pe Vera în casă, târând de geamantanul uriaș al musafirei. Odată ajunsă în living, Vera oftează adânc și zgomotos înainte de a se prăbuși pe canapea cu ceva mai mult dramatism decât a intenționat. Deși, desigur, întotdeauna intenționează să aducă maximum de dramatism în orice situație, așa încât e oare posibil să vii cu mai mult dramatism de atât?

— Să îți duc lucrurile în dormitor? o întreabă Julia, opintindu-se în timp ce trage valiza după ea. Doamne, Vera, dar ce ai înăuntru?

— Când o să ajungi la vârsta mea, o să ai nevoie de o mulțime de lucruri ca să ții totul unde trebuie, răspunde Vera criptic, arătând cu un gest destul de vag către propriul trup.
Emma cască ochii.
— De ce? Adică ce ar putea să cadă? Copila se întoarce cu ochii mari către Julia, pe care o întreabă: Ce ar putea să cadă, mami?
— Ei, pe ici, pe colo, îi răspunde Vera. După ce alăptezi, niciun sutien de pe lumea asta nu o să mai poată ține în loc ce se bălăngănește.
— Scumpo, de ce nu mergi să te joci în noul tău cort? spune Julia repede.
— Vino! cere Emma, trăgând-o de mână pe Vera. Să-ți arăt noul meu cort!
Vera nu se poate abține să nu zâmbească în timp ce o urmează pe copilă pe hol. Există oare ceva mai dulce decât ca mâna să îți fie ținută cu fermitate de niște degețele? În spatele ei, Julia icnește în timp ce se luptă cu valiza pe hol. Vera se gândește dacă să îi spună că valiza este un model nou și sofisticat, cu rotile ascunse care pot ieși la suprafață prin simpla acționare a unui buton, dar tânăra pare să fie bucuroasă să dea o mână de ajutor. Oricum, probabil că este dătător de putere să poți să târăști o povară așa de mare și de grea fără să te bazezi pe nimeni.
Camera Emmei este mică și modestă, dar foarte ordonată. Într-un colț se află un impresionant cort împodobit, completat cu jucării de pluș și perne. Emma se târăște

înăuntru și îi face semn Verei să o urmeze, însă aceasta îi spune:
— La vârsta mea, chiar și cu toate exercițiile extreme de stretching pe care le fac, dacă mă las în genunchi, există o șansă mare să nu mă mai pot ridica.
Se apleacă așadar cu grijă și se așază pe marginea patului Emmei. Căpșorul copilei se ițește prin deschizătura cortului.
— Vezi om mort? o întreabă Emma.
Vera, care a văzut Al șaselea simț, știe suficiente pentru a-și păstra mintea deschisă.
— Te referi dacă văzut om mort săptămâna trecută sau dacă văd om mort acum?
— Amândouă!
— Văzut om mort săptămâna trecută, da. Dar acum, nu.
— Cum arată om mort?
Vera cugetă cu grijă la asta. Crede că onestitatea este cea mai bună politică, dar, atunci când adevărul presupune să-i spui unui copil de doi ani despre cadavrul tatălui său, poate că un pic de falsificare a informațiilor nu e chiar un capăt de țară.
— Hmm! Arată ca om normal, doar că mort.
Emma pare mulțumită de răspunsul primit, așa că își retrage căpșorul în cort și începe să își cânte. E un cântecel lipsit de ritm, cântat cu o voce răgușită. Păcat, dar se pare că Emma nu va avea un viitor în arta interpretativă! Ceea ce e bine, pentru că a fi cântăreață nu face parte din lista de cariere

pre-aprobate de Vera. In opinia acesteia, Emmei i s-ar potrivi să devină arhitectă. Rămâne o vreme pe loc, ascultând pe jumătate vocea lipsită de har și uitându-se în jur, pentru a căpăta o ideea mai clară asupra vieții pe care o duce copila.
Deși camera în sine este mică, iar mobila este în mod evident de la mâna a doua, pe pereți sunt atârnate fotografii care îți taie respirația cu frumusețea lor. Vera se ridică și se uită cu mai multă atenție la ele. Până acum, n-a mai văzut în fotografii așa culori de basm. Toate sunt cu Emma, la diferite vârste, și, în fiecare dintre ele, fotograful a reușit să surprindă un soi de magie, căci Vera poate practic să audă gângurelile bebelușului Emma doar uitându-se la poze. Iar culorile! Doamne! se gândește Vera. Sunt nuanțe frumoase de pastel sărutate de soare, și ceva la ele o face să călătorească în timp, pe vremea când Tilly era un copilandru care îi ședea în poală în vreme ce ea îi citea povești. Vegetația din imagini e luxuriantă, cu nuanțe discrete de azuriu și smarald, care fac ca frunzele și iarba să pară moi ca niște păturici. Și totul este înmuiat în auriul luminii soarelui. Întregul efect este diafan, ca și cum Emma este un bebeluș furat de elfi.
Fiind o mamă din China, Vera s-a mândrit adesea că este imună la farmecul artei. Are câteva scrieri caligrafice în prăvălie și acasă, dar acestea sunt mai puțin opere de artă și mai mult niște elemente menite să-i

amintească privitorului SĂ FIE FERICIT. Dar acum, stând în fața acestor fotografii, chiar și ea este silită să recunoască faptul că au ceva special. Ceva foarte, foarte special!
Când termină de admirat fotografiile, Vera își dă seama că în micul cort e liniște. Se strecoară înăuntru și descoperă că Emma a adormit. După ce se asigură că în jurul fetiței nu sunt obiecte pe care aceasta le-ar putea înghiți, se strecoară din cameră și închide ușa cu blândețe în spatele ei. Apoi își croiește drum către bucătărie, unde o găsește pe Julia spălând vasele.
— Emma a adormit? o întreabă Julia peste umăr.
— Da!
Vera, care a ajuns lângă Julia, începe să șteargă vasele.
— O, nu, nu trebuie să faci asta!
Vera o ignoră pe Julia, pentru că, pur și simplu, uită-te în ce hal e bucătăria asta!
— Ce faci toată ziua?
Julia o privește, înainte de a se concentra din nou, cu toată seriozitatea, asupra farfuriei pe care o spală.
— Am grijă de Emma.
— Hmm! Lucrezi?
Julia oftează, clătinând din cap și frecând farfuria cu ceea ce Vera ar considera că este o revărsare excesivă de forță.
— Nu, Vera! Sunt o mamă casnică.
— Ah!

Vera alege cu înțelepciune să nu mai spună nimic, lăsând tăcerea să cuprindă încăperea și cunoscând prea bine din anii de experiență că nu va fi prima care să cedeze.
Și, bineînțeles, rezultă că are dreptate.
— Să știi că nu am nevoie de părerile tale! îi spune Julia.
— Oh, dar eu nu judec! Și mama a fost casnică. Dar ea a avut nouă copii, așa că probabil nu-i totuna, dar nu judec pe nimeni! adaugă repede.
Julia își dă ochii peste cap.
— Exact! Știu că nu e la modă să fii mamă casnică, dar nu e ca și cum aș fi avut de ales, bine? Nu sunt multe firme care să accepte o studentă care a renunțat la facultate. Hei, la o adică, nu sunt multe firme care să angajeze oameni cu diploma în buzunar! În zilele noastre este necesar să ai o diplomă de master sau ceva de genul ca să poți fi acceptat pe un post de debutant.
— O, sunt sigură! face Vera, care, cu blândețe, ia farfuria înainte ca Julia să o frece până devine subțire ca o coală de hârtie. Julia, nu spun că e rău să fii mamă și casnică. Când Tilly al meu mic, stat cu el până mers la grădiniță. Dar, mă întreb, fost alegerea ta să fii o mamă casnică?
Julia cască gura de uimire.
— Păi, da, normal! insistă ea.
— Hmm!

Vera o țintuiește cu privirea, deloc convinsă de cele auzite. Are în spate ani de experiență în a smulge adevărul cu forța de la Tilly. Talentele ei într-ale interogării i-ar face de rușine pe cei mai mulți dintre agenții CIA.
— Întreb pentru că văzut fotografiile din camera Emmei și îmi e greu să cred că fotograf cu talentul tău nu își dorește o carieră în domeniul ăsta.
— Eu...
Julia cască gura, apoi o închide.
— De unde știi că eu am făcut fotografiile acelea?
Vera se apleacă peste Julia și scoate dopul de la chiuvetă.
— Hai, stai jos, fac niște ceai!
— Dar...
Ce fată caraghioasă! Probabil se pregătește să protesteze și să insiste să facă ea ceaiul. Vera n-are timp de așa ceva. O ușuiește pe Julia din bucătărie și începe să se agite, umplând o olicică cu apă și așezând-o pe aragaz înainte de a deschide dulap după dulap până când găsește ceaiul. Desîgur, Julia are disperată nevoie de niște ceai chinezesc ca lumea, dar Vera e suficient de informată cât să nu strâmbe din nas când dă de niște Lipton. Știe că ceaiurile Lipton nu sunt neapărat rele, atât timp cât sunt pregătite corect. La fel ca multe alte mărci occidentale de ceai negru, Lipton folosește frunze de ceai de o calitate inferioară care sunt expuse la temperaturi mai

mari, omorând astfel toate urmele discrete de aromă. Rezultatul este un ceai negru tare care poate face față unui fiert agresiv și unor cantități generoase de zahăr și lapte. Vera deschide trei pliculețe de ceai și toarnă frunzele în vasul cu apă, lăsându-le să fiarbă timp de cel puțin cinci minute pentru a fi sigură că fiecare fărâmă de aromă se scurge în apă. Când a terminat, ceaiul este negru ca miezul nopții. Îl strecoară înainte de a adăuga un strop de lapte proaspăt și – ce noroc! – o lingură de lapte condensat.

Mirosul care adie dinspre ceai este așa de mângâietor, ca o îmbrățișare! Vera observă cum tensiunea se adună în umerii Juliei când intră în sufragerie, dar, după o înghițitură de ceai cu lapte, tânăra femeie răsuflă adânc, iar tensiunea îi părăsește chipul. Vera zâmbește în sinea ei. Un ceai bun are întotdeauna acest efect asupra oamenilor. Este o băutură care alină, motiv pentru care Vera a ales să își dedice întreaga existență aducerii acestei licori în viețile tot mai multor persoane. Ultimul lucru de care au nevoie tinerii ăștia este cafeină, care îi face încă și mai stresați și mai nefericiți; de ce nu pot ei să vadă asta?

— Așadar, reia Julia după ce mai ia o înghițitură, de unde știi că eu am făcut fotografiile alea?

— Păi, fiind așa de bune, la început crezut că tu angajat un fotograf profesionist. Dar, când uitat mai bine, văzut ceva în ele. Și eu gândit:

fotograful ăsta a surprins esența copilului. Poți să simți dragostea din spatele camerei. Pot simți lucrurile astea, știi? spune Vera cu un strop de îngâmfare. Sunt mamă, așa că simt iubirea unei mame.
Julia surâde, dar e un zâmbet atât de trist, încât aproape că pare greșit să spui despre el că e un zâmbet. Tânăra se uită în jos la cana ei.
— Ai dreptate, eu am făcut fotografiile. Uneori mă simt tentată să le dau jos de pe pereți, pentru că mi se pare dureros să le văd.
— De ce dureros?
Vera cam poate să facă o presupunere de ce e dureros, dar e politicos să pui întrebări. Tilly spune întotdeauna că e bine să o faci pe prostul. Sau ceva de genul.
— Pentru că ai dreptate, Vera. Mi-am dorit să fiu fotografă. Mi-am dorit să studiez fotografia. Asta am studiat, și mi-a plăcut absolut fiecare curs la care am participat. A fost cea mai frumoasă perioadă a vieții mele.
Ultima propoziție îi iese într-o șoaptă plină de durere și, de îndată ce o rostește, Julia își acoperă gura cu mâna, ca și cum ar fi spus o obscenitate.
— N-am vrut… Doamne, ce lucru mizerabil din gura unei mame, nu-i așa? Ador faptul că sunt mama Emmei, dar…
Vera își pune mâna deasupra mâinii Juliei. Cu mâinile lor atât de aproape una de cealaltă, nu se poate să nu observe cât de ridată și pătată

este a ei comparativ cu pielea tânără a Juliei. Își îndepărtează mâna iute. O avea Vera 60 de ani, dar asta nu înseamnă că e imună la vanitate.
— Înțeleg ce zici! spune. Și eu ador că sunt mama lui Tilly, dar, dacă mă întrebi care a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea, o să spun că atunci când aveam 20 de ani, când încă mergeam la școală și lumea încă avea multe să îmi ofere.
Pentru o vreme, Vera se uit melancolic în gol, amintindu-se cât de invincibilă se simțea pe atunci, înainte să termine facultatea și să fie azvârlită în necruțătoarea lume reală.
Julia încuviințează din cap.
— Da, exact! În fine! Deși am renunțat la studii, am acumulat o mulțime de datorii, așa că am fost silită să accept orice slujbă se ivea ca să pot plăti. Marshall, de asemenea.
— De ce ai renunțat? Ai picat la examene?
— Nu!
Julia izbucnește în râs, dar e un râs care se stinge repede.
— În fine, Marshall a spus că e o școală prea scumpă. Adică, avea dreptate, adaugă, intrând un pic în defensivă. În special când studiezi ceva cum e fotografia. A zis că aș putea deprinde meșteșugul de una singură, fără să irosesc zeci de mii de dolari pe studii. Așa că am renunțat și am găsit o slujbă într-un magazin. De asemenea, Marshall a vrut să

încercăm să ne întemeiem o familie, iar asta a durat mai mult decât ne-am așteptat.
Vocea i se umple de durere când își amintește, dar se chinuie să zâmbească.
— În orice caz, m-a cerut în căsătorie după ce a absolvit și am încercat să avem un copil. După ani de chin, am avut-o pe Emma, și asta a fost tot. N-am avut niciodată șansa să mă ocup prea mult de fotografie. Aveam o mulțime de planuri, de visuri, dar… bănuiesc că doar atât au fost. Niște visuri.
— Visurile neîmplinite sunt cel mai trist lucru în viață, spune Vera. După o boală gravă, moartea și altele asemenea.
— Da, un fel de problemă minoră, pufnește Julia. Mă simt ca o proastă că mă plâng ție despre asta, când ți-a fost spart magazinul.
Vera face un semn de mână, ca și cum ar alunga ideea.
— A, nu îți face griji! zice, apoi bate din palme o dată. Bun… Deci ce te împiedică să te ocupi acum de fotografie?
Julia încremenește.
— Ce vrei să spui?
— Caută online! Sunt sigură că o mulțime de oameni caută fotograf. Faci portret?
— Păi da, dar…
— Atunci începi de acolo! Taxează puțin, că ești la început! Poate chiar poți să o faci gratis până când te obișnuiești.
— Dar Emma și…
— Eu grijă de Emma! îi propune Vera.

— Pof..., îngaimă Julia, care a rămas cu gura căscată. Oh...
— Și eu sunt mamă. De fapt, sunt o mamă din China. Nu ai cum să primești o ofertă mai bună de atât. Creștem cei mai buni copii din lume. E de ajuns să te uiți în orice spital, toți chirurgii sunt chinezi! zice Vera, strălucind de mândrie, ca și cum ar fi personal responsabilă pentru succesul tuturor chirurgilor din toate spitalele.
— Păi... dar... este foarte..., îngaimă Julia, dând din mâini neajutorată – nu prea se descurcă atunci când e vorba să fie lăsată cu alți oameni. Crede-mă că am încercat! Am găsit o creșă convenabilă ca preț chiar peste stradă – de fapt, e o vecină care are un fel de grădiniță chiar acasă la ea –, dar, Doamne, când am încercat să o las pe Emma acolo... Urletele..., adaugă Julia și se cutremură când își amintește. Practic, vecina a refuzat să o ia.
— Atunci vecina nu se pricepe la treaba asta, decretează Vera cu un țâțâit. Vezi doar cum se poartă Emma când e cu mine. Știe că e în siguranță.
Vera își dă seama că, în ciuda a toate, Julia e de acord cu ea. E adevărat; Emma se ține după Vera ca un boboc de rață după mama lui.
— Nici măcar nu trebuie să pleci de acasă dacă nu vrei, continuă Vera. Lucrează în dormitorul tău sau poate în grădina din spate!

Nu face griji pentru Emma, bine? OK! Mă bucur că ne-am înțeles!
Fără să îi ofere timp să răspundă, Vera o bate ușor pe Julia pe umăr și se ridică. Se întinde teatral și spune:
— OK, acum mergi la computer și caută slujbă de fotograf! Eu pregătesc gustare sănătoasă pentru Emma și o s-o trezesc.
Julia pare ușor năucită, o expresie cu care Vera s-a familiarizat de-a lungul anilor. Totuși, Vera e încântată să vadă că, după câteva momente de tăcere uimită, Julia se ridică, își ia laptopul de pe masa din sufragerie și merge cu el în dormitor.

Capitolul 23
VERA

E NEVOIE DE SURPRINZĂTOR DE PUȚIN timp ca Vera, Julia și micuța Emma să își găsească ritmul. În prima zi, Julia se străduiește cu naivitate să o împiedice pe Vera să preia frâiele gospodăriei – spunându-i musafirei să nu își bată capul să gătească cina, să nu își bată capul să strângă după ele sau să nu încerce să o învețe pe Vera matematică. Curând descoperă că să-i spună Verei „să nu își bată capul să" este inutil și, până la sfârșitul celei de-a doua zile, s-a predat complet în fața mașinațiunilor musafirei.

Când s-a mutat în casa Juliei, bătrâna credea cu inocență că avea să rămână o zi, maximum două înainte de a se întoarce la viața ei tihnită de la ceainăria abandonată. Totuși, prăvălia e acum închisă, un lucru despre care credea odinioară că ar distruge-o, dar care în realitate îi oferă un pic de ușurare. Da, îi lipsește, dar este și eliberator să nu trebuiască să își facă atât de multe griji pentru că nu are clienți sau să se întrebe cât va mai putea ține deschisă afacerea. Îi trimite un mesaj lui Alex prin care îl anunță că stă la o prietenă și îi cere scuze pentru lipsa ceaiurilor, iar dragul de Alex îi răspunde imediat, rugând-o să nu își facă probleme din pricina asta.

Noaptea trecută a sunat-o Tilly, întrebând-o de ce nu i-a trimis niciun mesaj de atâtea zile.

Ha, iată ce răsturnare de situație demnă de o carte!
— A, știi, magazinul a fost jefuit, așa că prietena mea mi-a spus să vin să locuiesc cu ea.
Tilly rămâne blocat multă vreme auzind asta.
— Poftim? Mamă, ce vrei să spui că magazinul a fost jefuit? Ai chemat poliția?
— Nț! Poliția… La ce buni oamenii ăștia? Nu e capabili să rezolve o crimă, darămite un jaf! Nu face griji! Ocup eu!
— Iisuse, mamă! Și unde stai acum? Despre ce prietenă vorbești?
— Acum am mulți prieteni, Tilly!
Vera nu se poate abține să nu-și păstreze aroganța din voce.
— Unde ești? Vin să te iau. Nu poți… Tilly oftează, apoi adaugă: Poți să stai cu mine.
— Of, prostuțule! Nu vreau să deranjez.
Ca să vezi! Să renunțe la așa ofertă! O ofertă pentru care odinioară ar fi fost în stare să ucidă! Dar iat-o! O femeie schimbată și care nu mai e o povară pentru fiul ei.
— Doamne, mamă! Pur și simplu… Bine, ești o femeie matură, poți să ai grijă de tine! Dar o să îți transfer niște bani, bine? Și, te rog, anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?
— Da, da! Ce cicălitor ești!
Vera închide cu un rânjet pe față, și cine ar putea să o învinuiască pentru el? Era atât de mâhnită pentru că fiul ei o neglijează, și

acum, iată-l, insistă să îi trimită bani! Până la urmă, nu e chiar așa de nerecunoscător.
Vera nu și-a imaginat niciodată că se va insinua așa de ușor în viața Juliei, ca o piesă de puzzle care se strecoară la locul potrivit. Uneori i se pare că așa i-a fost menit, să trăiască într-o casă cu două fete, una la care a ajuns să se gândească ca la fiica ei și una pe care a adoptat-o de la bun început ca nepoată. Oh, Emma! Cât de mult o adoră Vera pe copilița asta serioasă!
Dimineața, Julia se trezește și își găsește fiica deja îmbrăcată și cu părul aranjat în codițe cu împletituri complicate, așezată pe scaunul ei înalt și mâncându-și singurică terciul. Vera e așezată alături, citind ziarul. Când dă cu ochii de ea, Vera îi spune Juliei doar atât: „Ia loc!" Iar Julia se așază, și în secunda următoare apare și în fața ei un bol aburind cu terci abia pregătit, alături de un platou cu garnituri – ouă prăjite, tofu condimentat și youtiao crocant. De asemenea, găsește și o ceașcă de ceai verde, precum și un pahar cu lapte de soia. Și Julia mănâncă și se minunează cum mănâncă Emma cu lingura în loc să împroaște peste tot și să urle că vrea cartofi prăjiți și crochete de pui. Iar când termină, Vera ia totul și șterge fețișoara lipicioasă a Emmei înainte de a o ridica din scaunul înalt și a o scoate la plimbare în parcul de lângă bloc.
Când bătrâna face asta pentru prima dată, Julia le urmează, îngrijorată la culme. Dacă

Vera este, de fapt, o persoană rea, cu intenții rele în ceea ce o privește pe Emma? Așa că le urmează, iar Vera pufăie și își dă ochii peste cap. La locul de joacă, Julia urmărește uimită cum Vera o postează pe Emma lângă o fetiță, iar cele două încep să... ei bine, să se joace una cu alta, dar și una lângă alta. De vreme ce pentru Julia a fost întotdeauna o adevărată luptă să o plaseze pe Emma la cinci pași de un alt copil, înainte ca aceasta să urle „Nu, sunt timidă!", este un adevărat șoc să vadă așa ceva. Cum face Vera?

Întrebarea devine un soi de laitmotiv al zilei, și al zilei următoare, și al următoarei. Cum procedează Vera? Cum de face ordine așa de bine, cum de gătește atât de repede, cum de face Vera orice? Dacă cineva i-ar spune că Vera este pe jumătate o creatură magică, Julia ar crede-o.

Serile, Vera se retrage în dormitorul principal, unde Julia a avut gentilețea să o instaleze după ce, încă din prima zi, musafira s-a lamentat că, în cultura chineză, vârstnicii primesc întotdeauna cea mai bună cameră din casă. Acolo, Vera se cuibărește în patul king-size și citește manuscrisul lui Oliver. Vera n-a fost niciodată vreo mare cititoare, dar știe suficient cât să aprecieze că manuscrisul lui Oliver este departe de a fi stilizat. E o scriitură brută, cu un ritm prea accelerat în anumite părți și prea lent în altele. Dar ceea ce o face pe Vera să continue să citească e

povestea; e despre doi frați, unul dintre ei, copilul perfect, sau așa crede toată lumea că este, și celălalt, care este o dezamăgire și se târăște în umbra fratelui, privind în liniște cum acesta înaintează în viață trișând. Fratele timid se îndrăgostește de o fată care se mărită cu fratele de aur. Vera se întreabă dacă povestea se va încheia cu fratele timid otrăvindu-l pe fratele de aur sau sufocându-l cu perna. O parte din ea își dorește să sară pagini și să ajungă direct la final, dar urăște să i se strice distracția cu indicii, așa că iat-o, citind cu răbdare pagină cu pagină și, în ciuda ritmului haotic, bucurându-se de lectura ei.

În a patra zi de la venirea Verei, în timp ce aceasta și Emma fac tăieței în bucătărie, se aude un urlet din dormitor. Câteva clipe mai târziu, Julia vine tropăind de pe hol și abia respirând, în vreme ce părul blond îi e zburlit în jurul feței. Se oprește, privind – Emma cu mâinile acoperite de făină și cu bucăți de aluat în buclele castanii în timp ce râde. Vera își dă seama că reacția instinctivă a Juliei este de oroare. Vechea Julia, își dă bătrâna cu presupusul, ar fi luat-o pe sus pe Emma și s-ar fi repezit să o curețe. Probabil înainte de sosirea lui Marshall. Vera o vede în ochii Juliei. Clipa în care își dă seama că Marshall nu mai vine acasă. Că nu mai vine să boscorodească din pricina dezordinii sau a caracterului inadecvat sau dracu' știe a cărui lucru îl scotea pe el din minți. Și apoi Julia

deschide gura și începe să râdă și, Doamne, se gândește Vera, ce sunet grozav este!
Vine direct din burtă, și e un râs descătușat, nu doar plin de bucurie, ci și lipsit de rușine în fața impetuozității sale. Emma se holbează o clipă, apoi i se alătură mamei, chicotind și strivindu-și încă și mai mult aluat pe obraji, apoi dându-și capul pe spate și continuând să râdă. Vera însăși nu se poate abține și începe și ea să râdă, și nici nu mai ține minte când a fost ultima dată când s-a distrat atât de bine. Râd toate trei până începe să le doară burta și să respire cu greu; și atunci, încă respirând cu greu, Vera o întreabă pe Julia ce s-a întâmplat.
— Oh! face Julia, ca și cum ar fi uitat între timp ce anume a făcut-o să se grăbească până în bucătărie în primul rând. Am obținut! Am obținut o slujbă de fotograf!
Pare pe jumătate uimită când o spune, iar în expresia ei se reunesc deopotrivă spaimă și încântare.
Vera însă nu lasă loc spaimei să preia controlul. Sare de la locul ei și o îmbrățișează pe Julia.
— Bravo!
Bătrâna îi face semn Emmei să li se alăture în îmbrățișare.
— Haide! Mama ta pe cale să devină fotografă!
— Uau! Uau! strigă Emma.

Probabil că fetița nici măcar nu știe prea bine ce înseamnă „fotografă”, dar e mai mult decât fericită să se alăture micului grup și să le înconjoare pe cele două femei cu brațele ei mititele.
— Acum, spune-mi despre ce vorba! zice Vera, făcând un pas în spate.
— E o slujbă măruntă, începe Julia, ca și cum și-ar cere scuze, însă mâna Verei țâșnește imediat în sus și o lovește ușurel în laterala capului. Ei, ce nai… Ce naiba, Vera?
— Nu îți descrie slujba în felul ăsta! o ceartă Vera. „E o slujbă măruntă”, ha? Vezi vreodată vreun bărbat spunând așa? Nuu, bărbații vorbesc despre așa ceva cu aplomb, motiv pentru care data viitoare vor obține o slujbă încă și mai bună. Nu există „o slujbă măruntă”. Și nu vorbi despre asta pe tonul ăsta caraghios, ca și cum ți-ai cere scuze, oh, sunt doar o femeiușcă nătângă, cu o slujbă măruntă. Nu!
Degetul arătător îi sare în sus și se repede spre fața Juliei ca o sabie.
— Mergi și fă treaba asta cu mândrie!
— Păi, bine! cedează Julia și lasă ușor în jos formidabilul deget arătător al Verei. Așa, păi este o slujbă mă… Este o ședință foto pentru o influenceriță. Adică nu e chiar influenceriță, dar o să ajungă și în punctul ăsta și are nevoie de portrete.
Julia face o pauză, iar Vera își dă seama că fata e pe punctul de a-și cere scuze din nou sau de

a spune ceva care să-i minimalizeze munca, dar reușește să se oprească. Vera încuviințează din cap și își exprimă punctul de vedere:
— Mie mi se pare că sună bine!
— Nu sunt plătită cine știe ce, îngaimă Julia.
Vera oftează. Se gândește că e prea mult să aștepte de la Julia să își îmbrățișeze această latură independentă a ei într-o singură zi.
— Când am deschis pentru prima dată o ceainărie, fiecare ceainic cu ceai costa doi cenți. Acum trei dolari.
— Hmm, asta e inflaaația! ciripește Emma.
Atât Julia, cât și Vera se holbează la ea o vreme, dar copila continuă să se joace cu aluatul. Într-un final, Vera zice:
— Da, nu te înșeli. Poate că nu ar trebui să te faci arhitectă, ci economistă. Sau manager de fonduri de investiții, da! În orice caz, revine ea la Julia, mergi și fă-ți treaba, și fii plină de încredere, și fără – gesticulează către Julia – fără privirile astea triste! O să fii bună. Foarte bună. Mai mult decât foarte bună.
— Foarte mai bună, completează și Emma.
— Da, încuviințează Vera, foarte mai bună! Acum fugi, eu și Emma facem cina!
Julia iese din bucătărie uimită în timp ce Vera se uită în jos, către Emma, care se uită în sus, toată numai zâmbet.
— O să schimbăm noi pe mama ta, da?
Emma încuviințează cu solemnitate, iar cele două reîncep să pregătească tăieței.

In dimineața următoare, Julia este insuportabilă. Din momentul în care se trezește, este atât de agitată și de neliniștită, încât Vera sfârșește prin a o trimite să curețe baia. Baia nu are nevoie să fie curățată, desigur, pentru că Vera s-a ocupat de treaba asta temeinic, dar este clar că Julia trebuie să facă ceva ca să scape de toată energia aia neplăcută. Tulburarea ei a afectat-o și pe Emma, care are dificultăți în a se ține de programul dimineții. În timp ce se chinuie să o împiedice pe copilă să se foiască în timp ce îi împletește părul, bătrâna se întreabă dacă nu cumva acesta era comportamentul standard până nu demult. Când Marshall trăia, poate că Julia avea mereu energia asta plină de neliniște și poate că acesta e motivul pentru care Emma este atât de nesigură. Vera oftează. Atât de mulți „poate”!
Totuși, frecatul toaletei pare să dea rezultat; când Julia termină în sfârșit, e mai puțin agitată.
— Mulțumesc! îi spune Verei, apoi izbucnește în râs. Habar n-am de ce ți-am mulțumit pentru că m-ai trimis să curăț baia.
— Pentru că știi că a fost pentru binele tău.
Vera îi înmânează o caserolă.
— Pregătit prânzul pentru tine și pentru clientă. Pachețele de primăvară și multe legume, foarte bune pentru tine. Pune-ți energia la treabă. Acum pleacă!
— Nu e chiar ora…

— Mai bine să ajungi mai devreme, eu așa îmi spun întotdeauna.
Julia deschide gura, probabil pentru a se lua la harță cu ea, însă pare să se gândească mai bine.
Așa! își zice Vera. A învățat că n-are niciun rost să încerce să se certe cu mine.
Julia merge să își aducă geanta cu aparatul foto, pregătit cu grijă de azi-noapte. Se oprește în ușă, mocăindu-se, cuprinsă de neliniște.
— Ești sigură că o să te descurci cu ea?
Vera nu are idee dacă Julia o întreabă pe ea sau pe Emma. Totuși, indiferent cum ar fi, e o întrebare caraghioasă. De ce nu s-ar descurca Vera cu cineva?
— Du-te! o ușuiește pe Julia.
Apoi, cu o ultimă privire aruncată peste umăr, Julia pleacă. Vera și Emma merg la fereastră pentru a urmări cum se îndepărtează mașina Juliei, apoi Vera se întoarce spre copilă, căreia îi spune:
— Bun, și acum să trecem la treabă!
Emma încuviințează. Vera o îmbracă pe fetiță cu un puloveraș, asigurându-se că nasturii sunt închiși bine, apoi cele două ies din casă ținându-se de mână. Mai întâi, iau autobuzul către Cartierul Chinezesc, de unde Vera cumpără legume proaspete și ieftine. Apoi îi arată Emmei cum să aleagă cel mai proaspăt pește („Îl ciupești de ochi, uite așa!”; Emma este surprinzător de entuziastă când vine

vorba de ciupit peștele de ochi) și cum să se târguiască cu tarabagiii pentru cel mai bun preț. Când își termină treburile, căruciorul de cumpărături pe care l-a adus Vera e plin până în buză. Se opresc pentru o gustare rapidă la o brutărie unde au plăcinte cu răvaș și unde Emma mănâncă trei plăcinte, iar apoi se întorc spre casă. După ce bagă totul în frigider, Vera taie în felii o uriașă pară coreeană, pe care o împarte cu Emma în timp ce îi citește o poveste.
Cititul merge cam așa:
— „Regele spune: «Ești o fată frumoasă, dar, dacă nu poți transforma odaia asta plină de fân în aur până la revărsatul zorilor, o să te omor!»” Poftim? Ce poveste stupidă! Rumpy… Rum… Rumpapum? Până și numele e stupid. Emma, ascultă la bunica Vera, regele ăsta un om foarte rău. Mă auzi? Așa, acum… Unde rămăseserăm? Da, deci… „Cu ajutorul lui Rumpy-Rumpapum, fata reușește să transforme trei odăi pline cu fân în aur, la care regele îi spune: «Uluitor! Îmi vei fi soție!» Și Anna e încântată.” Poftim? Emma, ascultă la bunica Vera! Mă asculți? Fata asta, Anna, e foarte proastă. Foarte! Proastă! Mă auzi? De ce fericită că regele ăsta nebun vrea să o ia de soție? Ar trebui să fie îngrozită. Ar trebui să aibă un pumnal la ea în noaptea nunții. Așa făceau, să știi, fecioarele din China. Pe vremuri, fecioarele din China nu aveau dreptul să aleagă cu cine să se

mărite. Nici măcar nu ajungeau să își cunoască soții până în ziua nunții. Așa că parte a ținutei tradiționale de nuntă era un mic pumnal, în caz că soțul se dovedea a fi un om rău. Emma, mă asc... Oh, ai adormit! Oof! Prea bine, atunci! O să trebuiască să am o mică discuție cu mama ta legat de prostiile astea de cărți pe care ți le dă.
Vera se ridică ușurel, așezând-o pe copilă pe canapea. Din camera Emmei aduce apoi o pătură de lână, cu care o învelește, înainte de a o mângâia cu afecțiune pe cap. Îi zâmbește Emmei, minunându-se de felul în care copilița asta și-a croit drum în inima ei într-un timp așa de scurt. Adoră felul în care genele Emmei se ondulează puțin. Îi amintește de Tilly când era mic și de cât de blând și de cald era pe atunci. Vera se îndepărtează ușor, atentă să evite zonele din podea care scârțâie, și începe să facă ordine în camera Emmei, adunând jucăriile și hainele care au fost aruncate la întâmplare, apoi depozitându-le în dulăpioare. Când podeaua este eliberată de jucării și ale obiecte, Vera își îndreaptă atenția către restul casei.
Pentru că adevărul este că, deși Vera se simte ca acasă aici, nu a uitat care este scopul ședерii sale. A venit pentru a afla adevărul despre Marshall. Și așa, strivind orice urmă de vină, Vera se strecoară din camera Emmei. Evident, a cotrobăit deja în dormitorul principal. A verificat și bucătăria, sufrageria și

livingul. Ceea ce înseamnă că a mai rămas garajul.
Se îndreaptă în pas alert către garaj și se uită în jur. E plin cu tot felul de vechituri, multe dintre ele arătând ca și cum nu au mai fost atinse de ani buni. Pe unul dintre pereți se află rafturi cu detergent și diferite unelte. Vera mijește ochii și deschide la întâmplare una dintre cutiile de carton. E plină cu ceea ce par a fi vechi haine de bebeluș. Hmm! Desface încă o cutie și apoi o alta. Rachete de tenis, pantofi vechi... Of! O să dureze o veșnicie! Și partea cea mai proastă este că Vera nici măcar nu este sigură ce caută. Are o idee vagă cum că ar trebui să existe pe undeva un soi de catastif. Nu există însă garanții, nu-i așa?
Într-un ultim efort, Vera apucă scaunul pliant care se odihnește sprijinit de ușa garajului și îl așază sub rafturi. Se urcă pe el cu grijă și cercetează polițele superioare. Și atunci, pentru o clipă, inima îi stă în loc. Pentru că acolo, chiar în fața ei, se află ceva neted și argintiu. Ceva care în mod clar nu își are locul în întunecimea garajului. Se întinde după el și îl trage de pe raft.
E un laptop!
Inima Verei o ia la galop. Cine ar ascunde un laptop în garaj? Cineva care se ocupă de lucruri necurate. Cineva care se ocupa de lucruri necurate care i-ar fi putut aduce moartea. Cineva ca Marshall.

Cu o agilitate pe care nici măcar nu și-o bănuia, Vera sare de pe scaun, strângând laptopul la pieptul care îi palpită nebunește și se grăbește să intre din nou în casă. Verifică ce face Emma, care încă doarme adânc pe canapea, și aleargă în dormitorul principal. Înghițind în sec, deschide laptopul. Îi cere un PIN. Vera geme tare. Nuuu! Nu acum, când e atât de aproape de a rezolva acest puzzle!
Apoi se uită din nou la ecran și vede că, de fapt, nu îi cere un PIN. Cuvintele exacte sunt: „Introduceți parola pentru a debloca!”
Drăcoveniile astea de mașinării noi! Vera ridică laptopul și verifică sub el, aproape așteptându-se să găsească acolo o gaură de cheie. Nu! Și nici pe laterale. Nicio gaură de cheie. Singurele găuri sunt cele pentru stickurile USB.
Vera cască gura, cu respirația tăiată! Un stick USB! Desigur!
Își ridică rapid poalele cămășii, dând la iveală borseta pe care o poartă de când a descoperit cadavrul lui Marshall. Îi deschide fermoarul, scoate stickul și îi scoate capacul cu o mână tremurătoare. Așa! Introduce stickul în laptop și așteaptă, ținându-și respirația.
Ecranul laptopului clipește, apoi apar două cuvinte: „Bate palma”
Apoi: „Parolă acceptată.”
Imaginea de pe ecran se schimbă, dând la iveală un folder cu numele „Bunuri”.

Vera face click pe el și îl deschide, descoperind alte zeci de foldere. Cu ochii mijiți, derulează în jos, nesigură la ce se uită. Până când ajunge la un folder al cărui nume îi atrage atenția. Îl deschide. Și icnește.

---

[20] Preparat specific bucătăriei asiatice constând într-o fâșie lungă de aluat de făină de grâu prăjită, de culoare maro-aurie (n. tr.).

Capitolul 24
OLIVER

ULTIMUL LUCRU PE CARE SE GÂNDEA Oliver că îl va face la două săptămâni de la moartea/posibila ucidere a fratelui său este să își petreacă dimineața zilei de duminică mergând în Cartierul Chinezesc pentru a face ordine într-o ceainărie, mai exact ceainăria în care geamănul său a fost găsit mort. *Dar asta e situația!* își zice în timp ce parchează și îi găsește pe Riki și pe Sana în fața prăvăliei Verei. Imaginea celor doi împreună i se pare ciudat de drăguță, ca și cum ar fi prieteni de ceva vreme, nu niște străini aduși laolaltă de soartă în împrejurări tragice. Le face cu mâna, iar ei îl salută la fel. Când se apropie, Sana îi oferă un pahar.

— M-am gândit că ne-ar prinde bine niște cafea, zice fata.

— Oh, mai bine să nu vadă Vera asta! intervine Oliver, iar Riki și Sana rânjesc, ceea ce îl face pe Oliver să se simtă întrucâtva… fericit.

Este un sentiment cu care nu este familiarizat, dar care îl încântă. Caută cheia în buzunar și deschide ușa. A venit și ieri aici ca să monteze o broască nouă.

Interiorul celebrei ceainării este la fel de întunecos pe cât și-l amintește de ultima oară. Toată sticla aceea spartă și scaunele răsturnate! Se opresc toți trei în prag, iar

Oliver le percepe tulburarea la vederea dezastrului și îi îndeamnă:
— Haideți! Am adus ce ne trebuie!
Și chiar a făcut-o! Pentru prima dată în viață, Oliver este recunoscător pentru slujba lui de administrator. A trebui să cumpere doar saci de gunoi și soluție de curățat, dar toate celelalte lucruri le-a împrumutat din dulapul cu materiale. Mănuși, mături și mopuri. Împreună, cei trei descarcă lu-crurile din camioneta lui Oliver și trec la treabă, ridicând și scoțând mobila din magazin înainte de a mătura toate cioburile și ierburile de pe podea. Apoi Oliver începe să dea cu mopul în timp ce Sana spală ferestrele de la stradă. Din nefericire, înspăimântătorul contur al cadavrului lui Marshall nu iese, lucru care îl îngrozește de-a dreptul.
— Trebuie să dai cu niște alcool izopropilic pe aia! sugerează Sana. Și poate și cu niște pastă de dinți și bicarbonat de sodiu.
Oliver încuviințează, cutremurându-se în timp ce se întoarce cu spatele la conturul geamănului său. Ce bine ar fi dacă toate lucrurile rele din viață ar putea fi îndepărtate cu mopul!
După ce a scăpat de sacii cu gunoi, Riki se întoarce, își șterge fruntea și începe să inspecteze mobila pe care au scos-o din prăvălie.
— Nu-i deloc rău mobilierul ăsta! cugetă în timp ce în-clină unul dintre scaune ba într-o

parte, ba în alta.
— Oh?
Lui Oliver nu prea îi pasă de mobilă, dar felul în care studiază Riki scaunul acela i se pare interesant. Există o anume îndemânare în mișcările bărbatului, ca și cum se simte extrem de confortabil lucrând cu mobila.
— Te pasionează tâmplăria?
— Un pic. Pe vremea când locuiam în Jakarta, tata era omul bun la toate, răspunde Riki, și i se simte o undă de tristețe în glas. Cred că aș putea scoate partea asta de aici, adaugă în timp ce arată spre spătarul scaunului, care stă să cadă din pricina trecerii timpului, și să o înlocuiesc cu ceva mai modern, să adaug o pernă și să dau un strat nou de vopsea… O să arate grozav, dacă mă gândesc bine.
Oliver nu își poate imagina chestia asta, dar încuviințează încurajator din cap.
— Sună minunat!
Sana se îndepărtează de ferestre și se uită în jur.
— Ca să vezi! Acum, că ferestrele nu mai sunt acoperite de un strat de doi centimetri de murdărie, ceainăria pare mai mare. Sana ezită un pic, apoi continuă: Nu vreau să pară ridicol, dar, înainte să curăț ferestrele, mizeria avea ceva fantomatic, ca și cum cineva stătea și privea pe ascuns.
— Poate doamna cu patiseria de alături? e de părere Riki.

— Poate.
Se uită toți trei în jur. Oliver descoperă cu surprindere că Sana are dreptate. Prăvălia chiar arată mai mare și mai luminoasă. Bărbatul se încruntă la corpurile de iluminat din jur. Chiar și după ce a schimbat becurile, crede că ceainăria ar avea nevoie de o iluminare mai bună.
— O să aduc mai multe corpuri de iluminat. Câteva lampadare din alea ieftine de la IKEA o să pună în valoare locul.
Să o spună cu glas tare îl face pe Oliver să se simtă mai bine. Face ceva, produce ceva, în loc să rămână inert și neajutorat.
Riki aduce trei scaune, așa că se așază cu toții pentru o pauză și își beau cafelele într-o tăcere plăcută.
— Știți cumva cum se descurcă Vera la Julia acasă? întreabă Riki.
— Nici nu-mi imaginez cum ar fi să stea Vera la mine acasă, zice Sana și izbucnesc toți în râs.
— În mod surprinzător, Julia mi-a spus că îi cam place să o aibă pe Vera acolo cu ea, intervine Oliver.
Sana și Riki îl privesc cu gurile căscate de uimire.
— Serios? zice Riki.
— Îhî, serios!
Oliver mai ia o gură de cafea, savurându-i aroma de fum.

— Zice că Emma s-a deschis mult grație Verei. Și, din câte se pare, Vera pregătește un festin la aproape fiecare masă. Am fost invitat o dată sau de două ori, și mesele alea sunt de vis!
— Doamne, asta chiar sună bine! zice Sana.
— Ce dor îmi e de cum gătea mama! adaugă Riki. Când eram acasă, și ea pregătea mese întinse. În fiecare duminică, făcea cel puțin șapte sau opt feluri de mâncare și toate erau incredibil de savuroase.
Oliver zâmbește și aprobă din cap.
— Cum e mâncarea indoneziană?
— Condimentată! răspunde Riki și chicotește. Totul e înecat în sambal – asta e pasta de chili. Felul meu preferat e terong balado, care e vânătă prăjită, cu cele mai splendide roșii și chili.
— Oh, eu ador vinetele! spune Sana. La noi, tata este bucătarul familiei și face curry cu spanac și vinete, și e atât de bun! Cremos și bogat în arome, și te topești de plăcere!
Oliver se gândește la vânăta cu usturoi pe care i-o făcea mama. Pare foarte ciudat de specific să discute acum despre vinete, dar, cumva, are sens. Vinetele au ceva calmant.
— Deci Julia mănâncă bine, ha? întreabă Sana.
— Da! Singura parte mai puțin plăcută e că doarme pe canapea pentru că i-a lăsat Verei dormitorul ei.
Sana izbucnește în râs.

— Normal că a făcut-o. Biata Julia! Parcă și văd cum Vera a făcut-o să se simtă vinovată și a convins-o să îi cedeze dormitorul!
— De parcă tu n-ai face-o! zice Riki, împungând-o cu cotul.
Sana face ochii mari.
— Glumești? Sunt înspăimântată de Vera, normal că i-aș da dormitorul! Nici măcar nu încercați să îmi spuneți că nu vă e frică de Vera! Ar trebui să vedeți cum vă comportați când sunteți în preajma ei.
— Nu cred! exclamă Oliver, râzând. Cum ne comportăm?
— Ca niște școlari care știu că au făcut ceva foarte, foarte rău.
Lui Oliver îi rămâne râsul în gât. Riki pare nesigur. Pentru o clipă doar. Apoi încep să râdă amândoi. Oliver îi aruncă o privire lui Riki. Ce se întâmplă aici? Oliver știe exact ce-a făcut, dar de ce s-ar simți vinovat Riki? Totuși, ultimul lucru pe care vrea să îl facă este să înceapă să aibă suspiciuni în legătură cu Riki și Sana, pentru că el chiar îi place. Așa că își alungă sentimentul acesta neplăcut și încearcă să vină cu un răspuns relaxat, care să nu strice momentul.
Dar indiferent ce se pregătește Oliver să spună este întrerupt de clinchetul clopoțelului atunci când se deschide ușa. Brusc, toți tac și se holbează la detectivul Gray, care intră în prăvălie. Polițista este ultimul om pe care s-ar aștepta Oliver să îl vadă, așa că, pentru o

clipă, parcă i se scurtcircuitează creierul și își spune: Stai puțin, sunt din nou la poliție ca să identific cadavrul fratelui meu?
— Ce naiba se petrece aici? întreabă Gray, care cu siguranță nu pare încântată să îi vadă pe cei trei la un loc.
Oliver se căznește să se ridice în picioare. Are Gray ceva care îl face să simtă nevoia de a sta în picioare. Probabil e din cauza uniformei. Sau a privirii, care îi amintește de a Verei. Sau poate e din cauza faptului că vede arma pe care polițista o are în toc. Sau poate e din cauza tuturor lucrurilor menționate mai sus. Fiind cel mai în vârstă dintre ei, simte nevoia să răspundă el la întrebare:
— Oh, bună ziua, doamnă polițist! salută, apoi încearcă să găsească o replică mai bună: Ce mai faceți?
O, Doamne, a ieșit așa de aiurea, ca replica lui Joey din Prietenii tăi!
Gray mijește ochii.
— Am întrebat ce se întâmplă aici?
— Oh…
Oliver se uită neajutorat la Sana și Riki, amândoi cu ochii mari de frică.
— Păi, făceam curățenie în ceainăria Verei, chițăie el.
— De ce?
Oliver aruncă primul răspuns care îi vine în minte:
— Păi… pentru că… suntem cumsecade?

Se cutremură în sinea sa. Asta a fost cel mai stupid răspuns cu care putea veni cineva.
Gray face un semn din cap către Sana, iar apoi către Riki.
— Voi doi nu sunteți cumva reporterii pe care i-am văzut zilele trecute acasă la Julia Chen?
Riki pălește.
— Păi… ba da!
— Eu nu sunt reporter, se grăbește Sana să spună, apoi mormăie: Am un podcast.
— Aha, și acum sunteți împreună cu fratele lui Marshall Chen în ceainăria Verei!
Cuvintele „fratele lui Marshall Chen" îl fac pe Oliver să se simtă incomod. Cât de jalnic e faptul că, până și după moartea lui Marshall, Oliver încă e cunoscut doar ca fratele acestuia.
— Îmi poate explica și mie cineva de ce sunteți voi trei împreună? Ce e aici? Club de carte? Clubul cafegiilor?
Oliver nu e sigur de ce, dar se simte ca și cum Gray i-a prins făcând ceva ilegal. Oare curățarea magazinului vandalizat al unei bătrâne nu e considerată a fi o faptă bună? Ideea îl face să își îndrepte un pic spatele. Se uită în ochii lui Gray și zice:
— Vedeți dumneavoastră, doamnă polițist, magazinul Verei a fost jefuit în urmă cu câteva zile, așa că ne-am gândit să îi dăm o mână de ajutor la curățenie. Era dezastru aici și…

— Stai așa! zice Gray, iar Oliver închide brusc gura. Ai spus că magazinul a fost „jefuit”?
Oliver încuviințează ezitant.
— Și nu s-a gândit nimeni să reclame la poliție?
Oliver deschide gura.
— Păi…
Răspunsul este, evident, nu! Nimeni nu s-a gândit să reclame la poliție. Și de ce nu? Doamne, acum, că Gray subliniază asta, pare cel mai evident lucru din lume, și totuși numai Julia a sugerat așa ceva, iar când ideea a fost respinsă, nimeni nu a insistat că trebuie anunțați oamenii legii. De ce? se vaită mintea lui Oliver.
Pentru că Oliver nu vrea să aibă de-a face cu poliția, de-asta. Îi e de-ajuns că trebuie să se ascunsă de polițai. Cu cât are mai puțin de-a face cu ei, cu atât mai bine. Dar care e faza cu ceilalți? Au fost cu toții acolo când Vera i-a chemat ca să le arate proporțiile catastrofice ale distrugerii magazinului. Și dintre toți, doar Julia a sugerat să cheme poliția.
Poate pentru că și ei au ceva de ascuns.
Oliver simte cum îl furnică pielea pe spate și se uită la Sana și la Riki într-o lumină nouă. O lumină în care chiar nu vrea să îi vadă, pentru că a ajuns să îi placă și să îi vadă aproape ca pe niște prieteni. Iar acum nu mai poate scăpa de sentimentul că cei doi știu ceva. Ce ar putea să ascundă Sana și Riki?

Capitolul 25
SANA

SANA NU A MAI FOST NICIODATĂ ÎN VIAȚA ei atât de tulburată. Se simte buimacă. Nu s-a mai simțit buimacă niciodată. Până de curând, nici măcar nu înțelegea ce înseamnă să te simți „buimac", nu își putea imagina, iar acum iat-o în situația asta! E mult mai puțin plăcut decât pare. I-a trecut prin minte că poate se simte ca și cum ai avea capul ușor, dar nu, de fapt se simte ca și cum ai avea cutia craniană plină de apă și totul în jur e diluat, iar ea are senzația că o să leșine sau o să vomite ori poate amândouă.

Gray îi tot dă înainte cu cât de iresponsabili au fost că nu au anunțat jaful la poliție, în special în condițiile în care cineva a murit acolo nu cu mult timp în urmă.

— Dar voi, polițiștii, ați zis că moartea lui Marshall a fost un accident, aude Sana pe cineva spunând.

Spre oroarea ei, își dă seama o clipă mai târziu că acel cineva a fost chiar ea.

Taci, gură! Dar gura ei judecă de una singură și continuă să flecărească:

— Așa a spus Vera.

— Oh, așa a spus Vera, nu? izbucnește Gray, aruncându-și exasperată mâinile în aer. Și de când e Vera polițistă?

Cei trei rămân tăcuți.

— Sau poate că Vera e detectiv particular?

Riki dă să ridice mâna.

— Cred că se consideră un fel de copoi amator.
— Oh, la dracu'!
Gray se întoarce cu spatele la ei preț de o clipă, suflând adânc și plină de frustrare. Apoi se întoarce din nou.
— Aș vrea să vă fie foarte clar un lucru! Vera nu are nicio autoritate să spună sau să proclame nimic despre moartea lui Marshall Chen, ați auzit?
Sana simte cum încuviințează mecanic.
— În concluzie, când se întâmplă ceva de felul ăsta, continuă Gray, nu vreau să aflu de la vecina ei.
— De la vecina ei? întreabă Oliver.
— Probabil proprietara brutăriei de alături, își dă cu părerea Riki.
— Of, Vera nu o să fie încântată de treaba asta! murmură Sana, amintindu-și comentariile răutăcioase ale bătrânei despre brutăria franțuzească de alături.
— Și ați terminat, voi, cei trei muschetari? Da, Winifred, vecina de alături, ne-a sunat să ne informeze că, aparent, tot ce e în prăvălia Verei a fost distrus.
— Probabil că Winifred ne-a spionat pe fereastră, comentează Riki.
— Ca să facă asta ar fi trebuit să își lipească fața de geam, zice Sana. Înainte să spăl ferestrele, erau atât de murdare, încât nu ar fi reușit să se uite înăuntru dacă nu ar fi fost cu nasul lipit de ele.

Acesta este momentul în care Sana începe să priceapă de ce Vera nu o simpatizează pe Winifred, deși produsele de patiserie franțuzești ale acesteia ar putea fi caracterizate ca fiind decente.
— Păi, mulțumesc lui Dumnezeu că a făcut-o! zice Gray. Altfel nu am fi știut ce s-a întâmplat. Iar acum, mulțumită vouă, se pare că toate dovezile au fost distruse și…
— Aruncate la gunoi, zice Oliver, vrând să îi dea o mână de ajutor. Tomberoanele sunt chiar afară. Pot să vi le arăt, dacă doriți.
Gray trage aer adânc în piept printre dinți.
— O să anunț echipa.
Polițista se uită de jur împrejur și închide ochii pentru o clipă.
— A văzut vreunul dintre voi ceva suspect?
— În afară de faptul că prăvălia a fost distrusă?
Sana simte că e cumva lipsită de respect față de polițistă, dar jură că nu încearcă să fie. Încearcă în mod onest, sincer – bun, poate nu chiar sincer – să fie cât de fidelă adevărului e posibil. Dar nu are cum să nege faptul că totul pare un pic dubios, și atunci își dă seama că nu doar ea se poartă dubios. Oliver și Riki au și ei un comportament derutant, dar de ce? A ghicit deja, în adâncul sufletului, că Riki nu e reporter la Buzzfeed, adică, de fapt, nu e reporter și punct. Dar Oliver? Oare el ce ascunde?

Acum nu poate decât să o urmărească în liniște pe polițista Gray cum inspectează ceainăria și mormăie pentru sine că trebuie să cheme „echipa” și ce mult îi urăște pe „fraierii ăia”. Într-un final, Gray le spune să nu mai atingă nimic din ceainărie și apoi pleacă, lăsând în urma ei furtună. Sana, Riki și Oliver rămân pe loc, neștiind ce să spună. În aer plutește suspiciunea. Sana își scoate telefonul, venind cu o scuză cum că trebuie să plece, când vede că a primit un mesaj de la Vera: Acesta spune:

Vino să ne întâlnim acum. Știu adevăr despre tine și M!!! **<emoticon față furioasă>**

Până să ajungă Sana la punctul de întâlnire pe care l-a sugerat Vera, unul dintre cheiurile puțin populare ale debarcaderului, abia poate sufla și are senzația că mai are un pic și moare. Sau poate că e la un pas de moarte pentru că se panichează, nu pentru că nu mai e în formă? Indiferent din ce motiv, nu e un sentiment grozav. Bătrâna e deja acolo și probabil a ales locul ideal pentru a părea mai misterioasă și mai înțeleaptă. La câțiva pași distanță, Emma desenează pe asfalt cu cretă colorată.

— Vera! zice, apoi icnește și, spre propria oroare, se descoperă izbucnind în lacrimi.

O, nu, nu, asta nu trebuia să se întâmple! Pe toată durata călătoriei cu tramvaiul, Sana și-a

tot repetat ce urmează să îi spună Verei. Evident, mai întâi de toate, îi va spune bătrânei că se înșală. Apoi va pune în practică ce a învățat de la toți nemernicii care i-au vorbit de sus toată viața ei și va insista că Vera și-a imaginat totul. În fine, dacă există o parte bună în ceea ce privește ieșitul în oraș cu băieți în timpul facultății, aceasta este că deprinzi cum să le ții piept celor mai buni dintre ei. Apoi vede silueta fragilă a Verei pe fundalul oceanului vast și felul în care buclele făcute permanent în stil asiatic flutură în bătaia brizei și ceva din interiorul ei se frânge. Nu o poate minți pe Vera. Nu în felul ăsta. Niciodată.

În timp ce Sana plânge, se simte învăluită de mâini. Vera o strânge în brațe cu putere.

— Aiya, de ce plângi? murmură bătrâna în timp ce o bate ușurel pe spate. Voi, tinerii din ziua de azi, sunteți așa de melodramatici!

— Dar tu… mesajul tău.

Sana icnește așa de tare, încât îi e greu să articuleze o propoziție coerentă.

Vera se retrage din îmbrățișare ca să se poată uita în ochii Sanei.

— Spune-mi, tu omorât Marshall? Tu ești de vină? Tu dat la el porumbel?

— Poftim? Nu! strigă Sana.

Slavă Domnului că debarcaderul e gol la ora asta, pentru că vorbele i-au ieșit puțin mai tare decât intenționa! Dar, chiar și dacă ar fi

oameni, tot nu i-ar păsa, pentru că este imperativ să o facă pe Vera să înțeleagă.
— Nu! repetă ea, cu o voce mai puternică și mai calmă. Nu l-am ucis pe Marshall. Mi-am dorit să crape de nenumărate ori, dar nu l-am ucis.
Pare că trec secole în timp ce Vera o privește pe Sana fără să scoată o vorbă. Ochii însă o sfredelesc, trecând prin pielea, carnea și oasele tinerei femei, până ce îi pătrund în adâncul sufletului. Apoi Vera pufnește.
— OK, bine, cred! Deocamdată.
Sana răsuflă ușurată. Emma se îndreaptă șovăielnic spre ele, iar Vera o îmbrățișează înainte de a scoate o sticlă cu lapte cald din geantă. Copila acceptă ofranda, încuviințând solemn din cap, și se întoarce la desenele ei de pe asfalt.
Atenția Verei se îndreaptă din nou spre Sana.
— Acum, spune-mi de ce are Marshall un fișier cu numele tău?
În clipa următoare, tânăra își simte corpul vuind de electricitate.
— Un fișier? Ce fișier? Unde l-ai găsit?
— În laptopul lui Marshall, firește!
— Cum de ai avut acces la… Știi ce? Las-o baltă, nu contează! Ce e pe el?
Vera ridică din sprâncene.
— Tu să-mi spui!
— Cumva…
Sana înghite cu greu. Speranța care o animă e prea mult și o răscolește în așa fel încât sigur

o să o omoare. Când reușește să vorbească, în voce i se simte nădejdea:
— Tablourile mele?
Vera încuviințează din cap.
— Destul de bune. Nu remarcabile, dar nici rele.
O parte din Sana ar vrea să izbucnească în râs pentru că acesta este un mod tipic pentru mamele asiatice de a face complimente – niciodată nu oferi o laudă deplină și ai grijă întotdeauna să îi amintești copilului că e loc de mai bine. Dar cel mai mult Sana simte ușurare, multă ușurare. Poate că acum își va putea recupera operele de artă și va putea trece peste blocajul cu care se luptă. Totuși, gândul la blocajul ei e încă extrem de viu. Partea din ea pe care Marshall a distrus-o nu se reface ca prin minune.
— Hai, vino să te așezi!
Sana o lasă pe Vera să o conducă până la o bancă. Acolo, bătrâna cotrobăie prin geantă, de unde scoate un termos și două căni. Toarnă ceai fierbinte într-una dintre ele, pe care i-o oferă apoi Sanei. Aceasta din urmă cuprinde recipientul cu ambele mâini, încălzindu-și degetele. Parfumul ceaiului o învăluie ca o pătură călduroasă în timp ce duce ușor ceașca la buze. Licoarea are o aromă ușor dulce și pare destul de slabă la prima înghițitură, dar aroma îi zăbovește multă vreme în gură.

— Crizantemă și curmale, o lămurește Vera. Nu cred că ai nevoie de cofeină.
— Oh, Vera! exclamă Sana, pe jumătate amuzată, pe jumătate suspinând.
— Acum spui ce întâmplat!
Iar Sana o face, întorcându-se în timp, pentru că, într-un fel, știe că Vera este aici ca să o asculte, nu doar povestind despre ce i s-a întâmplat lui Marshall, ci tot. Și apoi vrea să-i spună cuiva. E însetată după asta de când era copil.
— Când mama era o copilă, bunicii mei – sunt genul clasic de părinți asiatici… Vera mijește ochii, așa că Sana se grăbește să adauge: Lucru care nu e neapărat rău. Doar că pe mama nu a ajutat-o. Părinții ei au împins-o de la spate să studieze ingineria. Lucru pe care l-a urât; nu era foarte bună la matematică sau la științe, și sfârșea întotdeauna prin a-i dezamăgi. În fine! Mama a renunțat la facultate, iar ei practic au dezmoștenit-o. O vreme, nu a avut unde să stea, dormind pe canapelele prietenilor, însă în tot acest timp a scris o carte. Iar când a terminat-o, cartea și-a găsit un agent și apoi o editură. Nu s-a vândut prea bine, dar mama a mai scris o carte, și încă una, iar acum practic și-a construit un veritabil imperiu bazat pe cărți, iar bunicii mei nici că ar putea fi mai mândri de ea!
— O, bravo ei!
Vera pare cu adevărat încântată.

Sana oftează.
— Da, bravo, mamă! Mă bucur pentru ea, chiar mă bucur, și cred că este uimitoare! Dar, pentru că a trecut prin situații atât de dificile, în prezent se conduce după mottoul: „Dacă am putut face toate astea pe vremea când n-aveam nici unde să stau, la propriu, atunci înseamnă că toată lumea poate reuși." Încă de când eram doar o copiliță, mi-a spus întotdeauna cât de norocoasă sunt că am o mamă care se îndepărtează de stereotipul asiatic al mamelor. O mamă care înțelege și prețuiește importanța căutării creativității și care nu se așteaptă să devin doctor, avocat sau inginer. De fapt, având în vedere trecutul mamei mele, cred că ar fi fost dezamăgită dacă i-aș fi spus că vreau să urmez o carieră în vreunul dintre domeniile astea.
Sana chicotește ușor.
— Dar, din fericire pentru amândouă, la fel ca mama, sunt mai înclinată către a fi creativă decât analitică. Am ales arta. Și ce fericită a fost! Cred.
Sana se luptă să găsească vorbele potrivite.
— Uneori, simt că faptul că am ales arta este realizarea mamei, nu a mea. În fine, nu contează. Indiferent de motiv, am ales arta. Mă și pricepeam. Am intrat la CalArts. Mama se lăuda mereu cu asta în fața familiei, spunându-le unchilor și mătușicilor: „Vedeți ce se întâmplă atunci când nu încerci cu orice preț să îți forțezi copilul să o apuce pe

drumuri bătătorite?" Era cam enervantă chestia asta, dar nu mai contează. Eram fericită la CalArts. Aveam prieteni buni și mă descurcam bine la ore. Profesorii mă simpatizau. Dar vocea mamei îmi răsuna mereu în minte. Așteptările ei nu erau să „mă descurc" – trebuia să fiu ca ea. Să figurez în top 1% oameni din domeniu. Mama scoate cam patru cărți pe an pentru că trebuie să fie cea mai bună în domeniul editorial. În concluzie, își dorea pentru mine asta – să fiu cea mai bună artistă de la CalArts.
Vera încuviințează căzută pe gânduri, iar ochii îi sunt triști. Trage de câteva ori aer în piept, ca și cum s-ar pregăti să spună ceva, dar reușește să se oprească și să ia în schimb câte o înghițitură de ceai. La un moment dat, Emma se împleticește, frecându-se la ochi, așa că Vera o ia la ea în poală. În câteva minute, copila și-a proptit căpșorul pe umărul bătrânei, adormind. Sana nu se poate abține să nu simtă o împunsătură de gelozie pe simplitatea lumii acestui copil. Desene pe asfalt, lapte cald, un pui de somn. Alungă imediat gândul. Ce jalnic să simți gelozie pe un prunc!
— În orice caz, era incredibil de multă presiune, și mi-am dat seama – pur și simplu mi-am dat seama că nu o să fiu niciodată cea mai bună. Mergeam la cursuri și, știi, la fiecare curs există întotdeauna o persoană care e fabulos de talentată? Ei bine, persoana

aia nu eram niciodată eu. Și presiunea se tot acumula, și am început să intru în panică – mai aveam un singur semestru până la absolvire și încă nu îmi făcusem un nume, și o aveam pe cap pe mama, cu toate așteptările și speranțele ei, iar atunci… atunci l-am întâlnit pe Marshall.

Când ajunge în acest punct, Sana trebuie să se oprească un pic pentru că amintirea este prea încărcată de durere! Prea dură!

— Tocmai avusesem expoziția de primăvară și mă uitam la colegii mei de excepție, abordați de proprietarii de galerii care treceau nepăsători pe lângă mine și lucrările mele. Adică, pur și simplu aruncau o privire, iar apoi le aluneca mai departe. Depusesem sute de ore de muncă pentru tablourile alea și nu era nevoie decât de câteva secunde pentru ca profesioniștii să dea verdictul că sunt lipsite de valoare. Și atunci Marshall a venit la mine și m-a întrebat: „Tu ești artista care a pictat tablourile astea?" Am zis da, iar ochii i-au strălucit de parcă tocmai câștigase la loterie și mi-a zis: „Uau! Sunt exact ceea ce aveam nevoie!"

Jenată, Sana îi aruncă Verei o privire.

— Probabil crezi că sunt nătângă, nu?

Vera se încruntă.

— Cred Marshall foarte șiret, iar pe umerii tăi, multă presiune.

Gura Sanei se strâmbă într-un zâmbet trist.

— Mulțumesc, Vera! Da, chiar așa a fost! In fine, Marshall mi-a spus că este colecționar NFT.
Sana pufnește în timp ce amintirea nu-i dă pace.
— Nici măcar nu știam ce este NFT. Apoi m-am gândit că e doar pentru artele vizuale, dar Marshall mi-a spus că putea fi pentru orice, inclusiv pentru arta din lumea fizică. Chiar și pentru sculpturi. A zis că în lumea NFT este mai multă diversitate decât în galeriile alea aglomerate și că picturile mele au ceva special.
În punctul acesta, vocea îi cedează.
— Bănuiesc că îmi doream din tot sufletul să-l cred. Mai mult decât orice. Marshall mi-a explicat mai multe despre aspectele tehnice, dar în momentul acela eram atât de disperată, atât de dornică să îl cred, încât aș fi acceptat practic orice. N-am înțeles mare parte din detaliile tehnice; nu m-am obosit să o fac. Apoi m-a pus să semnez contracte din care n-am înțeles nimic – am încercat să le citesc, chiar am încercat, jur, dar erau toate în păsăreasca juridică, pe care un student la Arte, așa ca mine, n-ar fi reușit nici în ruptul capului să o priceapă.
— Ce înseamnă „păsăreasca juridică”? E vreo limbă cum e chineza? întreabă Vera.
Sana râde, deși nu prea îi vine.
— Nu, Vera, nu e cum e chineza. De fapt, la o adică, ar fi putut să fie și în chineză, că aș fi

priceput la fel de mult. Expresia asta se referă la un limbaj foarte complicat pe care îl găsești adesea în documente și pe care îl pot înțelege doar cei care cunosc termenii juridici.
— Hmm, da, înțeleg! Păsărească juridică.
Sana aproape că se întreabă dacă anul viitor, pe vremea asta, Vera nu va fi cumva versată în păsăreasca juridică. N-ar fi surprinsă dacă s-ar întâmpla așa.
— În orice caz, ca să scurtez povestea, rezultă că, atunci când am semnat documentele acelea, am fost de acord să renunț la drepturile asupra propriilor opere de artă. Care au ajuns să îi aparțină lui Marshall. De îndată ce actele au fost semnate, practic m-a fu… Scuze, a început să mă evite!
— Aha, știu cum vine treaba cu „evitatul" ăsta, spune Vera, mândră. Am auzit adesea despre el pe TikTok. E vorba de situația când cineva dispare dintr-odată, ca o fantomă.
— Hmm, da, exact! În concluzie, el mă evita, iar eu, între timp, îmi vedeam lucrările pe piață. La un moment dat, am observat că una dintre ele s-a vândut pentru câteva sute de dolari. Nu era o sumă mare, comparativ cu cele încasate de unii dintre colegii mei, dar tot era ceva. Adică făcusem tabloul acela de la zero. Îmi pusesem tot sufletul în picturi; cât timp am lucrat la ele, am mâncat, am respirat și am dormit ca prin ceață, așa de mistuită de arta mea fusesem. Și să îmi fie furate astfel…

— Hmm, da, îmi dau seama cât de dureros trebuie să fi fost!
— M-am simțit ca și cum o parte din mine îmi fusese furată și rămăsese în loc o gaură uriașă. Iar partea cea mai rea a fost atunci când i-am povestit mamei. Mi-a zis: „Oh, scumpo, treci peste! Crezi că mie nu mi-au fost furate operele? Și lumea literară e plină de hoți. Plagiatul există peste tot. O dată, i-am spus unei prietene despre o ideea de roman și, până să îmi dau seama ce se întâmplă, scrisese o carte cu exact aceeași idee. Știi ce am făcut? Am trecut mai departe. Tu ești mai mult decât o singură idee."
— Păi, spune Vera, sunt de acord cu asta: suntem mai mult decât o idee. Dar să îți fie furată prima idee pe care ai avut-o, chiar înainte de a plonja în necunoscut, e ceva devastator.
— Da, exact! strigă Sana atât de tare, încât Emma se foiește ușor.
Sana tresare, sperând că nu o trezit-o pe biata copilă, dar, după câteva clipe, micuța se liniștește.
— Scuze, o să vorbesc mai încet! În fine, revenind, în momentul în care nu am reușit să trec mai departe, mama a început să își scoată la iveală frustrarea. Am căpătat senzația că era mai supărată pe mine, pentru că nu reușeam să uit episodul, decât ar fi trebuit să fie pe Marshall, pentru că se făcea vinovat de furt. Îmi repeta mereu că e bine faptul că am

învățat devreme cum stau lucrurile și să nu mai fiu îmbufnată, să „mă las în voia curentului", însă, cu cât îmi spunea mai des asta, cu atât mă simțeam mai rău. În scurt timp, m-am blocat. O vreme, nici măcar nu am mai putut pune mâna pe pensulă. Apoi, chiar și după ce durerea s-a mai estompat, am luat pensula și m-am așezat în fața pânzei albe, dar… nu s-a întâmplat nimic. Mama mi-a spus că adesea scria despre durerile ei, mai ales despre perioada în care nu avea un acoperiș deasupra capului. M-a îndemnat să îmi folosesc suferința ca pe un combustibil pentru arta mea. Doar că eu nu puteam. Mă simțeam amorțită.
Sana râde cu amărăciune.
— Mă simțeam blocată. Mama nu crede în blocaje. Spune că nu e vorba decât despre faptul că devenim indulgenți cu noi înșine.
Vera o bate ușor pe braț.
— Înțeleg! E groaznic ce ți s-a întâmplat. Dar de ce venit la mine la ceainărie? Pretinzând că ai un podcat?
După ce răsuflă adânc, Sana scoate un oftat lung și istovit.
— După o vreme, s-au adunat resentimente, furie… Am dat de urma lui Marshall în Bay Area. Am închiriat un mic studio și am început să-l urmăresc. De fapt, habar n-aveam ce vreau să fac. Pur și simplu simțeam nevoia să fiu aproape de arta mea, iar asta

presupunea să fiu aproape și de Marshall. Sună caraghios?
— Da, dar e în regulă! Și eu fac mulțime de lucruri nebunești.
— Ha! În fine, într-o noapte, m-a observat și m-a strigat. Mi-a zis să îmi revin, să mă trezesc la realitate și că cele mai multe dintre lucrările mele nici măcar nu s-au vândut. Că sunt lipsită de valoare. Că n-am pic de talent. Mi-a aruncat în față toate lucrurile de care mă temeam că mă fac vinovată. Mi-am pierdut controlul. Vocea Sanei cedează când adaugă: Și l-am… l-am atacat. L-am zgâriat.
Tânăra se uită în jos la propriile mâini, cutremurându-se când își amintește de senzația pe care i-a trezit-o pielea lui Marshall sub unghii. Unghii care ar fi trebuit să aibă sub ele vopsea, nu sânge.
— Dar nu ucis tu?
Sana clatină din cap.
— Nu, ți-am spus, nu l-am ucis eu! M-a împins cât colo și m-a amenințat că o să cheme poliția. M-a îngrozit ce făcusem – nu mai atacasem pe nimeni până atunci –, așa că m-am răsucit pe călcâie și am fugit. Eram îngrozită! În următoarele zile, am așteptat cu sufletul la gură venirea polițiștilor, care să – nu știu –, să îmi spargă ușa și să îmi răscolească apartamentul. Dar nu și-au făcut apariția. Apoi am citit despre moartea lui Marshall. A murit chiar în noaptea în care l-am zgâriat.

Sana are o privire bântuită.
— Am simțit că trebuie să vin la ceainăria ta – nu știu de ce –, pur și simplu. Nici nu o să-ți vină să crezi cât de rău m-am simțit din noaptea aceea. Habar n-am de ce am venit la tine. Și – asta o să mă facă să par cel mai rău om din lume – încă nu am trecut peste faptul că arta mi-a fost furată. Doamne, poate crezi că sunt groaznică, dar, chiar și după ce a murit Marshall, încă mă agăț de operele mele. Tot vreau să dau de urma lor și să le redobândesc.
Vera o strânge ușurel de braț, iar când Sana o privește în sfârșit în ochi, descoperă atât de multă compasiune în ei, încât simte cum o podidesc lacrimile.
— Oh, ce fată caraghioasă! Bineînțeles că nu te cred om rău! Nu, oameni răi sunt cei asemenea lui Marshall. Vino încoace!
Zicând acestea, bătrâna o trage pe Sana într-o îmbrățișare. Genul de îmbrățișare pe care numai o mamă ar putea să o ofere. Sana cedează, lăsându-se în voia momentului și simțind totodată cum zidurile pe care le-a înălțat cu atâta grijă în jurul ei încep să cadă. Și plânge. Plânge până nu mai rămâne nimic, și apoi mai plânge o dată, iar în acest timp Vera îi mângâie părul cu toată răbdarea din lume. Când termină, soarele apune și s-a lăsat frigul.
— În fine, a fost o zi lungă. Hai la mine! îi propune Vera, icnind în timp ce se ridică în

picioare cu Emma încă în brațe.
Sana își șterge fața umflată.
— Adică la Julia acasă?
Vera scoate un sunet care se vrea a fi o negare.
— Sana, nimănui nu-i place să aibă un atârnător prin preajmă.
Fata e la un pas să îi spună că e vorba de o persoană care despică mereu firul în patru, nu de un atârnător, dar se gândește mai bine și tace.
— Acum hai la cină, iar data viitoare când sunt liberă, ne întâlnim pe plajă!
— Pe plajă?
Ăsta e ultimul lucru pe care Sana s-ar fi așteptat să îl audă.
— De ce?
În loc de răspuns, Vera îi oferă un zâmbet misterios și o pornește înainte, nelăsându-i fetei altă soluție decât o urmeze în grabă.

Capitolul 26
JULIA

JULIA NICI MĂCAR NU-ȘI MAI AMINTEȘTE când s-a simțit așa de vie! Ce lucru mizerabil, îngrozitor și inutil pe care să îl gândească o mamă! Dar, din nefericire, este și adevărat. O adoră pe Emma! Pentru ea, Emma e totul; e aerul pe care îl respiră. Dar, de când s-a născut fetița, aceasta i-a consumat fiecare clipă și i-a acaparat fiecare gând. Adesea, Julia se surprinde privind în gol, pe jumătate cu ochii la Emma, care se joacă, pe jumătate așteptându-se ca fetița să o strige. Pentru că, la fiecare câteva minute, Emma are nevoie de ceva. Cumva, să se joace cu cea mică e deopotrivă solicitant, dar și paralizant pentru minte și extenuant pentru atenție, așa încât, de-a lungul anilor, intelectul i s-a deteriorat atât de încet, atât de discret, încât nici măcar nu își dă seama când s-au întâmplat toate astea.

Acum însă se simte ca și cum cineva i-a cufundat o vitamină efervescentă în apele călâi ale creierului și, dintr-odată, strălucirea s-a întors, iar prin plămâni îi trece din nou aer curat. Se simte ca și cum s-ar fi întors la viață. O cuprinde tulburarea când se întâlnește cu Cassie, influencerița de pe TikTok. Imediat ce își vede clienta, mintea Juliei intră în modul „cameră", cercetând unghiurile maxilarului fetei, nuanța ochilor și începând să planifice cum să pună cel mai

bine în valoare aceste trăsături unice folosindu-se de lumina naturală. De prea multă vreme nu a mai gândit în felul acesta, evaluând chipurile oamenilor ca un fotograf în loc să își arunce asupra lor o privire moartă și înghețată.

Atunci când începe să fotografieze efectiv, își amintește totul! Cu pricepere, o poziționează pe Cassie astfel încât silueta acesteia să fie conturată de lumina aurie a soarelui, apoi se pune pe spus glume specifice mamelor pentru ca fata să izbucnească în râs sau să își dea ochii peste cap. La fiecare câteva clicuri îi zice că arată grozav, că aparatul de fotografiat o iubește, că aura ei este incredibilă și, în câteva minute, Cassie este atât de relaxată, încât cele două ajung să sporovăiască de parcă ar fi prietene de când lumea.

În timp ce lucrează, perișorii de pe gâtul Juliei se ridică, iar ea se întoarce și observă pe cineva în depărtare – e însă prea departe pentru a-și da seama dacă este bărbat sau femeie. Totuși, ceva la silueta aceea o face să se gândească că o cunoaște pe persoana respectivă. Ezită, nesigură dacă ar trebui să îi facă semn cu mâna sau măcar dacă omul cu pricina chiar o privește.

— Totul în regulă? o întreabă Cassie.

Julia se întoarce la clienta ei. Clienta ei. Doamne, are o clientă! Încuviințează în grabă, forțându-se să schițeze un zâmbet.

— Da, sigur, doar căutam o lumină mai bună!

Se uită din nou peste umăr și descoperă că silueta a dispărut. Probabil că și-a imaginat. Caută să se scape de senzația dată de acest moment bizar și să se concentreze din nou pe deplin asupra ședinței foto.
Când a terminat, îi arată lui Cassie câteva dintre fotografii pe ecran.
— Ei, drăcia dracului! exclamă fata, ceea ce, cumva, e cel mai frumos compliment pe care l-a primit Julia vreodată.
Apoi sare în mașină, cu o sută de dolari mai bogată. Nu e cel mai mare onorariu pe care l-a primit, dar cu siguranță e cel care i-a adus cele mai mari satisfacții. Vera i-a trimis două mesaje, ambele conținând fotografii cu Emma. Emma la debarcader, arătând spre foci, și Emma acasă, prefăcându-se că îi face pedichiura Verei și îi dă unghiile cu ojă. Pare că și Emma se distrează de minune! Cât durează drumul spre casă, Julia cântă cât o ține puterile cel mai nou hit lansat de Taylor Swift, ceva ce nu a mai făcut de pe vremea când se întâlnea cu Marshall, căci acesta i-a spus la un moment dat că vocea ei seamănă cu cea a unei lupoaice în călduri. Când ajunge, se uită la locuința sa și vede o lumină gălbuie și caldă revărsându-se de la fereastra principală, și, pentru prima dată, nu se mai simte nici istovită, nici deprimată că se întoarce aici. Nu demult erau doar ea și Emma în cea mai mare parte a timpului, iar ea se întorcea acasă cu sacoșele pline de cumpărături în vreme ce

Emma țipa, plângea sau punea întrebări pentru care era imposibil să găsească un răspuns, ca, de pildă, „Au viermii fund?” Revenirea aici echivala cu întoarcerea într-un spațiu înghesuit, lipsit de orice bucurie, și știa că trebuie să se grăbească și să încerce să strângă cât mai mult prin casă, asta în timp ce gătea și se căznea să o îmbăieze sau să o hrănească pe Emma înainte de sosirea lui Marshall.

Acum însă Julia deschide ușa și primul lucru care o întâmpină este mirosul încântător al bucatelor pregătite de Vera. Urmat de lipăiala piciorușelor Emmei în timp ce aleargă spre ușă.

— Mami!

Julia cade în genunchi și își îmbrățișează fetița, trăgând în piept mirosul dulce, de copil, al acesteia, și cu adevărat nu i-a mai fost dat niciodată să trăiască un moment atât de plin de bucurie. Când Julia deschide ochii, observă că mai e cineva în living.

— Sana! exclamă și se îndreaptă de spate, ridicând-o în același timp în brațe pe Emma. Bună! Nu te așteptam…

— Îți cer scuze! îi răspunde Sana, ridicându-se. Eu… Vera m-a invitat oarecum aici. Am încercat să refuz, dar…

Julia pufnește.

— Dă-mi voie să ghicesc: nu a mers prea bine.

Zicând acestea, își așază aparatul foto pe o măsuță. Julia nu prea știe cum să reacționeze la vizita Sanei aici. Ultima oară când a venit, Sana i-a adresat câteva întrebări indiscrete, deși poate că toată chestia asta are sens, dat fiind că tânăra încearcă să facă un soi de documentar despre Marshall. Totuși, Julia nu are acum dispoziția necesară pentru a vorbi despre răposatul ei soț, așa că speră că Sana va pleca iute.

— Ăăă, aș avea ceva să îți spun, îi mărturisește Sana, dar fără să îi întâlnească privirea.

Ceva din vocea musafirei o face pe Julia să simtă furnicături pe șira spinării. Asta nu sună bine!

Capul Verei se ițește din spatele ușii de la bucătărie.

— A, Julia, ești acasă! A venit Sana.

— Da, observ și eu, Vera.

— Are ceva să îți spună.

— Aha, tocmai se pregătea să o facă!

— Emma! strigă Vera. Ești ajutorul meu de bucătar, mai ții minte? Vino și ajută-mă să fac găluștile!

Înainte ca Julia să poată reacționa, Emma se strecoară din brațele ei și se repede în bucătărie. Minunat! Acum Julia a rămas singură cu Sana și, dintr-un motiv oarecare, atmosfera e dureros de ciudată.

— Păi…, începe Sana.

Capul Verei se ițește din nou.

— Sana e genul care se lungește mult, așa că o ajut eu cu rezumatul. Nu are potcat. Este artistă, iar Marshall furat munca ei. Totuși, nu l-a omorât ea.
Bătrâna zâmbește la cele două femei, care au rămas cu gurile căscate. Pe urmă adaugă:
— Bun, acum înapoi la găluști!
Julia se întoarce către Sana, închizând și deschizând gura ca un pește.
— Ce…
Nu iese nimic însă. De fapt, nici măcar nu știe cu ce să înceapă. Apoi, cu un oftat, hotărăște să ia lucrurile pe rând. În concluzie, se așază comod pe una dintre canapele și se lasă pe spate.
— Bine, ce-ar fi să începi cu începutul?
— Poate nu chiar cu începutul, pentru că o să dureze prea mult, timp în care mâncarea o să se răcească. Spune-i pornind de la expoziția din primăvară! strigă Vera.
— Bun, cred că o putem porni de acolo, Vera! spune Julia, care surprinde privirea Sanei, iar din clipa aceea între ele se instalează un soi de înțelegere, o scânteie de râs.
Sana respiră adânc.
— Eram la CalArts…
Un sfert de oră mai târziu, Julia stă liniștită, cu gândurile înotând parcă în cercuri. E uluită. De fapt, nu, nu este. Simte că ar trebui să fie uluită, asta e chestia, dar chiar așa stau lucrurile? Chiar este un șoc revelația că răposatul ei soț era un ticălos care păcălea

pușți de facultate? Nu, pentru că, atunci când Julia se gândește mai bine, imaginea asta i se potrivește lui Marshall, iar piesele se îmbină ușor una cu alta, alcătuind portretul negativ al bărbatului. Ani la rând, Julia a învățat să vadă doar partea bună a lui Marshall, să îl creadă atunci când îi spunea că nu vrea decât ce e mai bun pentru ei și, după venirea pe lume a Emmei, îl auzea frecvent spunând că sunt ei trei împotriva lumii întregi. Dar acum își dă seama. De ce împotriva lumii întregi? Nimeni nu ar trebui să fie împotriva lumii întregi. Asta dacă nu ești precum Marshall și îți trăiești viața înșelând și escrocând la tot pasul. Juliei îi pare teribil de rău pentru Sana, tânăra asta, un copil, de fapt, care s-a lovit de cineva ca Marshall atât de devreme. Abia în clipa în care se gândește mai bine la cuvintele „atât de devreme", își dă seama că, de fapt, ea s-a lovit de Marshall la o vârstă încă și mai fragedă. Pentru numele lui Dumnezeu, era la liceu! Da, firește, și el la fel, că doar erau amândoi de aceeași vârstă, dar, acum, că stă și chibzuiește, ar fi trebui să o vadă, maniera în care, încet, subtil, Marshall a îndepărtat din jurul ei toate elementele de susținere, astfel că, la sfârșitul școlii, Julia simțea că nu se poate baza decât pe el. Prieteniile s-au destrămat în urma comentariilor calculate ale lui Marshall cum că nu o place pe Mindy sau din pricina felului în care acesta o vorbea de rău pe Julia pe la spate. Simțind probabil că e

ceva în neregulă cu Marshall, părinții au încercat să o convingă să nu se mai întâlnească cu el, dar chestia asta s-a sfârșit cu îndepărtarea tatălui de ei. Și apoi au mai fost și visurile Juliei, țelul de a deveni fotograf, descurajate ușor-ușor și cu atât de multă răbdare din partea lui Marshall, încât fata nici măcar nu s-a prins de strategia aceasta. Chiar și după ce au avut-o pe Emma, Marshall a ținut-o pe Julia departe de grupurile de mămici, spunându-i că femeile acelea o să o judece pentru faptul că nu e în stare să alăpteze cum trebuie și, mai târziu, în timp ce încă alăpta, că celorlalte mame o să li se pară bizar că ea încă îi dă sân copilei.

Doamne! Julia nu e supărată acum! E al dracului de furioasă. Pe Marshall, firește, dar mai mult pe ea însăși. Cum Dumnezeu a putut să fie atât de proastă? Cum de i-a îngăduit să o distrugă așa, bucățică cu bucățică? Bucățele așa de mici, încât nici măcar nu și-a dat seama când îi erau smulse până când s-a trezit dintr-odată goală pe dinăuntru. Iar acum are în față o altă victimă a lui Marshall, o tânără cu un viitor strălucit, dar care, în clipa asta, se holbează la ea cu ochi mari și temători. Ochi în care se citește blazare, amărăciune, înfrângere.

— Of, Sana!

Julia se întinde și o prinde pe Sana de mână. Sana tresare, dar nu se ferește.

— Imi pare rău că ți-a făcut toate astea! Nu știu dacă tablourile tale se află printre cele descoperite de Oliver în apartamentul lui Marshall, dar poți să le cauți liniștită. Și, firește, să… Cum era chestia aia cu NFT? Nu prea înțeleg cum funcționează, dar sunt toate ale tale și le poți lua de îndată ce îmi dau seama cum să te fac din nou proprietara lor.
Julia clatină din cap.
— Uite, nu e vorba că te-am suspectat, dar faptul că Vera a tot trăncănit cum că unul dintre noi este criminalul… Sincer, nu știam ce să cred. Adică, acum te știm, iar eu nu l-am ucis, deci cine a făcut-o? Crezi că a fost cu adevărat un accident?
— Habar n-am! îi răspunde Sana. Din câte știu despre Marshall, îmi e clar că a enervat o grămadă de oameni.
Julia încuviințează.
— Da! Oricare dintre ei ar fi putut…
Vocea i se poticnește și, pentru câteva clipe, amândouă rămân holbându-se în gol, căzute pe gânduri.
— Și apoi a mai fost și intrarea prin efracție; adică e o coincidență prea mare ca să fi fost vorba de altcineva. Oh! Acesta este motivul pentru care nu ai vrut ca Vera să anunțe jaful la poliție?
— Îmi pare rău! spune Sana, iar vocea îi cedează. Da, nu voiam să mai fiu obligată să stau de vorbă cu polițiștii – nu știu, pur și simplu nu eram sigură ce urma să spună.

Adică, până la urmă, l-am atacat. L-am zgâriat, și habar n-am cât rezistă probele ADN sub unghii, și… pur și simplu m-am speriat. Îmi pare rău!
— Înțeleg! îi răspunde Julia și, lucru ciudat, chiar o face.
Bine, nu prea o înțelege, dar clar empatizează cu Sana și, până la urmă, simte în sinea ei că nu aceasta l-a ucis pe Marshall.
În ochii Sanei sclipesc lacrimi.
— Și îmi pare rău că te-am mințit că am un podcast. Eu…
— E-n regulă! se grăbește Julia să îi spună. Nu îți port pică.
— Eu, da! se aude Vera, care își ițește din nou capul din bucătărie. E rău să minți.
Și, zicând acestea, se retrage din nou în bucătărie.
Julia și Sana se holbează o vreme în direcția bucătăriei și rânjesc una la cealaltă.
— De cât timp crezi că stă și ascultă? șoptește Sana.
— A, sunt singură că a făcut-o de la bun început.
Julia îi strânge ușor mâna Sanei.
— Îmi pare rău că soțul meu te-a traumatizat în așa hal, încât de atunci nu ai mai reușit să îți urmezi pasiunea!
Sana își mușcă buza de jos.
— Ar trebui pur și simplu să trec peste, nu?
— Nu! Adică, da, asta ar fi varianta ideală, dar pare că te-a frânt.

Julia trage adânc aer în piept.
— Când eram adolescentă, nu îmi doream decât să devin fotografă. Și Marshall – Doamne, nici măcar nu îmi dau seama cum a făcut-o –, în timp, m-a convins că e un vis inutil, că nu o să câștig suficienți bani ca să trăiesc din asta și că ar trebui să consider fotografiatul un simplu hobby. Și așa am și făcut, dar apoi mi-a spus că e un hobby prea costisitor și care îmi înghite prea mult timp, și altele de felul ăsta. Și, într-un final, am încetat să mă mai ocup de fotografie. Ani la rând, nu am mai făcut nicio fotografie în afară de portretele Emmei.
Julia clatină din cap, uluită.
— De fapt, azi a fost prima zi, după mulți ani, în care am fotografiat pe altcineva în afară de Emma.
Sana ridică din sprâncene.
— Ooo, grozav! Pe cine ai fotografiat?
— O tipă, influenceriță pe TikTok. Cred că numele ei e Cassie… Red?
— Oh, Doamne, CassieRed? chițăie Sana. O urmăresc! Încă nu a dat lovitura, dar e foarte aproape, sunt sigură. Îmi place ce postează pe TikTok! Nu îmi vine să cred că ai fotografiat-o! Cum a fost?
— Al dracului de uluitor!
Cuvintele încep să se reverse înainte ca Julia să își dea bine seama de asta, iar Sana izbucnește în râs. Julia i se alătură și ea, și nu durează mult până își scoate aparatul foto și

începe să îi arate Sanei fotografiile în exclamațiile încântate ale privitoarei. Când Vera le anunță că e gata cina, cele două femei continuă să sporovăiască în timp ce se îndreaptă spre sufragerie, unde le așteaptă un nou festin pregătit de bătrâna chinezoaică.
Vera arată către diferite tipuri de găluști.
— Găluști cu porc și arpagic, cu carne de crab, cu porc prăjit, cu pui Shichuan. Iar aici avem pește dulce-acrișor, rață prăjită și spanac cu trei ouă.
Vera se uită strălucind de mândrie la Emma, care e deja așezată pe scaunul ei înalt.
— Ajutorul meu s-a ocupat de toate.
Emma încuviințează cu mândrie, iar Julia se apleacă să o sărute pe frunte.
— Ești minunată! îi spune Emmei, apoi se strecoară pe scaunul ei și se bate ușor pe burtă. Doamne, Vera, cred că m-am îngrășat cu mai bine de două kilograme de când te-ai mutat aici.
— Da, acum ești mult mai sănătoasă. Așază-te, Sana! poruncește Vera.
Sana se execută, moment în care Vera începe să îi îngrămădească mâncare pe farfurie.
— E prea mult! protestează Sana, dar Vera o ignoră până când pe farfurie s-a adunat o cantitate obscenă de mâncare.
Apoi Vera își îndreaptă atenția spre Emma, împungând în bucățile de pește pe care i le-a pus pe farfurie.

— Trebuie mănânci mult pește! îi explică fetiței. Peștele bun pentru creier. Vrei să fii deșteaptă ca mine, nu?
— Vreau! răspunde Emma, care își îndeasă peștele în gură.
De acum, să-și vadă fiica înfruptându-se din atât de multe feluri de mâncare nu o mai uimește pe Julia, dar tot îi trezește un sentiment de mirare. Felul în care Vera a reușit fără efort să o facă pe fetiță să renunțe la mâncărurile ei bej. În timp ce mănâncă, Julia se uită cu drag la Vera și se întreabă cum Dumnezeu a fost atât de norocoasă încât să ajungă să o aibă pe bătrână alături.
Apoi, firește, își amintește că singurul motiv pentru care Vera se află aici este pentru că a murit Marshall. Julia este distrusă de moartea lui Marshall, normal că e, însă o mică, minusculă, bucățică din ea simte recunoștință pentru faptul că o astfel de tragedie a dus la o astfel de binecuvântare. Sana i-a spus Juliei că ea, Riki și Oliver și-au petrecut dimineața făcând curat în ceainăria Verei. Asta are darul să îi reamintească faptul că șederea bătrânei aici este temporară, lucru care o întristează teribil pe Julia. Tânăra speră că, după ce Vera se va muta înapoi acasă la ea, viața nu o să i se destrame din nou.

CAIETUL VEREI
SUSPECT: ~~SANA~~
Sana jură la mine că nu este ucigașa lui Marshall. Cred că spune adevărul. Am nas foarte bun când vine vorba de mirosit minciunile, iar Sana este mincinoasă îngrozitoare pentru că i se zbat mușchii atunci când spune ceva neadevărat. Trebuie să invit la ea să jucăm mahjong într-o zi. O să o învinq cu ușurință.
Bine, tăiat un nume de pe lista de suspecți, așa că rămas la trei. Trebuie să spun că traiul cu unul dintre suspecții mei intră un pic la categoria conflict de interese, pentru că cu început să plac foarte mult pe Julia. Sper așadar că nu ea eriminal, cu toate că sunt încredințată că există șanse mari, pentru că, Doamne, imaginează-ți cum e să fii măritată cu Marshall! Ce om oribil! Cred că el fost un soț și un tată foarte rău. Uită-te că micuța Emma abia îl menționează! Julia zice că e pentru că Marshall era rarcori acasă, iar când era, nu îi plăcea să se joace cu copila. De fapt, el doar îi spunea să meargă în pat și să facă liniște. Of, dacă ar mai fi Marshall în viață, ce perdaf i-aș trage! Fix din ăla care ar avea nevoie!
Primit azi telefon de la detectivul Gray. E foarte supărată din pricina spargerii ceainăriei. A zis mie chiar că sunt un „un cetățean iresponsabil"! Poți imagina așa ceva? I-am zis că fost până și la poliție ea să mă ocup de investigarea erimei, dar se pare că polițiștii nu vor să investighez, așa că hotărât să nu îi deranjez cu un lucru așa de mărunt cum ar fi spargerea. Mai ales că cei care se fac vinovați de ea nu luat nimic. Ha! La asta n-a mai zis nimic. Îmi doresc să vină în persoană ea să-i pot vedea mutra când o pun la punct.

Pe urmă a zis că trebuie să închid prăvălia cât cercetează ei, iar cu fost de acord, că e deja închisă și că pot veni și pleca așa cum au chef. Poate că acum o să facă în sfârșit niște teste ADN și o să ia amprente. Zis asta la ea, și ea doar oftat și zis mie să nu părăsesc orașul. Ca și cum aș putea pleca exact acum, când se întâmplă lucruri atât de interesante!!

În orice caz, sper că ucigașul este Riki sau Oliver. Apropo de asta, invitat pe Riki pe plajă mâine, nu-i așa că e drăguț? E băiat bun. O să fac multe chifle pentru el și Sana. Sunt copii cumsecade amândoi, Riki și Oliver. Îmi dau seama de asta, Bine, exceptând faptul că unul dintre ei ar putea fi eriminalul. Dar, așa cum se zice, oricine e nevinovat până la proba contrarie, așa că, pentru moment, o să fac chifle delicioase pentru toți.

Capitolul 27
RIKI

LUI RIKI NU I-A PLĂCUT NICIODATĂ OCEAN Beach. Știe că e subiectiv, dar, petrecându-și vacanțele pe plajele superbe din Bali, consideră că Ocean Beach este o plajă inferioară. În primul rând, apa e întotdeauna incredibil de rece, chiar și vara. În al doilea, atmosfera… nu e ce trebuie. Își dă seama că ăsta e un argument care nu prea stă în picioare, dar unele locuri sunt făcute pentru a fi plaje. O știi de când ajungi la aeroport. Cum e, de pildă, Bali. De îndată ce aterizezi pe aeroportul Ngurah Rai, totul în jurul tău strigă „Vacanță pe plajă!" Aerul poartă cu sine mirosul oceanului și e curat și proaspăt, peste tot te întâmpină plumeria și toți oamenii sunt relaxați. Aici însă, în San Francisco, nimeni nu e relaxat. Toată lumea își lucrează brațele (de ce dracului nu îi spun vâslit) și consumă smoothie de acai din nuci de cocos, dar și tipă în smartphone-uri și își verifică ceasurile Apple la fiecare 90 de secunde pentru a se asigura că sunt în graficul planului lor cu 10 000 de pași pentru a încheia afaceri de mai multe milioane de dolari. La una dintre granițele acestui oraș agitat se află Ocean Beach, locul unde oamenii ăștia disperați după tehnologie se presupune că merg în timpul liber. Riki a fost o dată acolo, cu niște colegi, iar de atunci nu a mai repetat experiența.

Dar Vera obține întotdeauna ce vrea, așa că iată motivul pentru care acum, la șase dimineața, Riki este aici, pe Ocean Beach. E duminică, așa că ar trebui să fie în pat. În schimb, e aici, înghețat mort și privind cu ciudă la valuri în timp ce înaintează cu greu prin nisip până la Vera.

— Riki! strigă Vera, fluturându-și ambele brațe. Aici!

E evident că a observat-o, doar se îndreaptă spre ea, dar Vera tot strigă. Colțurile gurii lui Riki se căznesc să se ridice într-un zâmbet. E foarte posibil ca Vera să fie cea mai enervantă persoană pe care a întâlnit-o vreodată. Totuși, nu poate să nu vadă în ea un soi de figură maternă. Ceva din atitudinea ei îl face să simtă că până la urmă totul va fi în regulă. Nimic rău nu se poate întâmpla atâta timp cât o ai pe Vera în viața ta.

— Oh, bine, în sfârșit ești aici! zice Vera. Nu văzut pe mine făcându-ți cu mâna? De ce nu făcut și tu cu mâna?

— Dar am făcut-o! zice Riki.

— Hmm!

Vera nu pare convinsă.

— În fine, mă bucur că ești aici, pentru că vreau te întreb ceva!

— Mi-ai cerut să ne întâlnim pe plajă la ora șase pentru că vrei să mă întrebi ceva? Care e problema cu trimiterea unui mesaj?

— Ah! spune Vera cu un zâmbet șiret. Dacă trimit mesaj, atunci acesta rămâne înregistrat

pentru totdeauna, iar asta chestiune delicată. Riki e încă prea uimit ca să mai fie nervos, dar începe să se simtă inconfortabil.
— OK!
— Deci mă uit în computerul lui Marshall…
Auzind asta, Riki începe să perceapă un soi de bocet în craniu. E creierul lui, care strigă „O, nuuu!" Cumva, reușește să nu leșine de spaimă.
— Cum de ai avut acces la computerul lui?
Vera țâțâie și flutură din mână ca pentru a ignora întrebarea.
— Aiya, nu pune întrebări lipsite de relevanță! După cum spuneam, mă uit în calculatorul lui Marshall și dau de un folder care îți poartă numele.
O, Doamne! Acesta este momentul când o să sufere un atac de cord. O știe. Acesta este modul în care va sucomba la frageda vârstă de 25 de ani, în timp ce e interogat de o bătrână care sigur e agent CIA sub acoperire.
— Deschid folderul, continuă Vera, fără să observe sau poate alegând să ignore expresia înspăimântată a lui Riki, și înăuntru dau de ceva numit „Scalping Bot 2". Deschid programul, dar, desigur, fiind femeie bătrână și simplă, pentru mine nu înseamnă nimic.
Un licăr de speranță își face loc în corul de urlete din capul lui Riki. Poate că, până la urmă, Vera nu le știe chiar pe toate. E exact cum a zis ea, o femeie bătrână și simplă, care nu o să-și dea seama ce…

— Așa că încep să caut pe Google.
Oh, la naiba!
— Și dau de niște informații foarte interesante. Mi-a luat ceva vreme să înțeleg ce e chestia asta, scalping bot[21].
De ce naiba nu s-a gândit Riki să pună un alt nume? Dar, nu, a trebuit el să păstreze numele, ca un idiot ce este.
— Se pare că există mai multe tipuri de scalping, dar ținta lor este aceeași: să păcălească oamenii.
Vera se uită cu asprime la Riki.
— Ești cumva un escroc, Riki?
— Nu! strigă el, dar apoi conștiința îi dă un ghiont, iar el se poticnește în cuvinte.
Nu o poate minți pe Vera, așa cum nu își poate minți nici mama.
— Oarecum.
— Hmm! mormăie Vera și mijește ochii. Mai bine ai începe să îmi povestești cum stau lucrurile.
Așa a început totul, cu frățiorul lui, Adi.
Adi a fost o greșeală; Riki avea deja 13 ani atunci când s-a născut el. Părinții voiseră un singur copil, pentru că e scump să crești copii, dar a apărut Adi și asta a fost. În primii ani, Riki și-a ignorat fratele în cea mai mare parte a timpului. Nu că nu îl iubea sau că simțea gelozie. Nu, doar că Riki era adolescent și nu era foarte interesat de un bebeluș agitat și gălăgios, iar mai apoi de copilașul care făcea tot felul de trăsnăi. Dar, când Adi avea vreo

patru ani, acesta a venit de la grădiniță cu o minge de tenis, iar în seara aceea frații au mers afară și au aruncat-o de la unul la altul. Adi i-a pus întrebări lui Riki despre cum e viața la IV ani, și a fost atâta sinceritate în felul în care a vorbit Adi și l-a privit, încât Riki a simțit un neașteptat val protector și înflăcărat de dragoste frățească. Atunci Riki s-a uitat la Adi și s-a gândit: Aș face orice pentru tine!

Prietenia lor a înflorit. Adi era un copil nebunatic, iar Riki era blajin și, cumva, combinația asta a funcționat. Ori de câte ori Riki venea de la școală, Adi era la fereastră, fluturându-și mâinile în chip de salut imediat ce-și vedea fratele pe stradă. Dar, în vreme ce Riki excela la învățătură și a reușit să primească viza pentru a putea lucra la un startup de tehnologie din Silicon Valley, de-a lungul următorilor ani Adi pica în cod constant la cursuri. Într-un final, Riki le-a spus părinților că e posibil ca Adi să aibă o problemă de învățare. Au căutat terapeuții potriviți și au făcut programare.

Rezultatele au fost atât o binecuvântare, cât și un blestem: Adi nu avea o problemă de învățare. De fapt, era dotat, motiv pentru care se plictisea incredibil de tare la ore și găsea dificil să fie atent. Chestia asta a fost o binecuvântare doar în măsura în care îți asigura o poveste bună pe care să le-o spui prietenilor și familiei, dar, în realitate, era mai degrabă un blestem pentru că în Jakarta erau

foarte puține programe pentru puștii cu adevărat dotați. La vârsta de nouă ani, Adi a fost înscris într-o clasă peste nivelul lui; apoi, când și aceasta i s-a părut prea ușoară, a fost mutat la clasa imediat superioară. Atunci a început bullyingul. Tot mai des venea acasă cu vânătăi pe trupul schilod. Curând a devenit clar că nu o să meargă chestia asta cu înscrisul în clase superioare grupei lui de vârstă. Băiatul avea nevoie de o școală adevărată pentru copii dotați. Riki a căutat școli internaționale și a demarat complicatul proces de înscriere la diferite instituții din lumea întreagă: Singapore, Australia sau Statele Unite.

Încet-încet, au început să primească scrisori de acceptare. Burse parțiale. Rezulta că sunt mulți copii dotați în lumea întreagă, așa că școlile acordă numai burse parțiale. Chiar și cu burse și alte finanțări, Riki tot trebuia să găsească o cale de a face rost de bani. Slujba lui la startupul de tehnologie îi oferea posibilitatea de a economisi oarece dacă se mulțumea cu ramen instant la toate mesele. Fiecare cent pe care îl economisea era trimis acasă, în Indonezia. A făcut cerere de împrumut, dar, fiind cetățean străin dintr-o țară considerată a face parte din lumea a treia, a fost refuzat.

Oricât ar fi încercat, nu a putut găsi o cale de a ajuta la finanțarea studiilor lui Adi și, cu cât trecea mai mult timp, cu atât Adi se afunda

mai tare în depresie. Apelurile video îl arătau pe Adi tot mai morocănos și cu ochi stinși. Asta îl chinuia pe Riki. Așa se face că, pe lângă slujba de zi, a început să accepte colaborări în programare, muncind până la trei dimineața, înainte de a se trezi la șapte pentru a pleca la muncă în Mountain View. După trei luni de trudă în stilul acesta, a ajuns atât de istovit, încât, în timp ce își făcea ramen la plic, a turnat apă fierbinte nu în bol, așa cum ar fi trebuit, ci pe propria mână stângă. Durerea a fost inimaginabilă. Din pricina ei, a urlat atât de tare, încât vecinul i-a bătut în perete și i-a strigat: „Taci odată!" A fugit așadar în bucătărie și și-a vârât mâna sub apă rece de la robinet și a plâns. După ce și-a bandajat rana, s-a logat înapoi pe website-ul pentru care lucra.

Și atunci a găsit anunțul dat de Marshall:

Caut programator pentru aplicație bot.
Salariu: 25 000 $

25 000 de mii de dolari! Suma părea incredibil de mare. Combinată cu bursa parțială, avea să acopere cu ușurință taxele pentru educația lui Adi. Cu mâna tremurândă, a dat click pe anunțul de angajare.

Adevărul este că Riki ar fi făcut absolut orice pentru Adi. Când s-a întâlnit cu Marshall în persoană, iar acesta i-a oferit mai multe detalii despre tipul de bot de care avea nevoie, Riki și-a dat seama numaidecât că este vorba

despre ceva necurat. Un scalping bot, gândit să escrocheze piața NFT prin a crește în mod artificial prețurile NFT ale lui Marshall în timp ce scădea toate celelalte prețuri NFT. Era un lucru care contravenea principiilor lui Riki, dar, la o adică, ar fi făcut orice pentru Adi. Așa că i-a strâns mâna lui Marshall, simțind că îi dă diavolului o bucată din sufletul său, și a început să lucreze la botul cu pricina.

Când a terminat, i-a trimis lui Marshall rezultatul muncii sale și a primit ca plată o mie de dolari. Acum, sigur,1 000 de dolari însemna o sumă frumoasă, dar nu erau nici pe departe cei 25 000 de dolari promiși. Adică nu avea să acopere cu banii ăștia nici măcar biletele de avion ale lui Adi până la San Francisco. Când Riki a cerut restul sumei care i se cuvenea, Marshall i-a râs în nas și i-a zis: „Ar trebui să te consideri norocos că te plătesc măcar pentru o slujbă atât de simplă. E genul de lucru pe care orice programator de rahat de pe Fiverr[22] l-ar face pentru zece dolari. Acum, încetează să mă mai hărțuiești, altfel o să îi informez pe cei de la compania pentru care lucrezi că ai făcut un scalping bot. Să vedem dacă o să îți reînnoiască viza de lucru!”

Și asta a fost! Lui Riki nu îi venea să creadă ce nătâng fusese. Nu exista niciun contract între el și Marshall, normal că nu era; niciunul nu voia ca o astfel de treabă să fie înregistrată.

Dar de ce nu insistase Riki pentru o plată cu banii jos? Pur și simplu fusese incredibil de disperat și dornic să accepte orice tip de înțelegere. Iar acum nu numai că fusese păcălit; fusese păcălit să facă un program imoral, care urma să escrocheze mulți oameni cu bani. Riki a fost cuprins de furie și spaimă. De ce naiba erau viețile lor atât de complicate? Muncise ca un câine în școală și apoi la slujbă, iar acum își dezamăgea cumva familia. Între timp, oameni ca Marshall făceau ce le trece prin cap fără să se gândească măcar la consecințe.

Ei bine, gata! Riki a căutat adresa lui Marshall și într-o seară l-a așteptat în fața casei. Când a văzut că mașina acestuia pleacă de pe alee, l-a urmărit. Marshall s-a oprit la un restaurant de fițe și i-a aruncat cheile mașinii unuia dintre valeți. Riki a găsit rapid un loc de parcare. S-a grăbit în restaurant, unde l-a găsit pe Marshall stând de vorbă cu chelnerița.

— Marshall!

Marshall s-a întors zâmbind, însă zâmbetul i-a înghețat pe buze când a văzut că cel care îl strigase era Riki. Riki a văzut pe obrazul lui trei zgârieturi.

— Ce dra…

Restul cuvintelor au fost întrerupte de pumnul lui Riki proptindu-se în obrazul lui Marshall. Chelnerița a țipat. Paharele au încetat să mai clinchetească; discuțiile s-au oprit la mijlocul frazelor. Iar Riki și-a dat

seama brusc ce tâmpenie tocmai făcuse. L-a cuprins groaza și a fugit afară. Cineva a strigat la el să se oprească, dar el a fugit până după clădire, a sărit în mașină și a apăsat accelerația până la podea.
S-a grăbit până acasă, răsuflând cu icneli. Ajuns la apartament, s-a ascuns în pat, ca un copilaș, și a așteptat venirea polițiștilor. Pentru că sub nicio formă un ticălos ca Marshall nu avea cum să o lase baltă. Riki a închis ochii strâns, dorindu-și să dispară.
Dar noaptea a trecut și nu a venit nimeni să îl aresteze. Dimineață, a mers la muncă și nimeni nu l-a privit ciudat. Toți își vedeau de treburile lor, ca de obicei. Riki s-a întrebat dacă nu cumva visase totul. Dar nu, degetele îi erau rănite și îl durea atunci când bătea la tastatură. Apoi, în ziua următoare, a citit în ziar despre moartea lui Marshall. Marshall, care murise chiar în noaptea în care îl lovise Riki. Oare acesta îi provocase leziuni cerebrale care, în cele din urmă îi provocaseră moartea? Oare ucisese un om?
Acesta era motivul pentru care mersese la ceainăria Verei. Crezuse că lucrurile fuseseră rele înainte, dar crimă... Urma să nu mai poată trăi cu sine însuși dacă afla că omorâse o altă ființă, chiar dacă în mod accidental.
Vera îl privește pe Riki vreme îndelungată după ce acesta a terminat de povestit. Băiatul are senzația că arde de-a binelea pe interior,

dar, straniu lucru, parcă se simte mai bine, acum, că a dat totul în vileag.
Când în sfârșit vorbește, Vera anunță:
— Ei, acum știm cu toții că pumnul tău nu atât de puternic pe cât credeai.
OK, Riki nu era sigur ce o să spună Vera, dar clar nu era asta.
— Pardon?
— Nu pumnul tău ucis pe Marshall. A fost porumbelul, îți amintești?
— A, da!
Îi scapă un râset ascuțit și nervos.
— Da! Habar nu ai cât de ușurat am fost când am auzit asta. În tot acest timp, m-am întrebat dacă nu cumva eu sunt criminalul…
Vocea îi cedează și trebuie să se oprească pentru a-și alunga lacrimile.
— Of, dacă aș fi știut mai devreme, aș fi spus la tine că în mod evident nu ai suficientă putere în partea superioară a trupului pentru ucis om cu pumnul.
Vera se întinde și îl ciupește de biceps.
— Vezi? E prea moale! Ar trebui să îți lucrezi mai mult mușchii.
Riki râde printre lacrimi.
— Ai dreptate, Vera!
Bătrâna îl bate ușor pe umăr.
— O să înveți că adesea am. Hmm, păi bine, nu tu ești criminalul!
Bătrâna pare cumva dezamăgită de asta. Riki își șterge lacrimile în timp ce Vera își scoate

caietul din troller și îl deschide, umezindu-și degetul în gură și apoi frunzărind paginile.
— Aha, aici este pagina ta de suspect!
Vera scoate un stilou și îi taie numele.
— O, nu, înseamnă că nu au mai rămas decât Julia și Oliver! Dar o plac foarte mult pe Julia. Iar Oliver este așa de trist! Trist ca un ursuleț. M-aș simți foarte rău dacă ar trebui să îl trimit la închisoare.
— Dar ai fi fost împăcată dacă aș fi fost eu vinovatul? întreabă Riki, găsind situația deopotrivă îngrozitoare și hilară.
Vera își închide brusc caietul.
— Aiya, ce întrebare caraghioasă! Bineînțeles că nu! Țin la toți patru. E groaznic că unul dintre voi este ucigașul lui Marshall, dar asta e! Doar nu o să insistăm cu astfel de lucruri neplăcute! Acum, de vreme ce nu tu criminalul, să facem un picnic! Ajută-mă despachetez astea!
Riki face cum i s-a cerut, aplecându-se pentru a scoate din căruciorul de cumpărături al Verei mai multe caserole. E o grămadă uluitoare de mâncare.
— Așadar, ai adus toată mâncarea asta aici, dar ai fi aruncat totul la gunoi dacă se dovedea că eu sunt criminalul?
Vera oftează în timp ce scutură pătura de picnic.
— Aiya, normal că nu! Am invitat-o și pe Sana. Noi două am fi mâncat toată mâncarea asta, dacă ar fi rezultat că tu ești criminalul, în

timp ce presupun că tu ai fi fost în mașina poliției.
— Sana?
Inima lui Riki începe să îi bubuie în piept la simpla menționare a numelui ei.
— O, da! Iat-o!
Vera face din mâini nebunește la o siluetă care abia se zărește undeva, departe. Ducându-și mâinile pâlnie la gură, bătrâna începe să țipe:
— Sanaaa! Aiciii!
Silueta îi răspunde la salut, dar Vera continuă să țipe.
— Cred că te-a văzut! zice Riki. Cred că acum poți să nu mai țipi.
Vera bombăne ceva și își îndreaptă atenția la despachetatul mâncării.
— O, acum, că știm că tu și Sana nu sunteți criminalii, vă puteți întâlni unul cu celălalt.
— Poftim?
Riki urăște felul în care obrajii îi iau imediat foc.
— Nu o mai face pe nevinovatul! Văd cum o sorbi din priviri. Îmi pasă de Sana, așa că trebuia să mă asigur că nu ești criminalul înainte să-ți dau binecuvântarea mea. Acum o ai, deci poți să-i faci curte. Ei poftim, nu mai sta aici, deschizând și închizând gura ca un pește! Scoate din caserole, încă mai sunt multe!
În timp ce Riki reia scosul cutiilor din căruciorul de cumpărături, își dă seama că,

după luni întregi, se simte mai ușor. Povara pe care a purtat-o pe umeri e tot acolo, dar e ca și cum Vera s-ar fi așezat lângă el și îl ajută să o ridice puțin. Suficient să poată răsufla adânc. Se uită la bătrână și, pentru prima dată, se simte recunoscător pentru prezența ei neașteptată în viața lui.

---

[21] Stil de tranzacționare potrivit căruia traderul alege să „vâneze" profituri mici, pe măsură ce se ivesc astfel de oportunități în piață (n. tr.).

[22] Fiverr este o piață online multinațională pentru servicii independente, care conectează liber-profesioniști cu firme care doresc să angajeze (n. tr.).

Capitolul 28
VERA

VERA E FOARTE ÎNCÂNTATĂ. ÎN PRIMUL rând, investigația ei merge foarte bine! Deja a tăiat doi suspecți de pe listă. Oricine ar fi fericit să audă asta. În concluzie, e nerăbdătoare să îi vadă fața lui Gray când în sfârșit i-l va indica pe ucigașul lui Marshall. Va trebui să stea de vorbă cu detectivul Gray și să treacă pas cu pas prin metoda ei, astfel încât aceasta să înțeleagă absolut fiecare mișcare inteligentă pe care a făcut-o Vera. Desigur, faptul că l-a tăiat de pe listă pe Riki nu înseamnă că îi displace pe Julia și pe Oliver. Ideea că oricare dintre ei este criminalul o mâhnește, dar nu contează! Nu își poate lăsa emoțiile să îi tulbure strălucitoarea muncă de detectiv. Oare Sherlock Holmes a îngăduit vreodată ca sentimentele de afecțiune să îi întunece judecata? O, nu, normal că nu! Și nici Vera Wong Zhuzhu nu o să o facă. Evident, ar putea să fie nevoie de niște mâncare pentru a o domoli pe Gray, de vreme ce a fost așa de furioasă ultima oară când au vorbit despre faptul că Vera nu a anunțat intrarea prin efracție. Dar o să îi treacă de îndată ce bătrâna o să-i pună criminalul pe tavă, nu există nicio îndoială. Vera se întreabă dacă Gray a făcut ceva progrese cu investigația privind intrarea prin efracție, dar, din nefericire, e puțin probabil să scoată ceva

informații de la ea. Adică fără să provoace o adevărată furtună la secție.
Celălalt motiv pentru care Vera este încântată e că în sfârșit are posibilitatea să trăiască visul oricărei mame din China: acela de a pune la cale o relație între doi tineri. Bine, niciunul dintre acești doi tineri nu este copilul său natural, dar, de vreme de Tilly este atât de surd la oricare dintre eforturile ei de a-l cupla cu o fată drăguță, e bine și așa. Și poate că astfel își face antrenamentul pentru momentul când îi va aranja o întâlnire fiului ei. De asemenea, până în momentul de față, Vera a ajuns să țină la Sana și la Riki ca la propriii nepoți. Doi oameni atât de deștepți și amândoi au în comun un lucru: pe Marshall. Poate că experiențele pe care le-au avut cu golanul respectiv îi vor lega mai mult. Și, da, este o relație bună, sub cele mai bune auspicii. Vera îi și vede pe Sana și Riki la altar. O să îi facă pe copiii lor să îi spună buni, așa cum o strigă Emma.
Până să ajungă Sana la ei, toată mâncarea este frumos prezentată pe o păturică de picnic.
— Așezați-vă! le poruncește Vera. Mâncați!
Din nou, a pregătit un adevărat festin. Iar de acesta este mândră în mod special. Vorbim despre o minunată revărsare de mâncăruri potrivite pentru plajă pentru care nu este nevoie de tacâmuri. Sunt sandviciuri cu felii de vită glasată în miere în chifle mantou[23] dolofane, cu sos de morcovi și praz. Mai sunt

și rulouri cu ouă crocante a căror umplutură din tofu și creveți aproape că dă pe dinafară. Apoi sunt dim sum: shao mai, chifle sărate cu cremă de ou și rulouri lap cheong. O caserolă este plină cu bucăți frumos tăiate de pepene roșu și pere coreene, pentru a echilibra masa. Și, pentru ca mâncarea să alunece mai ușor, a pregătit și o carafă cu ceai de pere și ginseng la gheață.

Nimic nu o umple mai mult de bucurie pe Vera decât să îi privească pe cei dragi cum se înfruptă din mâncarea ei. Acesta e unul dintre lucrurile de care îi e cel mai dor când vine vorba de Jinlong și Tilly.. Când erau toți trei acasă, pregătea un festin în fiecare zi și îi urmărea pe Jinlong și Tilly cum mănâncă, iar mâncarea era mult mai bună pe atunci! Trăind singură, Vera a descoperit că bucuria de a găti a părăsit-o în așa măsură, încât acum la cină se hrănește mai mult cu orez simplu și legume sotate. De ce să își bată capul și să pregătească feluri elaborate pentru o singură persoană?

Acum însă are atâția oameni pentru care să gătească! Zilele ei sunt pline, iar ea aleargă în mod constant de colo-colo, și nici că poate fi mai fericită.

— O, Doamne, ce bun este! exclamă Sana, cu gura plină după ce s-a înfruptat dintr-o chiflă cu carne de vită. Ar trebui să îți deschizi un restaurant!

Vera flutură mâna la ea.

— Aiya, ce prostie! replică, dar trebuie să își muște tare buza de jos ca să nu rânjească. Se uită apoi la Riki, care mestecă un rulou cu ou, și îl întreabă: Cum e?
Riki abia se îndură să își ia ochii de la Sana.
— Ha? A, da, e foarte bun! Ca întotdeauna, ai gătit minunat.
Vera scoate un icnet satisfăcut. Curând, cei trei meseni hăpăie merindele în timp ce pălăvrăgesc. Când au terminat de mâncat, Vera se ridică și scoate un băț din căruciorul de cumpărături. E o bucată îngustă de bambus de aproape un metru lungime.
— Pentru ce e ăsta? o întreabă Sana atunci când Vera îi întinde bățul.
— E noua ta pensulă.
— Poftim? întreabă Sana, făcând ochii mari.
— Ridică-te! îi cere Vera, iar tonul ei sugerează „nici să nu te gândești să refuzi”.
Sana se conformează, chiar dacă încă e nelămurită.
Vera face un semn către plajă.
— Nisipul este pânza ta. Nimic din ceea ce desenezi nu este pentru totdeauna. Așa că nu trebuie să te sperie ideea că ai greșit sau că ai desenat rău. Marea șterge totul.
Sana se holbează, cu ochii mari, când la bucata de bambus, când la Vera.
— Du-te și desenează acum! îi poruncește bătrâna. Riki și cu mine o să mai stăm de vorbă. A, da, Riki, am uitat să îți spun, Sana nu are un potcast, e o artistă! Unul dintre

nenumărații artiști pe care i-a păcălit Marshall, și de atunci nu mai poate desena.
Bătrâna se întoarce spre Sana, a cărei bărbie aproape că se târâie prin nisip.
— Și, Sana, Riki nu este reporter la *Buzzfeed*.
Vera face o pauză suficient de lungă pentru a se încrunta la Riki.
— M-ai făcut să mă entuziasmez. Mi-am spus: Uau, e reporter, poate să scrie despre ceainăria mea!
— Îmi pare foarte rău! răspunde Riki, neștiind dacă ar trebui să îi ceară scuze Verei sau Sanei.
— În orice caz, Riki este programator și fost fraierit de Marshall. Deci… asta e! Amândoi victimele lui Marshall! Acum, du-te și desenează! Du-te!
Vera își latră ordinele mai ceva ca un general, iar Sana sare mai ceva ca o suricată și se îndepărtează. Bătrâna se întoarce din nou la Riki, încă încremenit de uimire.
— De ce stai acolo ca o broască? Ajută-mă să strâng!
Riki se apucă să strângă caserolele.
— Sana e cu adevărat artistă?
— Da, și e foarte talentată. Tablourile ei sunt foarte bune.
Vera e fericită că această informație l-a uluit pe Riki. Probabil că e foarte plăcut surprins să afle ce talentată este viitoarea lui iubită. Dar, când se uită în sus la Riki, observă că acesta

nu e deloc fericit. De fapt, pare că e pe punctul de a izbucni în plâns.
— Ce s-a întâmplat?
— Am creat un bot care l-a ajutat pe Marshall să păcălească oamenii să plătească mai mult pentru NFT-urile lui. NFT-uri care erau de fapt opere furate de la diferiți artiști. Știam treaba asta, și totuși nu am zis nimic. Și acum îmi spui că Sana este unul dintre artiștii de la care a furat și, din pricina lui, nu a mai putut picta. Am făcut parte din escrocheria asta mizerabilă.
Vera nu e sigură că îi poate urmări raționamentul. Tot jargonul ăsta legat de tehnologie e cam greu de priceput. Flutură din mână spre el.
— Aiya, nu e chiar atât de rău pe cât crezi. Amândoi sunteți victime, bine?
— Da, sigur, dar nici nevinovat nu sunt! Sana, da! adaugă Riki cu un oftat. Doamne, sunt un mare dobitoc!
— Ei, hai, nu mai fi așa de teatral! îl repede Vera. Treci peste! Lasă trecutul în urmă! Marshall dus, e murit. Tu și Sana vă vindecați după ce făcut vouă! Bun, poate că făcut ceva rău. Așa, și? Ai învățat ceva din asta. De acum judeci mai bine. O să ai principii mai sănătoase, pentru că învățat pe propria piele. Despre asta e viața, Riki. Nimeni nu perfect și nici nu ia deciziile potrivite tot timpul. Doar cei privilegiați pot lua decizii potrivite tot timpul. Noi, ceilalți, trebuie luptăm să

rămânem la suprafață. Uneori facem lucruri de care nu suntem mândri. Dar acum știi care sunt limitele. Ești băiat bun, Riki. Ai o inimă bună! Asta tot ce contează! zice Vera și îl lovește cu fermitate în piept. O inimă bună! Ține minte asta!

Și, zicând acestea, Vera se întoarce și termină de așezat recipientele în cărucior, mulțumită că și-a făcut treaba foarte bine.

Sana sfârșește prin a desena mai mult de o oră și, până să termine, Vera l-a încolțit pe Riki cu întrebări despre orice, pornind de la mâncarea lui preferată (ceva numit terong balodo – va trebui să caute pe Google, ca să poată să îi pregătească), care este mâncare preferată a mamei lui (pește la grătar, asezonat cu sos dulce de soia, ce femeie înțeleaptă!), unde lucrează (un startup, ceva, care face treburi prea complicate), ce vrea să se facă Adi când va crește (fizician) și așa mai departe. Vera își dorește să îl ajute cumva pe Riki cu povara financiară pe care o are de dus, dar nu se poate gândi la o metodă, în afară, probabil, de a jefui brutăria aia tâmpită a lui Winifred. Totuși, e posibil ca Winifred să nu aibă 25 000 de dolari aruncați pe-acolo.

— A fost minunat! exclamă Sana.

Părul i se zbate în vânt și are obrajii rumeni după tot efortul de a lucra cu bățul în nisipul umed. Riki îi aruncă o privire torturată, care o face pe Vera să-și dea ochii peste cap. Băieții ăștia! Întotdeauna atât de teatrali!

Vera se ridică și mijește ochii în depărtare, spre locul unde a desenat Sana. De unde se află, nu poate spune ce a desenat fata, dar observă spiralele împrăștiate pe nisip cu mișcări fluide. Îi zâmbește Sanei.

— Bine, poți desena! Mâine-dimineață vii aici și mai desenezi! Eu aduc pe Emma. Și mai multă mâncare, desigur.

Preț de o clipă, se gândește că Sana ar putea să protesteze; tinerilor din ziua de azi le place să protesteze doar de dragul de a protesta. Dar un zâmbet domol se întinde pe chipul îmbujorat al fetei și, pentru prima oară de când a cunoscut-o, pare tânără, așa cum ar trebui să arate la vârsta ei. Speranța licărește în ochii Sanei, ca două stele strălucitoare, se gândește Vera. Imaginea asta îi încălzește inima bătrână. Sana o să fie bine. Apoi se uită la Riki și se încruntă, pentru că băiatul stă acolo, arătând jalnic și fără îndoială zvârcolindu-se în vina care îl macină. În fine, nu contează! Și Riki va fi bine. O să se ocupe Vera de treaba asta.

---

[23] Chifle chinezești gătite în abur (n. tr.).

Capitolul 29
OLIVER

ESTE O FRUMOASĂ DIMINEAȚĂ DE duminică, iar Oliver nu se poate gândi la nicio modalitate mai plăcută de a o petrece decât la ceainăria Verei, alături de Julia și de Emma. OK, bine, poate ar fi mai interesant dacă acest local nu i s-ar fi agățat de fiecare centimetru al vieții lui. Totuși, se simte minunat, cocoțat pe scară pentru a instala noile corpuri de iluminat în timp ce Emma, în vârful picioarelor, se întinde să îi ofere un bec, iar Julia rupe de pe pereți postere deteriorate de trecerea vremii. Oliver e în elementul lui, în sfârșit anii de muncă pe care i-a considerat a fi o pierdere de vreme dovedindu-și utilitatea. Nu numai că repară instalația electrică din prăvălie, dar se ocupă și de partea de țevărie, pentru a se asigura că totul funcționează cum trebuie. Până să-și termine treaba, deși la suprafață nu se prea vede, ceainăria Verei este, practic, o prăvălie nouă, gata să funcționeze. Deja, mulțumită proaspăt instalatelor corpuri de iluminat, ceainăria este mai luminoasă și mai vibrantă. Abia așteaptă ca Vera să vadă ce diferență colosală face o schimbare simplă la nivel de iluminat.

— Uau! exclamă Julia, dându-se un pas în spate ca să le admire munca.

În ceea ce o privește, a dat jos toate posterele, multe dintre ele acoperite de mucegai, iar

acum pereții sunt de un alb murdar, cu rămășițe de afiș ici și colo. Obiectiv vorbind, locul arată groaznic, dar, pentru că au muncit atât de mult ca să îl scoată la lumină, lui Oliver i se pare că tot acest spațiu revine încet-încet la viață.
— E destul de bine! exclamă Julia, de parcă i-ar fi auzit gândurile.
El îi zâmbește în timp ce își lovește ușurel pumnul de cel al Emmei.
— Vera a zis că Sana e pictoriță, așadar, cred că pictatul pereților ar putea fi responsabilitatea ei. Tu ce crezi?
Julia rânjește.
— Grozavă idee! Da, i-am văzut câteva dintre tablouri și e al naibii de talentată.
— Sana desenează păsări! spune Emma cu încredere.
Cu o după-amiază în urmă, Sana a venit la ceai la Vera și, din câte se pare, a desenat cu Emma cât timp mama fetiței făcea o nouă ședință foto.
— Așa e! spune Julia. Și flori, și oameni, și totul arată magic, nu-i așa?
Emma încuviințează.
— Eu am desenat o pasăre în paraclis.
— O pasăre în paraclis?
Oliver și-o imaginează pe Emma desenând două păsări rugându-se împreună.
— O pasăre a paradisului, îl lămurește Julia.
— Ah!
Oliver zâmbește la Emma.

— Asta are sens! Chiar aș vrea să văd desenul. Trebuie să îmi arăți când ne mai întâlnim.
— Vom vedea! îi spune Emma, care își îndreaptă apoi atenția spre propriile degețele. Venind de la Emma, replica aceasta de încheiere trădează optimism. Oliver se uită în jur prin prăvălie.
— Bun, Riki a spus că o să se ocupe el de mobilă, eu m-am ocupat de instalația electrică și de țevărie, așadar…
Își vâră mâinile în buzunare, simțindu-se dintr-odată bizar.
— Cred că asta e tot! Acum nu prea mai avem mare lucru de făcut.
O parte din el suferă pentru că nu vrea să plece încă de la ceainărie, pentru că asta ar însemna că el o să o ia într-o direcție, în vreme ce Julia și Emma o să o ia în cealaltă.
Oliver habar nu are ce ar trebui să simtă în legătura cu proaspăt resuscitata lor prietenie. Nu doar din pricina trecutului comun, ci și pentru că Vera i-a spus că Sana și Riki nu mai sunt suspecți, ceea ce îi lasă pe listă pe el și pe Julia. Și, oricât de mult ar urî să se gândească la asta și să o vadă pe Julia în această poziție, nu poate nega cât de puternică este ea pe sub toate straturile de suferință și cum e construită parcă din oțel. Dacă ar fi fost el căsătorit cu Marshall, nu ar fi izbucnit? Nu ar fi căutat o cale să scape dintr-un mariaj toxic? Uneori, bănuielile îl lovesc ca un val și îl lasă

tremurând și neștiind unde să își îndrepte atenția.
Liniștea e tulburată de Julia, care îl întreabă:
— Și ce mai face tatăl tău?
Asta îl ia pe nepregătite.
— Nu știu! recunoaște într-un final. Nu l-am mai văzut de ceva vreme. Îi trimit mesaje în majoritatea dimineților, dar îmi răspunde rar.
Doar rostind acele cuvinte, și Oliver își dă seama ce fiu îngrozitor este. Și ce dacă duce în mod regulat alimente la ușa tatei? E un gest mărunt și hilar, unul simbolic, care are de-a face mai degrabă cu a se simți el bine decât cu a-și ajuta tatăl.
— Vrei să îl vizităm? îl întreabă Julia. Adică nu locuiește departe de aici și ar fi drăguț...
— Desigur!
În interior însă Oliver tremură și e asaltat de o grămadă de nu-uri. Dar, cumva, picioarele i se mișcă și astfel părăsește coconul protejat pe care îl reprezintă ceainăria Verei.
Julia îi sugerează să ia niște produse de la băcănie, ca și unele de la patiserie pentru tatăl lui, așa că o pornesc pe jos spre Stockton Street, de unde Julia ia cele mai bune produse înainte de a se opri la o brutărie. Aici, cei trei se așază în jurul unei măsuțe mici în vreme ce Emma se cufundă într-o chiflă cu ananas cât capul ei de mare.
— Îmi plac chiflele cu ananas, anunță Emma cu o voce surprinzător de profundă.

Oliver schițează un zâmbet în timp ce se uită cu drag la micuța lui nepoată. Cum naibii a fost posibil ca Marshall să creeze această ființă minunată? Pentru o clipă, își îngăduie să își imagineze că a ieșit în oraș cu familia lui, că Julia este soția lui, iar Emma, fiica. Simte împunsătura rușinii. Doamne, ce îngrozitor să ai fantezii cu soția și copilul răposatului tău frate! Își drege glasul și o întrebă pe Julia cum merge cu editarea foto.
Chipul ei se însenin ează la auzul acestor cuvinte.
— Am terminat de editat fotografiile lui Cassie și arată senzațional! În total, 27 de fotografii bune din peste 400. Trebuie să îmi spui ce părere ai!
Zicând acestea, tânăra își pescuiește telefonul din buzunarul de la spate, găsește fotografiile și îi înmânează lui Oliver telefonul.
Chiar și atunci când erau în liceu, Oliver era convins că Julia are talent. Acesta a fost și unul dintre lucrurile care îl înfuriau la Marshall; Oliver vedea cum fratele lui o îndepărta încet-încet pe Julia de fotografie, motiv pentru care a și intervenit și i-a zis să termine cu asta, lucru care a avut ca rezultat faptul că frații nu și-au mai vorbit mai bine de o lună. Oliver știe că Julia are talent, dar, chiar și așa, atunci când vede fotografiile cu Cassie, rămâne mut de uimire. În spatele aparatului, Julia se transformă în altcineva. În cineva care este jumătate aparat de

fotografiat, jumătate om. Cumva, știe în mod instinctiv cum să-și poziționeze subiecții pentru a obține cele mai spectaculoase unghiuri, dar și cum să manipuleze lumina pentru a le scoate sufletul în evidență.
Deși nu a întâlnit-o niciodată pe Cassie și nici nu i-a văzut videoclipurile, doar uitându-se la fotografiile realizate de Julia, Oliver are senzația că o cunoaște pe această fată. Aproape că îi poate auzi râsul – un râs plin de viață și care are o urmă de pudoare în el. Îi vede focul din priviri și linia bine definită a maxilarului, atât de artistic atinsă de lumina apusului târziu californian.
— Oh, la naiba! exclamă el. Sunt demențiale, Lia!
Julia își dă ochii peste cap, mușcându-și buzele într-o încercare de a-și ascunde zâmbetul.
— Ei na!
— Vorbesc serios! I le-ai trimis?
— Nu! O să i le trimit diseară. Îmi cam făceam griji din pricina lor, cred. Mai trăgeam un pic de timp.
Oliver îi dă înapoi telefonul.
— Nu știu de ce îți faci griji; sunt uluitoare! Îți jur că o să fie mai mult decât încântată!
Julia își pune telefonul în buzunar în timp ce zâmbește.
— Bine, fraiere! Mulțumesc!
Sunt atât de multe lucruri pe care Oliver ar vrea să i le spună! Cât de fericit este că s-a

reapucat de fotografie. Că i-a fost dor de ea. Că a tânjit să îi fie alături. Ca iubit, desigur, dar, mai mult decât orice, ca prieten. Că i-a lipsit să stea amândoi la taclale la prânz. Că a dus dorul drumurilor lor la și de la școală. Încă își amintește felul în care Julia își ducea ghiozdanul în spinare, cu degetele mari vârâte sub barete. Ar vrea să îi spună toate aceste lucruri, dar știe că nu este potrivit acum și în nicio împrejurare. În plus, este atât de încântat de compania ei, încât nu vrea sub nicio formă să riște să o mâhnească. În concluzie, pur și simplu încuviințează din cap. Când au terminat, iau toate lucrurile pe care le-au cumpărat pentru tatăl lui Oliver și o pornesc către locuința acestuia. Oliver sună la interfon, iar când vocea tatălui răsună, Oliver spune:

— Bună, baba, sunt eu! Cu Julia și Emma.

Urmează o pauză, apoi tatăl răspunde:

— Nu pot! Nu azi.

— Dar ți-am adus mâncare.

Oliver se uită la Julia și la Emma, urând din tot sufletul nodul care i s-a pus în stomac. Nu-i vine să creadă că propriul tată refuză să își vadă nepoata. Ce dracu' e cu el? Sigur, Oliver a știut dintotdeauna că Marshall a fost preferatul tatei, dar chestia asta întrece orice limită. Emma e singura nepoată a bătrânului. Majoritatea bunicilor s-ar năpusti pe scări și ar îmbrățișa-o pe Emma din zbor. Copila, care e prea mică pentru a înțelege ce se

întâmplă, își flutură degețelul pe sub nasul lui ca un dirijor în miniatură și cântând ceva aproape neauzit. Oliver se uită neajutorat la Julia. Aceasta ridică din umeri, apoi se apleacă pentru a vorbi în interfon.

— Bună, baba! O să lăsăm mâncarea la ușă, bine? Poți să vii să o iei când vrei. Iar dacă simți vreodată nevoia de companie, sună-mă sau sună-l pe Oliver!

Pentru că urmează o tăcere îndelungată, musafirii lasă pungile cu cumpărături jos. Sunt pe punctul de a pleca atunci când interfonul se trezește la viață. Oliver se întoarce rapid, așteptându-se ca ușa să se deschidă, dar tot ce spune baba este:

— Să nu mai veniți aici niciodată!

Capitolul 30
SANA

DACĂ CINEVA I-AR FI SPUS SANEI CĂ LA vârsta de 22 de ani nu numai că va fi renunțat la studiile la CalArts, ci și că va fi o fostă studentă CalArts care desenează aproape exclusiv pe nisip, s-ar fi ghemuit și ar fi suspinat amarnic gândindu-se cum a dat-o în bară. Dar adevărul este că Sana nu își poate aminti ultima dată când s-a simțit atât de fericită desenând.

În fiecare dimineață, la răsărit, merge la Ocean Beach cu bățul ei de bambus și acolo, lângă unduirea blândă a Pacificului, își plimbă bățul pe nisip, savurând felul în care se simte în timp ce trage, împinge sau își face instrumentul să alunece. Nisipul reprezintă un suport de lucru nou, care îi solicită un control al mușchilor atât de bun, încât nu-i loc de ezitări. Sana adoră senzația de moale sau de zgârietură pe care o are atunci când nisipul se desparte sub bățul ei, dar și zgomotul liniștitor pe care îl face fiecare mișcare. Chiar și felul în care simte nisipul sub picioare, între degete, îi oferă alinare, legând-o de pământ, conectând-o cu natura și imobilizând anxietatea care i-a bântuit atâta vreme prin întreaga ființă. Pentru o oră sau două, în fiecare zi, restul lumii se topește, lăsându-i în urmă doar pe Sana, bățul ei și nisipul.

Apoi Vera și Emma sosesc aducând cu ele căruciorul de cumpărături al Verei, iar Sana le salută făcându-le cu mâna, și un sentiment de bucurie i se revarsă în piept în timp ce le urmărește pe bătrână și pe fetiță străbătând plaja până la ea. Știe că în căruciorul Verei e mult prea multă mâncare, că Vera o să o cicălească, cerându-i să ia un mic-dejun sănătos înainte de a veni aici și că Emma o să scoată o pereche de bețișoare chinezești, o să i-l dea pe unul dintre ele și o să spună: „Hai să desenăm, Sana!" Iar Vera o să o ușuiască de acolo să deseneze în timp ce ea o să întindă pătura de picnic, iar apoi o să scoată mâncarea.

Desenatul pe nisip de una singură e o experiență cathartică, dar să deseneze în nisip cu Emma e cu totul altceva. Emma e pasionată de orice e pe jumătate sirenă, așa că Sana desenează partea de sus a unui cal, de exemplu, iar apoi Emma, cu multă grijă și cu limba atârnându-i pe dinafară, adaugă o coadă de sirenă. Pumnișorul dolofan al Emmei încă e lipsit de aptitudinile motorii fine necesare pentru a desena bine, așa că adesea sfârșește prin a face o greșeală. Înainte ca fetița să se îmbufnеze, Sana îi spune: „O, ce linie grozavă, Emma! Uite, dacă o extind un pic, uite așa… se transformă într-o stea! Da, uite sirena asta cal are o stea pe burtică, nu e drăguț?"

Și, cumva, învățând-o pe Emma că defectele pot fi transformate în ceva unic și frumos, și Sana începe să se vindece.
Apoi Vera le cheamă și se retrag toate pe pătura de picnic, unde se înfruptă cu mâncarea care, la fel ca întotdeauna, e prea delicioasă pentru a fi abandonată în caserole. Uneori li se alătură și Julia, dar zilele acestea e ocupată cu fotografia. Așa cum i-a prezis Sana; Cassie, tipa de pe TikTok, a fost fascinată de portretele ei și a lăudat-o pe Julia în fața fanilor, lucru care a făcut ca artista să aibă tot mai multe programări.
O dată, în timp ce Sana desenează în nisip cu Emma, se uită în sus și observă în depărtare o siluetă care pur și simplu stă. Este oare iar necunoscutul acela care le privește? De la distanță, Sana nu își dă seama, dar, după cum stă omul acela fără să se miște, e gata să parieze că individul e cu ochii pe Emma. Asta o face pe Sana să se simtă incomod, iar când ridică mâna și flutură în chip de salut, necunoscutul se grăbește să se facă nevăzut. Stomacul i se strânge.
— Vera! o strigă Sana. Ai văzut-o pe persoana aia care stătea acolo și ne privea?
Desigur, Vera e prea ocupată cu despachetatul mâncării.
— Ce persoană?
Sana ezită, apoi răspunde:
— Probabil doar cineva care merge la plajă.

Nu e exclus să își fi imaginat doar pentru că, desigur, nu își poate imagina cum ar putea să trăiască fără un pic de dramă în viața ei.
Adevărul este că Sana nu prea știe ce să simtă în legătură cu această nou descoperită pace. Ceea ce e ironic, de vreme ce Marshall încă e mort, Vera încă îi suspectează în mod deschis pe Oliver și Julia și, cu toate astea, între ei se leagă o prietenie trainică, lucru care e extrem de derutant. Uneori se pomenește întrebându-se peste ce fel de viață bizară a dat, în care există o moarte neelucidată, posibil o crimă, plus o intrare prin efracție în timpul căreia nu s-a furat nimic. Apropo de intrarea prin efracție, Vera a prezis că probabil polițiștii nu vor ajunge la nicio concluzie pentru că nu a fost furat nimic. Iar până acum a avut dreptate. În parte, Sana e încă agitată, așteptând din clipă în clipă sosirea polițiștilor, care o să îi dea în vileag pe unul dintre ei ca fiind autorul crimei sau al intrării prin efracție, dar zilele trec și nu se întâmplă nimic.
Astăzi Sana i-a spus Verei să nu vină pe plajă dimineața pentru că are de gând să plece în drumeție la Muir Woods. Ceea ce nu i-a povestit Verei este faptul că pleacă în drumeție cu Riki. Oh, Sana își poate imagina cu ușurință zâmbetul mulțumit și triumfător al Verei dacă va afla cumva vreodată despre asta!

Pe la 7.30, Riki îi ia pe Sana și bățul ei de bambus plin de nisip de pe plajă. Fata se străduiește să își șteargă instrumentul de desenat înainte de a-l pune în portbagajul mașinii, simțindu-se în mod bizar neliniștită pentru prima dată, căci e conștientă că nu vor discuta despre cazul lui Marshall, despre Vera sau despre ceva similar. Pentru prima dată se vor întâlni pur și simplu pentru a petrece timp împreună, și ce sentiment ciudat, dar frumos o cuprinde când își dă seama de asta! Aproape că nu își poate reține zâmbetul când se strecoară pe scaunul pasagerului.

— Bună! o salută Riki, zâmbindu-i la fel de larg pe cât îi zâmbește și ea. Ai avut o zi bună la desenat?

— Da, foarte bună! Devin din ce în ce mai bună.

Sana strânge din gură într-un efort disperat de a se împiedica să zâmbească ca o idioată, dar, nu, de îndată ce nu se mai concentrează la asta, colțurile buzelor i se ridică înapoi într-un surâs.

La naiba! Ține-te tare, te rog!

Sana nu poate să nu observe felul în care conduce Riki – o mână pe volan și cu cotul celălalt sprijinit pe geamul deschis al portierei lui. Destul de sexy.

— Cum a fost dimineața? îl întreabă, încercând să își distragă atenția și să nu îl mai admire.

— Sincer să fiu, abia a început!

Riki râde.
— Îmi place ca în weekenduri să îmi fac somnul de frumusețe. În concluzie, m-am trezit cam acum 20 de minute și am venit să te iau.
Doamne, chiar și felul în care spune „am venit să te iau” e sexy!
Atât de devreme într-o sâmbătă dimineață, nu prea e trafic, așa că nu trece mult și ajung la podul Golden Gate. Sana se uită pe geam în timp ce traversează celebrul pod, absorbind tot ce e în jur și încercând să își întipărească în memorie. Odinioară, avea obiceiul să privească lucrurile astfel și să găsească elementul artistic din fiecare, dar hoția lui Marshall i-a furat bucuria asta pentru mult timp. Acum observă din nou frumusețea din jur și aproape plânge de bucurie – și e o bucurie pură și nesfârșită. Cât de nesmintit de frumos e orașul ăsta? Cum de i-a luat atâta timp să se convingă de asta? Drept răzbunare, a venit aici într-o excursie și a ratat toate culorile din jur. E greu de descris în cuvinte măreția copleșitoare a podului Golden Gate. În fotografiile în care apare tot, acesta aproape că arată ca o jucărie. Dar, în realitate, fiecare grindă este imposibil de înaltă și de lată, săgetând spre cer, iar Sana simte din nou dorința aceea, cea pe care a pierdut-o atâta vreme, de a crea ceva frumos și parcă de pe altă lume.

Până să ajungă la Muir Woods, întreaga ființă a Sanei zumzăie de o nou descoperită poftă de viață. Iese din mașină și se întinde, trăgând în piept parfumul curat, cu aromă de pădure, al parcului național. Riki scoate din portbagaj un rucsac, apoi pornesc amândoi pe cărare. discuția curge natural, fără efort:
— Nu îmi vine să cred cât de înalți cresc sequoia!
— Cu adevărat. Secțiunea lor transversală e mai mare decât întregul meu apartament! observă Riki pe un ton sec.
Sana izbucnește în râs.
— Făceai drumeții acasă, în Indonezia?
— O, da! Chiar da! Există un loc care se numește Bogor și se află la două ore de Jakarta. Mergeam acolo cu mașina cu fratele meu mai mic, o porneam pe dealuri până unde se află plantațiile de orez etajate și apoi înotam cu orele în râu. Indonezia are o climă caldă și umedă, așa că, până să ajungem la râu, eram asudați, prin urmare apa era incredibilă.
— Uau, ce drumeții incredibile!
— Așa e! Poate că într-o zi o să te duc și pe tine acolo.
Riki își dă seama că ceea ce a spus presupune ca Sana să călătorească peste hotare. În concluzie, obrajii, vârfurile urechilor și ceafa i se înroșesc.
— Adică, știi tu, dacă ești prin zonă.
Sana nu e tocmai încântată de timiditatea lui.

— Oh, vrei să zici, dacă se întâmplă să mă aflu în Indonezia dintr-un motiv oarecare?
Riki ridică din umeri în timp ce se luptă să își înăbușe un zâmbet.
— Da, dintr-un motiv oarecare.
— Îmi place cum m-ai invitat în Indonezia la prima noastră întâlnire.
Riki ridică o sprânceană și îi aruncă o privire inocentă.
— Stai puțin; asta e o întâlnire? Nu știam, dar bine…
Sana îl lovește în joacă în umăr, apoi izbucnesc amândoi în râs și se avântă tot mai adânc în codrul întunecat și luxuriant. Fata nu își mai amintește când a mai simțit o astfel de legătură puternică cu un tip. Pe vremea când era la CalArts, toți ceilalți studenți erau prea mistuiți de arta lor, fiecare dintre ei fiind convins în sinea lui că este un geniu, deși, în același timp, se temea că ar putea fi expus în ochii celorlalți drept un escroc fără har. Sana nu ar putea să se întâlnească niciodată cu un alt artist. Nu, are nevoie de cineva așa, ca Riki, un tip cu picioarele pe pământ și care nu e complicat. Cineva care să îi aline sufletul.
După vreo câteva ore, fac o pauză pentru a ciuguli ceva. Riki a adus brânză, pâine și mai multe feluri de nuci.
— Eu le-am făcut, o informează în timp ce toarnă nucile într-un bol. Migdale, caju, alune, semințe de dovleac, coapte cu miere și sare de mare.

— Din fericire, nu am alergie la nuci, replică Sana, aruncând iute în gură câteva din bunătățile enumerate.
Menționarea cuvântului „alergie” face ca în mintea fetei să răsară pe neașteptate imaginea lui Marshall, iar gura i se usucă.
Probabil că și Riki s-a gândit la același lucru, pentru că expresia i-a devenit sumbră.
Sana ia o gură de apă și oftează.
— Toată treaba asta cu Marshall… Încă nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Au fost câteva săptămâni nebune, nu crezi?
— Da! Și, la o adică, a murit din pricina unei alergii la o pasăre. Adică, e ciudat, nu?
— Chiar că! zice Sana, apoi ezită. Crezi că Vera are dreptate? Că l-a ucis careva?
Vreme îndelungată, Riki nu spune nimic și doar privește în depărtare.
— Nu-mi dau seama.
— Adică, a fost intrarea prin efracție, ceea ce e o coincidență prea mare, așa că trebuie să aibă legătură cu moartea lui Marshall, ceea ce înseamnă că, da, a fost ucis, nu?
— Bănuiesc, dar nu s-a furat nimic. Poliția n-a găsit urme sau ceva, așa că nu știu ce să mai cred.
Sana își mestecă buza de jos.
— Crezi…, începe, apoi ezită, face o grimasă și continuă: Crezi că poate Oliver a făcut-o? El era singurul care știa de alergia la fulgii de pasăre.

— Adevărat, dar poate că știa și Julia? Era măritată cu Marshall, așa că putea foarte bine să știe. Adică, faptul că ești alergic la ceva – e genul de informație pe care i l-ai spune partenerului de viață, nu?
— Bine punctat! spune Sana și oftează. Totuși, urăsc să mă gândesc că unul dintre ei doi a făcut-o.
— Da, și eu la fel. Știi, pentru scurtă vreme, am crezut că eu... Riki se poticnește, apoi trage aer în piept și continuă: Am crezut că eu am făcut-o. Îi trăsesem un pumn în noaptea în care a murit, și m-am gândit că poate...
Curajul Sanei are o ezitare dureroasă.
— E o povară îngrozitoare pe care să o cari după tine.
Riki încuviințează din cap, apoi izbucnește în râs.
— Da, păi, după cum a spus Vera, m-ar fi putut lămuri ea pe dată că era imposibil să îl fi ucis eu pentru că se pare că am brațele prea moi ca să omor pe cineva cu un singur pumn.
— O, Doamne! Tipic pentru Vera! râde Sana. Îi e ușor să-și imagineze scena.
— Pentru o vreme, și eu am crezut că poate am avut ceva de-a face cu moartea lui. În ziua în care a murit, am mers să îl văd și l-am zgâriat pe un obraz. Până atunci nu mai atacasem pe nimeni așa. Am fost îngrozită...
— Și eu la fel! spune Riki, iar în vocea lui se simte compasiunea.

Intinde mâna, pe care o pune deasupra mâinii Sanei, iar căldura lui îi potolește gândurile hăituite.
— Marshall avea un dar cu totul aparte de a scoate ce e mai rău din oameni, nu-i așa?
Sana aprobă din cap.
— Cred că asta a durut foarte mult. Când mi-am dat seama că lumea este crudă, iar eu m-a simțit ca o idioată că nu mi-am dat seama de asta mai devreme, pentru că, dăă, nu e evident? M-am simțit ca și cum era mai mult vina mea decât a oricui altcuiva. Că oameni ca Marshall o să existe întotdeauna și că o să facă ce fac ei, și că este responsabilitatea mea să mă protejez, nu-i așa? M-am simțit extrem de rușinată că am căzut victimă escrocheriei lui.
— Îmi pare rău! murmură Riki, plecându-și ochii.
E doar imaginația Sanei sau el chiar e incredibil de trist? I se strânge pieptul și îl ia de mână.
— Hei! spune ea cu blândețe. Nu e vina ta. Și ție ți-a făcut același lucru.
— Da, dar…
Riki își mușcă buzele, ca și cum s-ar lupta să găsească vorbele potrivite. Ceva anume la acest moment, când sunt amândoi așa de sinceri și își expun rănile, atinge inima Sanei.
Fără să se gândească prea mult, Sana se apleacă, apropiindu-se de el, și își lipește buzele de ale lui Riki într-un sărut delicat și dulce. Indiferent ce intenționa Riki să spună

este imediat dat uitării în vreme ce mâna lui urcă pe spatele fetei și o trage mai aproape, amândoi pierzându-se în acest moment perfect.

Capitolul 31
JULIA

JULIEI ÎI VINE GREU SĂ ÎȘI CREADĂ ochilor când își deschide tabelul. Tabelul ei! Da, e acum unul dintre oamenii cu un tabel, unul plin cu nume de clienți. Nu s-a mai putut abține să spună „tabel”. Rostește acest cuvânt de cel puțin șapte ori pe zi: „O, dă-mi voie să adaug în tabel!” sau „Dă-mi voie să verific în tabel!”

De asemenea, Julia a făcut rost și de un calendar, o, da, unul cu adevărat sofisticat. Un calendar care se umple șocant de repede și nu doar cu chestii de genul „Ia-i Emmei cerealele preferate”, ci și cu programări precum „April Woolson – ședință foto mamă” sau „Heather + Rikuto – ședință foto de logodnă”. De fiecare dată când adaugă o nouă programare, Julia se repede la calculator și își trece în calendar, iar Vera îi suflă în ceafă, mijind ochii la ecran, și îi spune:

— Ar trebui să ceri mai mulți bani! Regulă de bază: crește prețul la fiecare trei programări!

Julia se holbează la ea, îngrozită.

— Poftim? Nu pot să fac asta; nu e etic!

— Ha! Ba este! Nu este vorba despre umflarea prețului, ci despre a te respecta pe tine, ca fotograf.

Vera o împunge cu degetul în piept.

— Crezi că ești din ce în ce mai bună cu fiecare ședință foto?

— Păi, da, sigur, dar…

— Deci după trei ședințe foto ești același fotograf ca înaintea lor? Rămâi pe loc?
— Păi nu, dar…
— Și atunci prețul pe care îl ceri de ce rămâne pe loc?
După câteva clipe de tăcere uluită, Julia recunoaște în sinea ei că Vera are dreptate. Motivul adevărat pentru care nu a crescut prețul nu are legătură cu afacerea; e mai degrabă o decizie luată din lipsă de încredere în propriile puteri. Așa că face exact ce o sfătuiește Vera și își crește tariful cu 10% la fiecare trei programări. Iar acum e la a unsprezecea programare, la doar câteva săptămâni după ce a făcut portretele pentru Cassie! În unele zile, Julia încă se ciupește, neîndrăznind că creadă ce noroc a avut.
— Nu e vorba de noroc! o repede Vera când Julia face greșeala de a pomeni asta în treacăt. În afaceri nu există noroc. Tu îți faci norocul.
Adevărat, dar Julia este recunoscătoare pentru șansa de a fi lucrat cu Cassie. Deși platforma acesteia din urmă este departe de a fi devenit virală, tiktokerița muncește din greu, postând între trei și cinci filmulețe la câteva zile. De fiecare dată când Julia îi verifică profilul lui Cassie, descoperă că numărul de urmăritori al acesteia continuă să crească. Iar fata a convins-o să își facă și ea cont de TikTok și de Instagram înainte să își posteze noile fotografii. Mai mult, a și etichetat-o, făcându-i o recenzie elogioasă. Postarea aceea i-a adus

Juliei trei noi clienți, iar cei trei clienți au dus vorba mai departe pe TikTok, ceea ce a avut ca rezultat și mai multe angajamente. Uneori Julia se întreabă dacă nu cumva s-a împiedicat și a ajuns în mod accidental să trăiască viața altcuiva.

Chiar și Emma s-a schimbat. E tot serioasă, dar parcă nu mai e atât de lipicioasă și sâcâitoare. Nici măcar nu mai cere să fie alăptată în timpul zilei, doar seara, înainte de a merge la culcare, lucru care îi convine de minune Juliei. De fapt, Julia adoră faptul că încă mai are posibilitatea să își legene fetița noaptea și să îi simtă trupușorul lipit de al ei. Dar, în afară de asta, Emma a încetat să se mai agațe de membrele mamei și să atârne veșnic de ea ca un pui de koala, lucru care a fost deosebit de eliberator pentru amândouă.

Venitul pe care îl are Julia de pe urma ședințelor foto încă nu e suficient pentru a acoperi ipoteca; e mai mult decât sigur că, la un moment dat, Julia va trebui să își diminueze cheltuielile. Nu o deranjează. Casa asta nu face decât să îi amintească ce viață a avut la cheremul lui Marshall. Totuși, ideea de a se muta în altă parte o copleșește, așa că încă mai amână scoaterea casei la vânzare și căutarea unei locuințe mai mici în care să se mute.

În după-amiaza aceasta, în timp ce Vera o duce pe Emma în parc, iar Julia editează la masa din sufragerie fotografiile făcute în

timpul celei mai recente ședințe, i se pare că aude un zgomot venind de undeva din spatele casei.
Probabil vântul, se gândește, și se întoarce la fotografiile ei, jucându-se cu expunerea. Dar nu, se aud un huruit și un scârțâit. I se ridică părul de pe brațe în timp ce urechea distinge sunetele. Cineva a intrat în casă. Gâtul i se usucă dureros de tare, iar palmele îi sunt deja umede de transpirație, deși nici nu s-a ridicat încă de pe scaun. Julia se saltă încet, atentă să nu împingă scaunul în spate și să scârțâie pe podeaua de lemn. Se uită în jur, prin sufragerie, după ceva ce ar putea fi folosit drept armă și alege o vază decorativă de pe masă. Respirând inegal, iese din sufragerie și o pornește pe hol.
Niciodată până acum holul nu i s-a părut așa de întunecat și de sinistru. Julia se simte slăbită, ca și cum ar putea leșina, dar, cumva, continuă să înainteze, strângând vaza în palmele asudate. Una dintre scândurile podelei scârțâie, iar ea îngheață, cu răsuflarea în gât. Din dormitorul principal are senzația că se aude cum și cealaltă persoană încremenește, dacă există un astfel de sunet. Care ar putea cuprinde respirația ținută și ochii larg deschiși de teamă și anticipare.
Tensiunea sporește și tot sporește, până când o copleșește, iar instinctele preiau rapid conducerea și o fac să se lanseze înainte. Parcurge în grabă restul holului, cu vaza

ridicată, pregătită de luptă, și se năpustește în dormitorul principal cu o putere incredibilă.
Nu e nimeni acolo. Un hohot de râs șocat îi iese de pe buze, și se prelinge pe lângă perete, cu inima încă bubuindu-i în piept, în vreme trupul îi tremură din pricina adrenalinei. Evident că nu e nimeni aici. Ce se întâmplă cu ea? Răsuflă adânc și se întinde la capătul patului, încercând să se concentreze asupra controlului respirației. Cel puțin va avea o poveste amuzantă pentru cină.
Apoi observă că fereastra este larg deschisă, iar hohotul ei discret de râs îi rămâne în gât. Vera a preluat dormitorul principal cu săptămâni în urmă. Bătrânei îi place să lase fereastra crăpată, suficient cât să intre aer proaspăt, dar nu atât de mult încât să-l audă pe terrierul vecinilor cum latră la veverițe. Acum însă fereastra e complet deschisă, perdelele transparente fluturând din pricina unei pale de vânt care îi provoacă fiori pe șira spinării. Cu brațele înfășurate în jurul trupului, Julia se îndreaptă spre fereastră, pe care o trântește ca să se închidă. Probabil a deschis-o Vera de dimineață, își spune. E cea mai probabilă explicației. Se silește să inspire adânc, iar apoi să elibereze aerul din plămâni. Totul e bine. Totul e…
Privirea îi cade pe un teanc de hârtii din mijlocul patului.
Încruntată, se apropie de pat și ridică foile. Pe prima pagină vede scrise cuvintele:

MANUSCRIS FĂRĂ TITLU

Oliver R. Chen

OK, bine! Așadar, are în mâini manuscrisul lui Oliver! Își aduce aminte că, pe vremea când erau la școală, Oliver scria întotdeauna într-un caiet. În weekenduri, luau tramvaiul, se plimbau prin SF și se opreau la întâmplare. Dar, chiar în timp ce se gândește la asta, o copleșește curiozitatea. E așa de fericită să descopere că Oliver continuă să scrie chiar și după atâția ani! N-are ce să strice dacă aruncă o privire, nu-i așa? Se așază așadar pe un fotoliu și dă la prima pagină.

David nu a cerut niciodată să fie fratele mai mic al lui Randall. Și geamăn, nici mai mult, nici mai puțin. Puține lucruri în viață sunt la fel de blestemate ca acela de a fi geamănul mai mic al cuiva. Încă de când erau mici, era evident că David era versiunea sărmană, făcătura, imitația lui Randall. Dacă Randall era activ și gălăgios în felul acela fermecător în care sunt adesea copiii, David era așa de timid, încât i se părea dificil chiar și să salute. Părinții se scuzau întotdeauna în numele lui. „Ne pare rău, este timid!" „Ne pare rău, nu îi plac străinii!" Între timp, Randall răsplătea pe oricine cu deja celebrul său rânjet știrb, și toată lumea cădea pe spate, uitând de existența lui David. Lucru care, oricum, îi plăcea.

Până când a întâlnit-o pe Aurelia. S-a îndrăgostit de ea la prima vedere. Cum putea

să nu se îndrăgostească? Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea.

Julia simte cum podeaua se prăbușește sub ea. Ce naiba? Ce...

Tot trecutul năvălește peste ea, invadându-i mintea. Cât de apropiată a fost de Oliver sau cum acesta a fost cel mai apropiat prieten al ei vreme îndelungată. Cum acesta o privea într-un mod care o făcea să simtă o agitație ciudată în măruntaie. Cum naiba nu și-a dat seama că Oliver nutrea sentimente pentru ea? Nici că putea fi ceva mai evident de atât, pricepe acum.

Mintea îi lucrează și ajunge până la momentul în care Oliver a încetat să mai fie prietenul ei, atunci când Julia a început să se întâlnească cu Marshall. Oare pentru că era furios pe ea? Pentru că nu îi răspundea la sentimente? O cuprinde furia. Cum ar fi trebuit să ghicească faptul că Oliver era îndrăgostit de ea? Nu i-a arătat-o niciodată și nici nu a încercat să se dea la ea. De-a lungul timpului, ea începuse să îl vadă aproape ca pe un frate, iar acum, să afle că, în tot acest timp, el avusese sentimente față de ea, îi sună un pic a trădare. Și să o abandoneze ca prietenă, pur și simplu, fără nicio explicație, ca și cum, în tot acest timp, prietenia lor fusese o simplă strategie din partea lui de a i se strecura în chiloți, pentru a renunța atunci când și-a dat seama că fratele lui ajunsese acolo mai întâi...

Marshall știuse de asta, firește. Doar făcuse tot felul de remarci disprețuitoare la adresa lui Oliver, cum că acesta era micul și jalnicul ei servitor. Ea respinsese toate aceste comentarii, considerându-le simple glume cantre frați. Doamne, ce proastă era! Până să își dea seama că nimic la Marshall nu era nevinovat, era prea târziu! Era deja frântă, iar busola ei interioară se învârtea înnebunită, incapabilă să îi spună dacă avea sau nu dreptate. Într-un final, totul ajunsese să fie hotărât de Marshall. Care era stupid, lipsit de valoare și care nu merita să îți consumi timpul cu el.

Julia frunzărește următoarele pagini, vânând cuvintele, din ce în ce mai înspăimântată.

Cât de mult o iubește, cât de mult iubește totul la ea…

Dar, desigur, pentru că David este blestemat, pentru că David e o partidă mai puțin interesantă, ea nu are ochi decât pentru Randall…

Randall avea obiceiul să se uite peste umăr când ieșea la plimbare cu Aurelia și, când îi surprindea privirea lui David de la distanță, rânjea și își ridica mâna într-un mic salut. Aurelia nu a observat niciodată felul în care Randall o strângea de talie, ca pentru a-i aminti lui David că ea îi aparținea acum lui. Ca orice altceva, de altfel…

Juliei îi vine să verse. Felul în care a scris Oliver despre ea o face să se simtă așa de

murdară și de neînsemnată, ca un lucru lipsit de importanță. Oare așa a văzut-o tot timpul? Și de ce a revenit în viața ei, acum, că Marshall a dispărut? Oare vede în asta prima lui șansă de a avea o viață alături de ea? Și care e locul Emmei în fantezia asta bizară? Julia răsfoiește mai departe.

David stă în întuneric și dă click pe pozele reprezentând familia perfectă. Cât de dureros este că el și Randall sunt gemeni, deoarece copilul lui Randall și al Aureliei arată ca și cum ar fi al lui. Același zâmbet care urcă un pic mai mult pe obrazul drept, felul în care sprâncenele…

Oh, Doamne! A avut fantezii cu Emma ca fiind fiica lui! Doamne, e înspăimântător! Julia nu știe cum să procedeze. Ar vrea să se oprească din citit, dar nu poate. Continuă să miște degetele și să frunzărească și își dă seama de ceea ce căuta de fapt doar când îl găsește:

— Ești atât de jalnic! îi strigă disprețuitor Randall lui David.

„Jalnic!" Cuvântul acesta l-a bântuit de atunci încoace. Se uită la Randall fără să scoată un cuvânt, fără să facă nimic, și, în timp ce Randall râde în hohote, ia o decizie. O să o termine cu Randall. Încă nu știe cum, dar o să găsească el o cale.

Se aude soneria și un icnet înecat se înalță din pieptul Juliei. De fapt, chiar țipă ușor, sărind în picioare, în timp ce sângele îi aleargă la

cap. Inima îi bate atât de tare și atât de grăbit, încât o aude ca pe niște tobe care îi bubuie în urechi. La naiba, cine este? Oliver? I-a cerut să treacă azi pe aici? Se grăbește pe hol când își dă seama că încă ține manuscrisul. Îl lasă pe canapea și îl acoperă cu o pernă, apoi se duce la ușă, încă respirând cu greu. Se uită pe vizor și, oh, Doamne! Nu e Oliver. E detectivul Gray! În clipa de față, nu se poate hotărî de cine se teme mai mult. Silindu-se să inspire adânc și lipindu-și un zâmbet pe față, Julia deschide ușa.

— Bună ziua, doamnă polițist Gray! spune ea pe un ton vesel. Ce vă aduce aici?

— Pot să intru? o întreabă Gray.

— Oh, da, desigur!

Julia o poftește pe polițistă în living, unde devine dureros de conștientă că manuscrisul lui Oliver este ascuns sub pernă. Îi face semn lui Gray să se așeze într-un loc cât mai departe de caietul cu pricina.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Nu o să dureze mult, răspunde Gray. Investigam moartea soțului dumneavoastră când am remarcat că urmează să primiți o asigurare generoasă, ca urmare a decesului său.

— Poftim?

Zgomotul care îi tot urla Juliei în cap amuțește. Asigurare de viață? În clipa aceea, își aduce aminte, cu oarecare întârziere, frânturi de discuție.

— Oh! exclamă pe un ton prostesc.
Da, e adevărat! Atunci când s-a născut Emma, Julia s-a uitat la fețișoara ei adormită și a fost cuprinsă de o frică atât de profundă, încât și-a luat inima în dinți și s-a dus direct la Marshall, căruia i-a spus că trebuie să-și facă o asigurare de viață. În caz că li s-ar întâmpla ceva, orice, își dorea ca fetița lor frumoasă și perfectă să fie pusă la adăpost. A fost singura dată când Julia a pus piciorul în prag în privința unui lucru, iar hotărârea ei neîmblânzită l-a uimit atât de mult pe Marshall, încât acesta a acceptat fără luptele pe care își închipuia ea că urma să le dea. Au luat un pachet modest, plătind doar 30 de dolari pe lună pentru amândoi, și, de-a lungul timpului, pentru că Marshall se ocupa de toate facturile, Julia a uitat complet de toată povestea asta.
Care acum se întoarce să o muște de fund.
— Urmează să primiți – Gray își verifică notițele și ridică din sprâncene – nu mai puțin de 700 000 de dolari. O sumă generoasă!
Doamne, 700 000 de dolari? Asta e o sumă care îi poate schimba viața. I-ar ajunge ca să plătească ipoteca și i-ar rămâne suficient și pentru fondul de studii al Emmei. În plus, le-ar ajuta să reziste pe linia de plutire până își pune afacerea pe picioare.
La naiba! Nu ar trebui să planifice cum are de gând să cheltuie banii acum, cu Gray stând în fața ei și privind-o bănuitoare. Și cine ar

putea să îi găsească vreo vină lui Gray pentru asta? E o chestie al dracului de dubioasă! Soțul îi moare în împrejurări dubioase și ea are de primit 700 000? Ghici cine avea un motiv ca să îl ucidă? Julia se chinuie să vină cu ceva potrivit de spus, dar ce dracului e potrivit în clipa de față?

Gray însă nu a terminat:

— Am vorbit cu vecinii. Au spus că au auzit strigăte în noaptea în care a murit Marshall. Țipete furioase. Au spus că v-au auzit pe dumneavoastră plângând, iar pe Marshall strigând.

Vecinii? Julia nici măcar nu știe cum îi cheamă. Adică, în afară de Linda. Marshall i-a spus întotdeauna să nu se lase antrenată în „dramele de casnică", așa că nu și-a bătut capul să apară la întrunirile vecinelor. Dar, din câte se pare, faptul că ea nu s-a preocupat de existența lor nu înseamnă că acestea nu s-au preocupat de existența ei. Simte amărăciune în stomac. Ce lucru viclean, să stai de vorbă cu poliția despre ea și Marshall! Partea logică îi amintește că, dacă un polițist ar veni la ușa ei și ar pune întrebări legate de moartea unui vecin, probabil că ar face tot ce îi stă în putință să coopereze! Dar logica este înfrântă de combinația fierbinte de frică și furie care o pârjolește pe interior.

— Când am venit pentru prima dată aici, continuă Gray, am remarcat niște saci de gunoi lângă ușă. Destui. Ce era în ei?

Julia s-a uitat la suficiente filme cu spioni pentru a se păcăli singură că e o nimica toată să minți sub o astfel de presiune. Totuși, acum, când o polițistă o întreabă lucrurile astea, descoperă că nu are chiar tot ce îi trebuie pentru a rosti o minciună în mod convingător. Gura i se deschide și aude adevărul desprinzându-i-se de pe buze ca un pește mort:
— Lucrurile lui Marshall.
Gray ridică din sprâncene, dar este evident că polițista nu e defel uimită de răspunsul ei.
— Ați vrea să elaborați?
Julia înghite în sec.
— Mă părăsea.
La început, vocea îi este moale, cu o nuanță de rușine, dar, cu cât vorbește mai mult, cu atât îi devine mai puternică, rușinea făcând loc furiei.
— A zis că urma, în fârșit, să dea lovitura și că nu voia să împartă banii cu mine pentru că nu aveam nimic de-a face cu succesul lui. Căsătoriți vreme de zece ani și având o fiică minunată împreună, dar fără să conteze vreun pic pentru el. A ieșit pe ușă în timp ce plângeam.
Gray încuviințează din cap.
— Apoi ce ați făcut?
Julia clatină din cap, oftând.
— Nu știu, eu… Oh, Emma plângea și ea, așa că am alinat-o până a adormit. Apoi l-am sunat pe tatăl lui. I-am povestit ce se

întâmplase. Trebuia să-i spun cuiva, știți? Adică, eram prăbușită. Apoi i-am împachetat lucrurile. Încă mai boceam. M-am gândit că aș putea să i le arunc la gunoi sau să le dau foc, nu știu, dar, până să termin, eram prea istovită pentru a mai face ceva, iar Emma se trezise după puiul ei de somn, așa că a trebuit să mă ocup de ea. Dimineață, ceea ce tocmai se întâmplase mi s-a părut de necrezut. Bănuiesc că încă mai aveam speranțe că avea să se întoarcă; de-asta nu i-am aruncat lucrurile. Apoi ați trecut pe aici și mi-ați spus că murise…

— Hmm!

Gray încă o privește pe Julia cu atenție, dar aceasta din urmă nu își poate da seama ce îi trece polițistei prin cap. Oare ceva legat de cea ce tocmai i-a povestit? La o adică, sună ridicol, chiar și pentru urechile Juliei.

— Și unde vă aflați în noaptea în care s-a intrat prin efracție în ceainăria Verei?

Julia se agață de orice pai.

— Păi, eu, ei bine, aici! Am un copil mic! Sunt aici în fiecare afurisită de noapte, bine?

Oh, Doamne, nu a vrut să își piardă cumpătul în halul ăsta.

— Știu cât de rău arată, reia Julia, foindu-se, iar cotul îi ajunge pe perna de lângă ea.

Perna care acoperă manuscrisul lui Oliver. Ochii îi fug la manuscris, apoi se întorc repede la chipul lui Gray, și ceva din expresia

ei o trădează, pentru că polițista practic se năpustește asupra caietului.
— Ce-i ăsta?
— Oh, e doar…
Curioasă, Gray dă paginile caietului.
— Aha! Oliver Chen. Acesta este fratele geamăn al lui Marshall, nu? Este scriitor? El v-a dat asta?
— Ah!
Julia încearcă să se gândească la ceva de spus. Dar ce? Nici măcar nu știe ce ar trebui să zică în cazul acesta. Este incredibil de furioasă pe Oliver, da, dar nu este sigură că ar trebui să îi spună ceva lui Gray, cel puțin nu înainte de a se dumiri ce naiba s-s întâmplat cu adevărat. Acum însă situația i-a scăpat la modul printre degete la propriu și a ajuns în mâinile lui Gray.
— Am găsit caietul aici. Probabil că i l-a dat Verei. Sau poate că l-a luat Vera, habar n-am. Cred că e o poveste inventată plictisitoare.
Scoate cel mai fals râset din lume și întinde mâna după caiet, dar Gray îl ține în așa fel încât să nu poată ajunge la el.
— Dacă nu vă deranjează, aș vrea să îl împrumut puțin. Îmi place să citesc din când în când. Să iau o pauză de la rețelele sociale.
Nu, nu!
Dar tot ce poate Julia este să stea acolo, cu stupidul ei zâmbet fals pe chip. Abia după plecarea lui Gray reușește să vorbească din

nou. Să articuleze doar două cuvinte, care adună în ele toată frustrarea pe care o simte:
— La dracu'!

Capitolul 32
VERA

EMMA SE TREZEȘTE LA CINCI DIMINEAȚA în fiecare zi, indiferent cât de târziu ar fi mers la culcare în seara precedentă, lucru care Verei îi convine de minune. În sfârșit cineva care îi împarte afinitatea pentru trezitul devreme, astfel încât să poți profita de ziua întreagă! Așadar, în fiecare dimineață, sunt doar ea și Emma într-o lume tăcută și adormită. Cele două se mișcă încet prin casă, pășind cu băgare de seamă cu picioarele încălțare în șosete ca să nu o trezească pe Julia. Vera șterge urmele somnului de pe chipul copilei cu un prosop umed și îi înmânează periuța de dinți. În timp ce Emma se spală, Vera servește terciul pe care l-a pregătit mai devreme. Cele două iau micul-dejun în liniște în vreme ce se trezesc treptat, apoi Vera o scoate pe copilă la plimbarea de dimineață. Emma a adoptat felul de a merge al Verei – coatele în afară, tempo rapid. Vera nici nu își amintește când a fost ultima oară când a iubit pe cineva așa cum o iubește pe Emma.

Astăzi, la fel ca în multe alte zile, își petrec dimineața desenând pe plajă cu Sana, pe care copila o iubește pentru că Sana este întotdeauna pregătită cu pupici, gâdilături și desene fanteziste reprezentând animale-sirenă. Apoi Vera o duce pe Emma în Cartierul Chinezesc, unde fac cumpărături, ca

de obicei. Emma o întreabă pe Vera dacă se pot opri la ceainărie, dar Vera clatină din cap; ultima dată când a fost acolo, ceainăria fusese distrusă în ultimul hal, iar ea nu a vrut să își strice ziua dând ochii cu fantomele trecutului. Pe Vera o cuprinde spaima; știe că într-o bună zi va trebui să se întoarcă acasă. Până la urmă, e doar o musafiră în casa Juliei, nimic mai mult. Totuși, ar vrea să împingă ziua aia cât mai departe posibil – e oare acesta un lucru chiar atât de rău? Se oprește însă pe la casa lui Alex, dar nu îi răspunde nimeni când sună la sonerie și spune că ea e. Poate că Alex a ieșit la plimbare. Sărmanul om! Vera speră că bărbatul se descurcă în absența discuțiilor lor matinale. Scoate o pungă cu o combinație specială de ceaiuri și o atârnă de poartă. Punga are atașat un bilețel pe care scrie:

PENTRU ALEX, APARTAMENTUL TREI D. NU LUA DACĂ NU EȘTI ALEX!!!

Apoi cele două o pornesc spre stația de tramvai și se îndreaptă spre Lauren Heights. Până ajung în stație și o iau pe jos spre casă, Emma s-a pleoștit vizibil, pașii îi șovăie, iar ochii i se luptă să rămână deschiși. Vera o grăbește, simțindu-se vinovată că nu a avut prevederea să se oprească pentru o gustare sau ca să se odihnească un pic. Din fericire, reușesc să ajungă acasă înainte ca fetița să cedeze și să ceară să fie luată în brațe. Ușurată, Vera deschide ușa și spune:

— Hai, mergem înăuntru și bagi în pat! O, bună, Julia, noi…
Se oprește însă când vede expresia tinerei femei. Ultima oară când Vera a văzut expresia asta la Julia a fost prima oară când a dat cu ochii de ea – când era înspăimântată și pierdută în fața ceainăriei. Instinctul preia controlul, așa că bătrâna face semn către Emma.
— Așa, tu pui pe Emma la culcare, iar eu scot cumpărăturile, după care putem sta de vorbă.
Julia încuviințează din cap și se apleacă să o ridice în brațe pe copila pe jumătate adormită, pe care o sărută pe creștet.
— Oh, scumpo! îi șoptește Emmei.
Căpșorul fetiței îi cade pe umăr, iar Julia o copleșește cu sărutări în timp ce o ia pe hol, către camera Emmei.
Vera așază cum trebuie cumpărăturile în frigider în timp ce mintea îi aleargă înnebunită. Ce Dumnezeu ar fi putut să o supere pe Julia în halul ăsta? Probabil că e vorba de ceva care are legătură cu Marshall. În minte îi zumzăie un milion de posibilități. Poate că Julia a aflat ceva despre ucigașul soțului ei. Sau poate că Julia este în sfârșit gata să mărturisească faptul că ea l-a ucis. Of, ce idee nefericită! Vera încă nu i-a îndepărtat pe Julia și pe Oliver de pe lista suspecților, dar tot nu îi place să se gândească la posibilitatea ca unul dintre ei să fie responsabil de moartea lui Marshall. Nț! își zice singură în minte. Și

iată cum ai ajuns tu să te compari cu Sherlock Holmes! Ce porcărie!
Tocmai se spală pe mâini când Julia se strecoară în bucătărie.
— A adormit instantaneu! anunță Julia, schițând un zâmbet. Cred că ați avut o zi grea!
— Ei, întotdeauna avem parte de aventuri.
Vera își șterge mâinile și stinge focul de sub ceainicul în care apa dă în clocot. Scoate apoi dintr-o cutie două dintre pliculețele ei speciale și le bagă în două căni. Cu câte un ceai fierbinte în mână, cele două femei se îndreaptă spre sufragerie.
— Așadar, începe Vera, poate că și tu avut parte de o aventură?
Julia închide ochii și expiră.
— Nici nu știu de unde să încep. Azi a trecut pe aici doamna polițist Gray. Din câte se pare, moartea lui Marshall urmează să mă îmbogățească.
Julia izbucnește într-un râs lipsit de umor.
— Ceea ce, evident, mă face al dracului de suspectă.
— Oh! Cum adică să te îmbogățească?
Vera ia o gură de ceai și oftează de plăcere când acesta o încălzește. E una dintre combinațiile ei preferate: coajă de pepene de iarnă confiată și orez ars – are gust de caramel, un gust bogat, cu note de pământ.
— În urmă cu câțiva ani ne-am făcut amândoi asigurări de viață. În orice caz, în timp ce

vorbeam, Gray a observat manuscrisul.
Julia se foiește pe scaun în timp ce ochii ei îi sfredelesc pe ai Verei.
— Știi ceva despre asta? E scris de Oliver. L-am găsit în camera ta. Nu încercam să îmi bag nasul, adaugă iute. Am auzit un zgomot din dormitor, aș că m-am dus să verific, și acolo am găsit manuscrisul.
— Oh, da, l-am citit! Dar, ca să fiu sinceră, mi se pare cam lentă acțiunea, așa că îmi ia mai mult timp să îl citesc.
Julia își mușcă buza de jos.
— Și nu ți se pare nimic suspect? Adică a scris despre doi frați care o plac pe aceeași fată și despre cum unul dintre el vrea „să rezolve situația”?
Vera se încruntă.
— Oh, Doamne, da’ repede mai citești! Cred ai ajuns dincolo de unde sunt eu. Spui că găsit azi? Cum de citești așa de repede?
— Vera! spune Julia cu un oftat. Nu contează asta! L-am frunzărit. În fine…
— Oh! Nu te bucuri prea mult de lectură dacă faci așa! Cititul de felul ăsta strică lectura, să știi.
— Dumnezeule, cui îi pasă de carte și lectură? izbucnește Julia. Îți spun că aici e ceva în neregulă. Oliver a fost îndrăgostit de mine de când eram adolescenți.
Vera cască ochii în vreme ce rotunjește gura, formând un O.

— Oho! In sfârșit ajungem undeva! zice bătrâna și începe să bată din palme. Oh, dar asta foarte romantic!
— Nu! strigă Julia. Nu, asta nasol! Adică, a fost obsedat de mine dintotdeauna, și apoi scrie o carte întreagă despre asta, iar în carte personajul lui cedează și decide să facă ceva în legătură cu Marshall. Vera, cred că e posibil ca Oliver să îl fi ucis pe Marshall.
Vera închide gura brusc. Pe de o parte, e dezamăgită că idila dintre Oliver și Julia ar putea să nu aibă un final fericit. Pe de alta, aceasta este prima pistă solidă pe care a avut-o după mult timp. Iar pe de altă parte, Vera este ușor iritată de faptul că Julia a umblat și a frunzărit prin cartea lui Oliver. Asta înseamnă să o iei pe scurtătură, iar ea nu crede în luatul pe scurtătură, pentru că ăsta e un alt mod de a trișa. Își drege vocea. De asemenea, Vera s-a bucurat de ritmul domol al investigației sale, iar acum Julia o forțează să o ia pe culoarul prioritar. Și, de asemenea, Julia i-a stricat lectura.
Totuși, Vera e o fire adaptabilă. A căpătat informații noi, indiferent că îi place sau nu asta, și pare într-adevăr că Oliver este, cel mai probabil, ucigașul. Dar, din nou, Julia însăși tocmai a admis că este pe cale să devină o femeie bogată odată cu moartea lui Marshall, așa că Vera nu o poate șterge încă de pe lista suspecților, nu-i așa? Deși, dacă Julia l-ar fi ucis cu adevărat pe Marshall pentru a pune

mâna pe banii de asigurare, nu i-ar fi spus Verei despre pleașca asta, nu? Sau poate a făcut-o ca să o păcălească și să o determine să creadă că nu i-ar fi spus – of, la naiba! E prea alambicat! Vera a trăit întotdeauna crezând că viața ar fi mult mai simplă dacă oamenii ar spune pur și simplu ce gândesc în loc să o dea pe după cireș.

Ce ar face Sherlock Holmes? Răspunsul este mai mult decât evident. Ar aduna toți suspecții într-o singură cameră și le-ar împărtăși teoria lui, începând foarte de sus și tăind suspecții de pe listă, până nu mai rămâne decât o singură posibilitate. Iar atunci, ar explica într-un mod foarte dramatic de ce crima nu putea fi săvârșită decât de – răpăit de tobe – această persoană.

Pentru moment, Vera are doar o teorie vagă, iar acea teorie vagă poate fi afectată și nuanțată de afecțiunea crescândă pentru toți cei implicați, însă nu o să îngăduie ca asta să îi stea în cale. Și, în orice caz, nu este acesta felul în care sunt sfătuiți tinerii din ziua de azi să își trăiască viețile? Să se prefacă până când reușesc să obțină ceea ce-și doresc? Și ea o să facă la fel. O să se prefacă mai bine chiar decât un bărbat mediocru care se prezintă la interviul pentru o slujbă pentru care nu este calificat. O, da! Și, în timp ce va elabora teorii, o să își urmărească suspecții îndeaproape pentru a le surprinde reacțiile.

Până să termine, e sigură că își va fi dat seama cine este adevăratul criminal.
Animată de o încredere reînnoită, Vera își ridică bărbia.
— Știu exact ce trebuie să facem.
— Știi? o întreabă Julia, cu ochii mari și plini de speranță.
— O să organizăm o cină!

NE FACE PLĂCERE SĂ VĂ INVITĂM LA:

O seară cu Vera Wong,
celebră cunoscătoare a ceaiului
și detectiv amator
TEMA
Adevărul va fi dezvăluit
ȚINUTĂ RECOMANDATĂ
Ținută de gală
VA FI OFERIT PROGRAM DE DIVERTISMENT
Această invitație este valabilă pentru o singură persoană. Nu aduceți însoțitor.

Capitolul 33
OLIVER

OLIVER SE HOLBEAZĂ OARECUM AMUZAT la invitația pe care a primit-o pe telefon. Habar nu are ce să înțeleagă din asta, dar, în ultimele săptămâni, Vera a reușit să își croiască drum în viața lui și a celorlalți și, ca să fie sincer, nu îl deranjează. Iar o cină elegantă la Julia e de preferat unei alte seri petrecute în singurătate, în apartamentul lui, hărțuit de cei de la 3B din cine știe ce motiv lipsit de sens. Doamne, oare îl mai încape costumul? Ultima dată când l-a purtat a fost – bleah! – la nunta lui Marshall cu Julia.

Inspirând adânc, intră în dormitor, hotărât să scormonească în șifonier în căutarea costumului bun. Încă mai cotrobăie când cineva ciocănește la ușa din față. Imediat își dă seama că ceva nu este în ordine. Nu e genul de ciocănit pe care l-ar avea un vecin care cere ajutorul într-o problemă legată de canalizare sau de electricitate. Ciocănitul acesta este o cerere de a deschide ușa imediat, înainte ca musafirii să se hotărască să o culce la pământ. În concluzie, Oliver se grăbește spre ușă și, în momentul în care o deschide, lumea lui se destramă.

O bucată de hârtie îi este îndesată în față în timp ce Gray îi spune:

— Oliver Chen, avem mandat să vă percheziționăm locuința. Vă rog, dați-vă la o parte!

Cineva îl împinge pe Oliver cu blândețe, dar ferm, într-o parte, iar el urmărește plin de uimire cum polițiștii îi împânzesc micuțul apartament.
— Ce...? se aude mormăind, dar niciun alt cuvânt nu îi iese de pe buze.
În livingul său înghesuit, polițiștii par uriași, masivitatea lor e copleșitoare, iar prezența lor consumă parcă tot aerul, până ce Oliver se trezește căznindu-se să respire. O, Doamne, e pe punctul să aibă un atac de panică! Cineva vorbește cu el:
— Respiră! Numără de la zece la unu!
Oliver ascultă, concentrându-se asupra respirației, în timp ce polițiștii îi întorc pe dos livingul, răsturnând totul, de la canapea la covorul vechi, verificând cărțile și cotrobăind prin fiecare dulap. Fiecare fotografie este ridicată și inspectată, chiar și cele care atârnă pe pereți.
— Dar..., îngaimă Oliver și rămâne încă o dată fără suflu.
Se simte amețit. Trebuie să se așeze. Se îndreaptă împleticindu-se spre hol, unde, spre groaza lui, descoperă că vecinii trag cu ochiul din apartamentele lor. E îngrozitor! E umilitor! Se întoarce în casă, tot împleticindu-se.
— În timp ce colegii mei se ocupă de chestiunea asta, vă sugerez să veniți cu noi la secție, să stăm de vorbă, domnule Chen, spune Gray.

— De… de ce?
— Avem să vă punem câteva întrebări legate de moartea fratelui dumneavoastră.
Oliver de-abia poate procesa cuvintele.
— Nu înțeleg! Ați spus că a fost un accident.
— Încă evaluăm dovezile.
Gray îi face semn să o urmeze, iar el se execută încremenit, tăcut, ascultător. Pentru că așa e Oliver, nu? Ascultător. Jalnic.
Nu întâlnește nicio privire în timp ce se târâie pe hol. Își dorește să fi fost genul de persoană care latră „La ce dracului vă holbați?" Dar nu. El e Oliver Chen, umil și blajin, un fel de preș uman.
Gray are delicatețea de a nu-l lua de braț sau de a-l împinge de cap în jos în timp ce intră în mașină. Poate că fac asta doar în filme. Sau poate că polițista își dă seama că nu se dă nicio luptă în interiorul lui Oliver. Rămân amândoi tăcuți în vreme ce ea conduce spre secție, dar și apoi, când sosesc și trec prin hol, unde polițista îi face semn să intre în camera de interogatorii. După haosul din apartamentului lui și după agitația din secție, liniștea sălii de interogatoriu i se pare asurzitoare.
Gray îi face semn să se așeze înainte de a lua loc vizavi de el. Apasă pe butonul unui reportofon și spune:
— Sunt detectivul Gray și realizez interogatoriul lui Oliver Chen. Domnul

Chen a venit aici de bunăvoie. Acceptați ca interogatoriul să fie înregistrat?
Oliver încuviințează din cap.
— Trebuie să vorbiți ca să avem înregistrat acest lucru.
— Oh, da! Da! Nu am nicio problemă.
— Și aveți dreptul la un avocat prezent în timpul inte-rogatoriului.
Oliver rămâne cu gura căscată.
— Am… am nevoie de așa ceva?
— Ei bine, nu vă acuz de nimic, dar puteți alege să aveți alături un avocat.
Creierul lui Oliver parcă s-a transformat în omletă. Ce vrea să spună Gray? Ar trebui să aibă un avocat? L-ar face asta să pară vinovat?
— Păi, bănuiesc că pentru moment sunt bine.
Chiar e bine pentru moment?
— Bun! Să începem! Unde vă aflați în noaptea în care a murit Marshall Chen?
— Păi, acasă. Mă uitam pe Netflix.
Gray notează în agendă.
— Ce serial?
— Păi…, se luptă Oliver să își amintească. Narcos.
— Bună alegere! Spuneți-mi mai multe despre Marshall! Era fratele dumneavoastră geamăn. Erați apropiați?
Oliver clatină din cap.
— Nu chiar. Ne vedeam doar o dată sau de două ori pe an.
— O situație neobișnuită, nu-i așa? De regulă, gemenii sunt destul de apropiați.

— Eu…, bâiguie Oliver și ridică din umeri. Nu știu, dar nu am fost niciodată apropiați, nici măcar copii fiind.
— Totuși, erați suficient de apropiați încât să știți că era alergic la fulgii de pasăre.
— Ce…
Oliver deschide și închide gura ca un pește.
— Păi, da. Dar…
Dar ce?
Oliver prelungește momentul acesta până devine de-a dreptul dureros, apoi polițista își lansează următoarea întrebare, care, cumva, pare să fie și mai rea decât precedenta:
— Ați spune că vă displăceați unul pe celălalt?
Oliver deschide gura să răspundă, dar ezită.
— Păi, mi se pare că e o afirmație destul de puternică.
Oare polițista își dă seama că o minte? Îi e scris pe față sentimentul de vină? Poate ea să își dea seama că Oliver l-a urât pe Marshall din tot sufletul și că detesta tot ce îl făcuse pe Marshall să fie așa cum era?
— Am vorbit cu câțiva dintre prietenii comuni și au spus cu toții că dumneavoastră și Marshall nu vă îndrăgeați.
Prieteni comuni? Cine dracu' sunt prietenii comuni? Oliver și Marshall nu au frecventat niciodată aceleași cercuri. Oliver a fost întotdeauna prea fraier pentru a se putea apropia măcar de cercul lui Marshall. Sau poate că asta e! Poate că Gray i-a sunat cu meticulozitate pe foștii lor prieteni din liceu

și i-a întrebat care era relația dintre Marshall și Oliver. Și, dacă s-a întâmplat așa, atunci lucrurile o să fie urâte pentru Oliver. Își și imaginează ce ar avea de spus prietenii lui Marshall despre el. Ce au spus despre el când erau la liceu.
„E un ciudat."
„Un fraier, care e întotdeauna pe urmele lui Marshall, ca și cum l-ar hărțui."
„Era așa se îndrăgostit de Julia, se vedea cu ochiul liber cum o privea!"
„Are ceva de American Psycho."
Ca și cum i-ar putea citi gândurile, Gray spune:
— Hai să vorbim despre Julia Chen! Când erați adolescenți, erați foarte apropiat de ea.
Nu e o întrebare, cât o afirmație, iar Oliver nu are idee cum să răspundă la asta. Da? Nu? Nu știu? Așa că alege să nu spună nimic.
— De fapt, nutreați sentimente puternice față de ea, nu-i așa?
Tensiunea i-a crescut în așa hal, încât Oliver e oarecum surprins că încă nu i-a pocnit vreo venă.
— Păi… nu? se aventurează. Adică eram doar prieteni.
Auzind acestea, expresia lui Gray se schimbă, transformându-se din neutră într-un soi de rânjet tăios care lui Oliver îi amintește de un rechin ce a prins miros de sânge în apă.
— Ce bizar că spuneți așa ceva, pentru că, potrivit acestuia – polițista face o pauză

suficient de lungă pentru a scoate ceva din geantă; obiectul cade pe masă cu un bufnet asurzitor –, erați nebunește îndrăgostit de ea.
Lumea se cască sub Oliver, iar el cade într-un abis nesfârșit. Cumva de departe, o poate auzi pe Gray cum îl întreabă:
— Manuscrisul acesta vă aparține, nu-i așa? David sunteți dumneavoastră, Randall este Marshall, iar Aurelia este Julia. Randall e cam ticălos, iar David este gelos pe el și obsedat de Aurelia. Obsesia aceasta rămâne ani la rând, chiar și după ce Randall se căsătorește cu Aurelia, pentru că David este de părere că fratele lui nu se poartă frumos cu ea. Într-o zi, David hotărăște că a venit vremea să își pedepsească fratele geamăn. Vă amintiți cum a făcut-o David?
Oliver se trezește tras înapoi, în realitate.
— Poftim?
Gray se apleacă peste masă și rostește fiecare silabă cu grijă:
— Ce i-a făcut personajul dumneavoastră lui Randall?
Cuvintele îi ies neclar din gură.
— Cred că este momentul să mă consult cu un avocat.
Gray se trage înapoi, dând din cap ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva în tot acest timp.
— Bine!
— Și sunt arestat?
Polițista clatină din cap.
— Așadar, teoretic, pot pleca?

Gray încuviințează.
— Da, dar, credeți-mă, este mult mai bine să stați de vorbă cu noi de bunăvoie decât să ajungem la varianta cealaltă.
— Corect! zice Oliver și cugetă. Cred că, pentru moment, o să plec.
Gray se ridică și îi deschide ușa.
— Nu părăsiți orașul!
Ajuns afară, Oliver se îndepărtează în grabă, dornic parcă să pună ceva distanță între sine și secția de poliție. Odată ce cotește, se apleacă în față și vomită.
Doamne sfinte! Chiar s-a întâmplat chestia asta? Tocmai a fost interogat în interiorul unei secții de poliție? În legătură cu moartea fratelui său? Cum dracu' s-a ajuns la asta?
Nu a intenționat să îi facă lui Marshall ce i-a făcut. Nu s-a gândit că lucrurile vor sfârși așa. Și cum de a pus Gray mâna pe manuscris?
Răspunsul îi cade pe umeri ca o piatră de moară, zdrobindu-i orice urmă de umanitate. Vera! Ce prostie din partea lui să o lase să îl ia! Dumnezeule, de ce? De ce a făcut-o? Pentru că nu s-a gândit că Vera avea să înțeleagă ceva din el, de vreme ce el însuși nu l-a mai citit de atâta vreme, încât a uitat detaliile importante. Ca, de exemplu, cum de l-a strangulat David pe Randall în poveste. Cum de a putut să fie așa de tâmpit? Și cum de a putut Vera să îl trădeze în halul ăsta? Iar el, care se uita la ea ca la o mamă, și ea îi face așa ceva!

Incet-încet, o furie dogoritoare înlocuiește spaima care îl macină. Oliver habar nu are ce o să i se întâmple acum, dar, dacă e pe punctul de a merge la pușcărie, nu o să o facă fără luptă.
Prima oprire? Cina organizată de Vera.

Capitolul 34
JULIA

JULIA N-A MAI ORGANIZAT NICIODATĂ O cină, ce să mai vorbim despre una cu ținută de gală? Mă rog, pe vremea când era la liceu a organizat câteva petreceri, dar evenimentele astea de liceeni garantat sunt amuzante atâta vreme cât ai bere ieftină și muzică atât de zgomotoasă, încât îți distruge urechile pentru vecie. Totuși, petrecerea pe care a insistat Vera să o dea este diferită.

Cele trei locatare își petrec întreaga zi pregătindu-se pentru sindrofie: Julia și Emma ocupându-se de decorațiuni, în vreme ce Vera prepară bucate alese. De vreme ce bătrâna i-a mărturisit că plănuiește să dezvăluie adevărul despre moartea lui Marshall în timpul cinei, Julia nu este sigură ce atmosferă ar trebui să creeze. Într-un final, se oprește la niște steguleț albe și negre și la câteva baloane gri și negre. Baloanele sunt mai mult ca să se joace Emma cu ele. Julia nu e prea sigură cât de oportune sunt la o cină festivă la care se vorbește despre împrejurările morții soțului ei. Dar, până la urmă, ea, una, nu mai e sigură de nimic.

E așa de neliniștită că urmează să îl vadă pe Oliver diseară! Vera o sfătuiește să nu îl ia la întrebări în legătură cu manuscrisul, pe care o să îl aducă ea în discuție la momentul potrivit. Oare va reuși Julia să nu îi strige în față în secunda în care o să dea cu ochii de el? Se

imaginează zbierând la Oliver și lovindu-l în timp ce îi strigă „Cum ai putut?” Teoretic vorbind, nici măcar nu e prea sigură de ce este supărată pe el. Cu siguranță nu e nimic rău în a te amoreza de cineva, mai ales în adolescență. Dar apoi se gândește la manuscris și cum și-a descris el obsesia față de Aurelia și Randall, dar și la cât timp a petrecut Oliver cu ea și cu Emma de la moartea lui Marshall, iar descoperirea că el a făcut toate aceste lucruri în speranța că avea să-l înlocuiască pe geamănul său decedat o face să își dorească să o ia la goană de-acolo.

Destul cu asta! se ceartă singură în timp ce o îmbracă pe Emma într-o rochiță neagră de catifea. Emma strălucește când se vede în oglindă, întorcându-se pe toate părțile ca să se admire.

— Nu îmi strânge părul, mami! îi cere. Sunt deja prea drăguță!

Juliei îi crește inima când vede iubirea de sine a Emmei. O distruge un pic să vadă cât de mult se iubesc copiii mici și cât de natural li se pare să își accepte propriile trupuri. Se gândește din nou cum i-a distrus Marshall încrederea în sine într-un mod atât de insidios, că nici nu a băgat de seamă. Aș ucide ca să te protejez, își zice în sinea ei. Aș ucide ca să mă asigur că nu vei fi niciodată într-o relație cum au avut mami și tati.

Ideea o cuprinde cu așa o sălbăticie, că rămâne uimită, dar fiecare cuvințel e adevărat.

Ar ucide, și încă cu mare ușurință, pentru Emma. Stă în spatele copilei și își lasă mâinile pe umerii mici, iar cele două, mamă și fiică, își zâmbesc în oglindă.
— Da, ai dreptate, scumpo! Nu mai ai nevoie de nimic ca să fii frumoasă!
Cina este un succes uriaș. Mă rog, pe cât de uriaș poate fi succesul unui eveniment la care participă doar cinci oameni. Oliver întârzie, iar Julia nu se poate hotărî dacă se simte ușurată sau dezamăgită. Se tot uită la ușă, așteptându-l să apară, și își tot repetă discursul plin de pasiune pe care l-a pregătit. Dar, în afară de asta, totul decurge minunat.
Ca întotdeauna, preparatele culinare pregătite de Vera întrec toate așteptările. Și toată lumea arată impecabil. Vera și-a făcut ceva la păr, care pare că și-a triplat volumul obișnuit, și arată ca și cum un norișor a plutit în jos, pe pământ, și i-a poposit pe creștetul capului. Poartă un pandantiv din jad și un sacou din tweed despre care le-a spus tuturor că este o replică Chanel, deși „n-ai de unde să știi că e sau nu așa, corect? Corect?"
— Riki, ce elegant ești! îl întâmpină Julia, și chiar e elegant.
Riki și-a aranjat părul cu grijă în așa fel încât îți vine să îți treci degetele prin el, și poartă un costum care îl face să arate – ei bine, nu există alt termen – impecabil.
Sana sosește o clipă mai târziu, arătând foarte elegant, și totuși senzual în „mica rochiță

neagră”.
— Îmi pare rău, Uberul meu a întârziat!
— Ți-am spus că te puteam lua eu, îi zice Riki în timp ce își pune brațul în jurul taliei ei și o sărută.
— Nuu! Biroul tău e în direcția opusă. Dar poți să mă conduci acasă.
Julia ridică din sprâncene așa de tare, încât acestea ajung să se piardă undeva în linia părului.
— Stai puțin! Voi doi sunteți împreună?
Sana chicotește și se trage mai aproape de Riki.
— Da! Nu ți-a zis Vera?
— Nu! Vera! strigă Julia. Nu mi-ai spus că ăștia doi sunt împreună.
— Hmm?
Vera își ridică ochii de la masa din sufragerie, pe care, în ultimele cinci minute, a tot rearanjat felurile de mâncare ca să se asigure că totul arată perfect.
— A, da! Riki și Julia, împreună. Ține și tu pasul cu evenimentele! Emma știe, nu-i așa, Emma?
Emma încuviințează din cap cu solemnitate și le aruncă o privire Sanei și lui Riki.
— O să vă sărutați din nou?
— Păi…, îngaimă Sana, ai vrea?
Emma clatină din cap.
— OK, păi, atunci nu o să o facem, zice Riki și îi face cu ochiul Emmei. Uau, Vera, totul arată senzațional! Chiar te-ai întrecut pe tine!

— Ei, nu mare lucru! răspunde Vera, zâmbind cu gura până la urechi. Pur și simplu petrecut întreaga zi gătind, dar nu mare lucru.
În următorul sfert de oră, își petrec timpul stând la taclale, bând șampanie și punându-se la curent unul pe altul cu diferite lucruri. Julia e încântată să le povestească despre afacerea ei care înflorește; a trecut atâta timp de când n-a mai avut ceva cât de cât interesant de povestit despre viața ei și care să nu aibă legătură cu Emma! Sana și Riki par cu adevărat fericiți până când intervine Vera:
— Bun, Julia, acum poți să le faci fotografiile de logodnă!
Auzind acestea, Sana și Riki se îneacă cu băuturile în timp ce Julia izbucnește în râs, apoi discuția se mută la un alt subiect, respectiv la planurile lui Riki de a renova ceainăria Verei.
În mod bizar, Vera nu pare prea entuziasmată.
— Ei, nu trebuie să o faci! Cu siguranță e o bătaie de cap. Ia-o încet!
— Vera nu vrea să se mute înapoi în ceainărie, o tachinează Sana. Îi place prea mult să locuiască aici.
— Ce trăsnaie! o repede Vera fără menajamente. Evident că nu așa stau lucrurile. Urăsc să fiu povară. Știi asta, nu? îi spune Juliei.
— Nu ești o povară, Vera! o liniștește Julia, îmbrățișând-o cu un braț. Emma și cu mine

suntem încântate să te avem aici. Poți să stai aici cu noi cât îți dorești. Nu-i așa, Emma?
Emma încuviințează cu o mișcare din cap, apoi zice:
— Mi-e foame!
— Ah, da, hai să mâncăm până nu se răcește! zice Vera.
Riki aruncă o privire spre ușă.
— Oare n-ar trebui să îl așteptăm pe Oliver?
La auzul numelui lui Oliver, inima Juliei o ia la goană.
— Întârziat deja 20 de minute! se văicărește Vera. Nu, ar trebui să mâncăm și apoi, când va veni, se va simți vinovat că întârziat atât de mult.
Și astfel se retrag cu toții în sufragerie, unde se aruncă asupra bucatelor. Toată lumea este de acord că Vera gătește divin și că întâlnirea cu ea le dăunează grav siluetelor. Sunt aproape de jumătatea cinei când se aude soneria. Înainte ca Julia să apuce măcar să se ridice de pe scaun, sună din nou și din nou. Schimbă cu toții priviri curioase în vreme ce Julia se ridică.
— Uau, pare că Oliver chiar are nevoie să intre! spune Sana.
În timp ce se îndreaptă către ușă, Julia exersează ce îi va spune lui Oliver. Va fi calmă și stăpână pe situație. Și va avea încredere că Vera chiar are un plan pentru seara asta. Că Vera se va asigura că totul merge bine. Iar

dacă nu merge, Julia este pregătită să îi spună lui Oliver ce crede. Tânăra deschide ușa.
— Vera! strigă Oliver și se năpustește înăuntru, trecând ca o furtună pe lângă Julia.
— Ce nai…
Bun, nu se aștepta la asta, iar mârlănia neașteptată trezește ceva în sinea ei. Julia se grăbește după el.
— Nu poți să…
Oliver se oprește în sufragerie și o arată cu degetul pe Vera.
— Nu îmi vine să cred că ai făcut asta! tună el.
Discuțiile se opresc brusc la jumătate. Din scaunul ei înalt, Emma se uită în sus, ușor speriată și cu o bucată de broccoli în drum spre gură. Imaginea Emmei, atât de surprinsă, pare să îl zguduie pe Oliver. Când vorbește din nou, tânărul o face mai încet și mai calm, deși furia i se insinuează printre cuvinte:
— Vera, pot, te rog, să vorbesc cu tine?
— Asta nu face parte din plan, se plânge Vera.
— Vorbesc serios, Vera.
Julia are un sentiment neplăcut. Este supărată, furioasă și toate celelalte, dar Vera doar dă din cap și se ridică de la masă. Cei doi merg în living. Julia o ia pe Emma din scaunul ei înalt și o îmbrățișează, în vreme ce ea, Sana și Riki o iau după cei doi și se opresc să asculte de după ușă.
— Nu îmi vine să cred că ai dat manuscrisul meu poliției, începe Oliver.

— De ce? E ceva ascuns în el?
— Ce...? Nu! Dar te-am lăsat să îl iei pentru că am crezut că... Nu știu, dar nu am crezut că o să mă trădezi așa. Credeam că suntem prieteni.
— Suntem, dar povestea ta...
Julia își mușcă buza cu atâta putere, încât simte gust de sânge. Vera aruncă momeala, căutând răspunsuri, în timp ce pretinde că a terminat de citit manuscrisul, în speranța că Oliver îi va dezvălui finalul. Simțind cum Emma e tot mai grea în brațele sale, Julia îi șoptește:
— Scumpo? Vrei să mergi un pic în camera ta? Poate să te joci în colțul liniștit?
Când rostește cuvintele „colțul liniștit", Julia își amintește că Oliver a venit cu sugestia. Of! Acum totul e pătat. Dar va trebui să se ocupe mai târziu de asta. Pentru moment, este mai important să se asigure că Emma nu este speriată. Fetița încuviințează, iar Julia o lasă pe podea, pentru ca în clipa următoare micuța să o pornească spre dormitorul ei. Julia răsuflă ușurată și redevine atentă la discuția în contradictoriu.
— E vorbe de ficțiune! strigă Oliver. E exact ceea ce este, o poveste! Iar acum, mulțumită ție, polițiștii cred că aș avea ceva de-a face cu moartea lui Marshall.
— De ce? întreabă Vera. Ce e în manuscrisul ăla?

— Poftim? Nici măcar nu l-ai citit înainte de a-l înmâna poliției? Iisuse, nu-mi vine să cred! Dintre toate lucrurile tâmpite…
Gata! E prea mult! Furia lui îndreptată aspra Verei, o bătrână fără apărare, criza lui stupidă și care continuă la nesfârșit. Julia intră în living și zice:
— Nu ea a făcut-o, ci eu.
Atât Oliver, cât și Vera se holbează la ea. Urmează o tăcere îndelungată, apoi Oliver îngaimă:
— Poftim?
— Ca să fiu sinceră, nu intenționam să fac asta. Nu intenționam să fac nimic – adică nu hotărâsem încă nimic, tocmai îl frunzăream când a venit detectiva Gray. A găsit manuscrisul pe canapea și l-a luat.
În timp ce Oliver se luptă să găsească un mod să răspundă acestor revelații, Julia își adună puterile, ascuțindu-și furia, până când devine extrem de precisă.
— Și cum îndrăznești, Oliver?
Vorbește încet, dar ferm. A terminat cu asta, nu mai acceptă tâmpenii de la bărbați!
— Poftim? o întreabă Oliver.
Mai știe să spună și altceva? se gândește Julia. Se presupune că e scriitor, și totuși iată-l repetând obsesiv același cuvânt.
— Ai fost îndrăgostit de mine de când eram adolescenți? Și chiar și după ce m-am căsătorit cu Marshall, încă – ce? Oftai după

mine? Și aveai fantezii legate de Emma, cum că ar fi copilul tău?
Vocea Juliei s-a transformat într-un șuierat plin de otravă. În spatele ei, aude respirațiile Sanei și ale lui Riki.
Oliver pălește.
— Nu, Julia, nu e așa…
— Nu e? Păi, atunci spune-mi tu cum e! L-ai urât pe Marshall toată viața ta. Și, bun, pricep, e de înțeles, pentru că, știi ce? Marshall a fost un ticălos nenorocit! Da! spune Julia, dând ușor din cap către toți cei aflați în încăpere Tocmai am spus asta despre răposatul meu soț. Era un mizerabil. Așa că înțeleg, Oliver. Îl urai. Dar, vezi tu, ai scris în cartea ta că o să te asiguri că nu o să mai facă rele. Așa că, spune-mi, ce ai făcut? Pentru că nu am apucat să citesc înainte să apară Gray, dar, evident, finalul a fost suficient de tulburător dacă te-a luat la întrebări legate de asta.
— Nu, eu nu…
— Ce i-ai făcut lui Marshall? întreabă Julia, punând accent pe fiecare cuvânt în parte.
— I-am pus droguri în geantă! strigă Oliver.
În încăpere nu se mai aude nimic în afară de respirația greoaie a lui Oliver.
— Reparam instalația sanitară într-unul dintre apartamente când am găsit o punguță cu pastile lipită în interiorul rezervorului toaletei. Apartamentul tocmai fusese eliberat, așa că nu știam ce să fac cu ele. Le-am luat.

Erau pastile de Ecstasy. Cred. Nu știu. Le-am luat cu mine acasă și mă gândeam să le arunc, să le predau poliției, dar pe urmă mi-am spus – hei, poate că e un semn. Poate că pastilele astea sunt un dar al universului, o șansă să îl fac pe Marshall să dea de necaz.
Oliver își freacă fața și icnește.
— Știu cum sună. Știu că sună complet stupid, dar nu înțelegi – Marshall a tot scăpat basma curată de când eram copii. Fura din magazine și copia la examene, iar dacă era prins, dădea vina pe mine, și nimeni – vocea i se frânge sub greutatea lacrimilor reținute, iar Julia, în pofida propriei voințe, vrea să plângă pentru el –, nimeni nu m-a crezut niciodată.
Ideea este că Julia îl înțelege perfect. Până la urmă, și ea a trăit același lucru. A simțit pe propria piele farmecul irezistibil al lui Marshall. Felul în care știai, în sinea ta, faptul că nu e un om bun, dar nu te puteai abține și îi cântai în strună și îl lăsai să scape basma curată. Iar când se uită în jur, la expresiile pe care le au Sana și Riki, știe că și ei s-au aflat în situația asta. Că și ei au văzut cu ochii lor cum era Marshall. Și că tuturor le pare incredibil de rău pentru Oliver. Pentru că, firește, Julia a fost măritată cu Marshall, dar Oliver a împărțit cu el același pântec, și-a trăit copilăria și anii de formare ca fiind fratele lui geamăn, a fost legat de el. Cum trebuie să fi fost să trebuiască să fii atât de aproape de o persoană a cărui lumină îi farmecă pe toți, iar

tu să fii singura persoană care știe că lumina aceea vine de fapt de la o radiație otrăvitoare?
— Așa că m-am întâlnit cu el. Cu o zi înainte să moară, i-am strecurat drogurile în geantă atunci când nu era atent. Aveam de gând să sun la poliție și să îl denunț, dar... m-a cuprins lașitatea.
Oliver pufnește.
— Bănuiesc că așa sunt eu. Până la urmă, nu sunt decât un laș. M-am gândit să iau punguța înapoi, dar nu mi-a venit în minte cum să fac asta fără să îi stârnesc bănuielile, așa că, până la urmă, nu am făcut nimic. În noaptea următoare a murit. M-am speriat în ultimul hal. Habar n-aveam ce se întâmplase. M-am gândit că poate Marshall găsise drogurile din geantă și le consumase. Poate că murise în urma unei supradoze. Poate că în drogurile alea era ceva toxic? Habar n-am! Apoi au venit rezultatele autopsiei și, ei bine, știți restul. Alergie la fulgi de pasăre.
Oliver pufnește din nou.
— După toate astea, i-au venit de hac nenorociții ăia de fulgi de pasăre.
Julia se holbează la el, cu gura căscată și cu mintea în flăcări. Chestia e că îl crede. Îl cunoaște pe Oliver de pe vremea când erau copii. Știe când acesta îi spune adevărul. Se uită încet în jur. Cu toții arată la fel de uimiți pe cât se simte și ea.
— Deci nu tu ești ucigașul? cugetă Vera cu voce tare după ce tăcerea șocată devine de

neîndurat.
— Nu! îi răspunde Oliver.
Acesta se întoarce să se uite la Julia și îi pică fața.
— Julia, îmi… îmi pare rău că am scris așa despre tine! Nu era despre noi, era…
Julia clatină din cap.
— Nu vreau să aud. Pur și simplu nu vorbi cu mine!
Nu l-o fi omorât el pe Marshall, dar asta nu înseamnă că ce-a făcut e-n regulă. Și, într-un fel, Julia se simte mai rău acum, pentru că au copleșit-o emoțiile. Încă mai e furioasă pe Oliver? Chiar dacă nu el l-a ucis pe Marshall? Și atunci cine mama dracului l-a omorât pe Marshall? E prea mult, iar atmosfera dă în clocot.
— Nu înțeleg! Așadar, cine l-a ucis pe Marshall? Vera, ai zis că ți-ai dat seama. Cine a fost? Cine l-a ucis? Cine a intrat prin efracție la tine în ceainărie?
— Nu știu cine ucis pe Marshall, răspunde Vera încet, dar știu cine intrat la mine în magazin.
— Cine? întreabă toți într-un glas.
— Eu intrat la mine în magazin, anunță Vera.
— Poftim? întreabă din nou toți într-un glas.
Vera oftează.
— Venit într-o dimineață și observat că lucrurile au fost mutate. Și că lipsesc anumite borcane.

— Ce borcane? întreabă Riki. Adică ești sigură?
— Da, normal că sunt. Știu cum îmi aranjez magazinul, nu fi prostuț! Dar gândit: m-ar lua poliția în serios? Adică ei nu iau moartea lui Marshall în serios, cum m-ar putea lua în serios dacă le spun că mi-a jefuit cineva magazinul? O să mă întrebe cât a luat hoțul? Păi, nu banii lipsesc. Ce fost luat? Habar n-am, știu doar că borcanele au fost mutate de la locul lor. Și că sunt sigură că ucigașul s-a întors ca să caute stickul. Așa că hotărât să mă ocup eu de problemă. Ucigașul este prea viclean ca să se dea în vileag, dar am să-l determin eu să se dea în vileag. Am să fac clar faptul că cineva a intrat prin efracție și o să muncim cu toții pentru un scop comun: să rezolvăm uciderea lui Marshall. Așa că exact asta am făcut.
— Ți-ai distrus propria prăvălie ca să pară evident că cineva intrase prin efracție? întreabă Sana, cu ochii mari ca niște farfurii. Toate borcanele alea…
— M-a durut inima să le sparg așa, recunoaște Vera, dar sunt dispusă să fac orice ca îl descopăr pe ucigaș.
— Așteaptă, stai un pic! intervine Julia. Ce vrei să spui cu ucigașul care s-a întors să caute stickul? Ce stick?
Auzind această remarcă, Vera pare în mod bizar vinovată.

— Vera! insistă Julia pe un ton în care se citește avertismentul. Ce stick?
Vera expiră adânc, părând istovită.
— Când i-am descoperit cadavrul, Marshall ținea un stick în mână.
— Ce pizda mă-sii?
Julia nici măcar nu își dă seama cine a înjurat. A fi putut să fie ea; ar fi putut să fie ceilalți.
— Și l-ai luat? o întreabă Oliver pe Vera.
— Dumnezeule, Vera! izbucnește Riki. Tu… Asta înseamnă că ai alterat locul crimei. Ai putea merge la închisoare pentru asta.
— Pur și simplu știut că poliția nu o să ia cazul în serios.
Vera pare atât de mică și de neajutorată, cu părul fluturându-i în toate părțile în timp ce clatină din cap.
— Păi, poate că ar fi făcut-o dacă nu ai fi luat dovezile de la locul faptei, comentează Oliver, care își trece degetele prin păr. Și ce e pe stick?
— Păi, se pare că stickul este calea de a-i debloca computerul. Iar pe computer sunt chestiile astea cu NFT și, oh, da, botul pe care l-a creat Rıki.
— Stai puțin! Ce bot ai creat? întreabă Sana, care se holbează la Rıki, care arată ca și cum s-ar gândi serios să o ia la fugă.
— Păi…
Riki se uită la Sana cu o privire vinovată.
— Păi, Marshall mi-a cerut să creez un program. Și apoi nu m-a plătit. Pentru o

clipă, pare că Riki a terminat ce avea de spus, dar apoi trage aer în piept și îi dă înainte: E vorba de un scalping bot. Mi-a cerut să fac un bot pentru a escroca oamenii pe piața NFT.
Riki se întoarce către Sana și îi ia mâinile într-ale sale.
— N-am vrut! M-am simțit atât de prost cât l-am creat și, la momentul acela, nu știam că fură opere de artă; pur și simplu, m-am gândit…
— Ai făcut parte dintr-o escrocherie? întreabă Sana, care șuieră cuvintele cu așa o aciditate, încât până și Julia le simte înțepătura.
— Nu! răspunde Riki. Nu, jur că nu – a fost pentru prima dată când l-am întâlnit pe Marshall, n-am știut…
— N-ai știut pentru că ai ales să nu știi, îl repede Sana. L-ai întrebat măcar care era treaba cu NFT-urile alea? Nu! Te-ai gândit la toți oamenii ăia care erau escrocați cu ajutorul botului pe care l-ai creat? Nu! Oameni ca tine și ca Marshall sunt motivul pentru care nici măcar nu mai puteam suporta să mă uit la o pânză.
Zicând acestea, Sana își smulge mâinile dintr-ale lui Riki și fuge, trântind ușa în urma ei.
— Sana, așteaptă! strigă Riki, luând-o la fugă după ea.
Julia se zgâiește la ușă în vreme ce în interiorul ei e haos dezlănțuit. Încearcă să proceseze ceea ce tocmai a aflat.

— Unde e stickul acum? Și laptopul? Ar trebui… ar trebui probabil să le dăm poliției…
Vera clatină din cap.
— Le caut de ieri și amândouă au dispărut.
Pentru o clipă, Julia și Oliver rămân muți de uimire. Apoi gravitatea situației o copleșește pe Julia. Femeia asta, străina asta, a descoperit cadavrul soțului ei în interiorul ceainăriei pe care o deține și primul lucru pe care l-a făcut a fost să îndepărteze dovada care ar fi putut să îi conducă pe polițiști la prinderea criminalului. Și apoi aceeași femeie și-a distrus magazinul ca să pară că fusese un jaf doar ca să poată veni și locui cu Julia și copilul acesteia.
Julia se luptă să nu înceapă să urle.
Îi întâlnește privirea Verei și îi indică ușa.
— Ieși imediat afară!
Pentru o clipă, crede că Vera este pe cale să protesteze, însă aceasta doar se uită la Julia și pur și simplu încuviințează. Cu capul plecat, Vera se îndreaptă spre ușă. În ultimele câteva minute pare să fi intrat la apă, cu umerii lăsații și capul în pământ. Imaginea o înduioșează pe Julia, dar furia încă arde în ea mai presus de orice. Vera se oprește să își ia geanta, apoi iese și închide ușa ușor, lăsând în urmă o liniște cavernoasă pe care Julia nu este sigură că o va mai putea umple vreodată.

Capitolul 35
VERA

„IEȘI IMEDIAT AFARĂ!”

Și astfel, ședereа Verei la Julia acasă ajunge să ia sfârșit. A stat mai mult decât a fost binevenită. A încercat să rezolve misterul legat de moartea lui Marshall și a eșuat lamentabil. După cele întâmplate în seara asta, e limpede că instinctele ei au fost îngrozitor, teribil, de proaste. A rezultat că niciunul dintre suspecții ei nu este criminalul. Cine este criminalul? L-a inventat oare din disperarea de a găsi un sens, un scop, vieții? Vera a fost cea care și-a distrus prăvălia. Desigur, pentru că, într-o dimineață, a coborât în ceainărie și a descoperit că lucrurile nu erau cum ar fi trebuit să fie. Dar este ea 100% sigură că cineva i-a furat din magazin?

Sau este oare posibil ca Vera să își fi dorit cu atâta disperare să fi fost un criminal care să se întoarcă după stick, încât a inventat totul? Nu asta face oare mintea pe măsură ce îmbătrânește? Începe să confunde realitatea cu imaginația. Da, Vera își dă seama de asta cum! Poate că a pus un borcan aici, un recipient acolo, apoi a uitat de ele, și, cu imaginația înflăcărată de moartea lui Marshall, a tras concluzia că cineva a fost în ceainăria ei.

Și i-a venit ideea asta și s-a agățat de ea. Dar de ce? Pentru că, în adâncul adâncului inimii

sale, s-a săturat de ceainărie. S-a săturat să o deschidă dimineață de dimineață și să aibă un singur client și, chiar și atunci, e clar că singurul motiv pentru venirea lui Alex e faptul că îi e milă de ea. Iar prăvălia goală îi amintește pur și simplu de eșecul ei. Nu se așteptase ca Julia să o invite să locuiască la ea; a fost o surpriză și, Doamne, cât a fost de frumos, atât cât a durat!

Timp de câteva săptămâni minunate, Vera a simțit că are din nou un scop în viață. A primit nenumărate îmbrățișări pe parcursul unei zile, brațe mititele s-au agățat de gâtul ei, iar o fețișoară lipicioasă i-a sărutat obrajii. Se întorsese la lumină, iar acum a fost aruncată din nou în beznă, și și-a făcut-o cu propria mână. Iar acum, după ce-a simțit căldura soarelui, întunericul i se pare și mai apăsător decât era înainte.

Vera de-abia e atentă la lungul drum pe care îl străbate pe jos până acasă, dar, până să ajungă acolo, are picioarele pline de bătături. Nu observă nici bătăturile. Observă doar firma arsă de soare, **VERA WANG'S WORLD-FAMOUS TEAHOUSE**, și lacrimile încep să îi curgă pe obraji. Își înghite suspinele și descuie ușa, pe care o lasă să se trântească în urma ei.

Ceainăria este goală. Nu mai e nimic pe pereți, iar Riki a scos afară mobila. Arată ca o cochilie abandonată, ca o casă ocupată de fantome. Deodată îi sună telefonul, iar Vera

se trezește la viață, căznindu-se să îl pescuiască din geantă.
— Julia! îi zice apelantului.
O clipă de tăcere, apoi cineva spune:
— Mamă?
— Tilly?
Vera își îndepărtează telefonul de la ureche și se uită la ecran, pe care, într-adevăr, scrie Tilbert Wong.
— Oh, Tilly! Ai sunat!
Vera simte gustul lacrimilor în gât. Probabil că fiul ei a simțit că e ceva în neregulă din pricina legăturii mamă-copil.
— Oh, da! Nu mi-ai mai trimis mesaje și nu m-ai mai sunat de secole. E totul în regulă?
Vera încuviințează din cap, iar chipul i se schimonosește pe când suspină în tăcere.
— Da! izbutește să rostească după o vreme.
Se uită în jur la prăvălia goală și cufundată în tăcere.
— Ei bine, prăvălia e... E o poveste lungă, dar e cam goală.
— Oh? O închizi? Vera e gată să spună nu, normal că nu, când Tilly zice: Era și timpul, mamă. Nici măcar nu știe nimeni de ea. Slavă Domnului că o închizi! Ar trebui să o închizi. Prețurile din Cartierul Chinezesc sunt în creștere, așa că ar trebui să obții bani frumoși pe ea.
„Slavă Domnului că o închizi!" Așa de multă ușurare în glasul lui! Așa de multă istorie în prăvălioara asta, în care Vera și Jinlong și-au

pus tot sufletul, iar acum fiul ei îi mulțumește lui Dumnezeu că Vera vrea să o închidă! Micuța flacără de speranță care s-a aprins când a sunat telefonul se stinge.
— Bine, Tilly! Mulțumesc pentru telefon! Ai dreptate! Acum mă duc să mă culc!
Vera închide și o pornește cu greu pe scări, fără să se mai obosească să aprindă luminile. Merge direct în dormitorul ei friguros și se vâră sub așternuturi, unde se ghemuiește și se face cât poate de mică, dorindu-și cu toate puterile să poată dispărea și gata.

Capitolul 36
VERA

SE PARE CĂ S-A LUMINAT DIN NOU DE ziuă, raze cenușii strecurându-se cu greutate prin găurile din draperiile Verei, insuficiente pentru a lumina camera, dar suficiente pentru a tulbura somnul femeii. Vera se întoarce și se holbează un pic în lumina parcă vâscoasă. A pierdut șirul momentelor când camera s-a cufundat în beznă, apoi s-a umplut de strălucire, apoi s-a cufundat din nou în beznă. Acum e lumină, dar, pentru Vera, nu contează prea mult dacă e întuneric sau lumină. Se întoarce pe partea cealaltă și închide din nou ochii.

Capitolul 37
RIKI

— RIKI, DACĂ NU SCAPI DE GUNOIUL ĂLA din parcare, o să scap eu! îl anunță doamna Barrie.

Riki își înghite un mormăit de frustrare și se mulțumește să încuviințeze. După ce femeia se îndepărtează, rămâne o vreme în fața ușii, scrâșnind din dinți. Chestia e că doamna Barrie nici măcar nu e nerezonabilă.

„Gunoiul ăla" este de fapt mobila Verei pe care, neghiob fiind, a adus-o la el la apartament și a cerut permisiunea să o depoziteze în parcare în timp ce o restaurează. Asta s-a întâmplat acum două săptămâni și, într-adevăr, s-a ținut de treabă; a terminat reparațiile la jumătate din mobilă, care arată al naibii de bine, dacă poate să se laude singur. Apoi a avut loc cina aceea oribilă, iar de atunci doar să privească la mobila aia și i se face rău.

Totuși, doamna Barrie are dreptate. Nu poate să lase mobila în parcare, căci ocupă locul și se umple de praf. Cu un oftat resemnat, Riki se târăște pe scări în jos să evalueze situația. Totuși, odată ajuns acolo, se simte cuprins de satisfacție când vede obiectele de mobilier renovate. Acestea și-au păstrat forma tradițională, dar le-a șlefuit și le-a vopsit în negru mat și arată foarte rafinat. Se hotărăște să le încarce pe cele terminate în mașină și să i le ducă Verei; cel puțin așa va avea ceva

mobilier în prăvălie cât continuă el să lucreze la restul.

Durează ceva să manevreze piesele de mobilier, dar, într-un final, toate cele șapte obiecte recondiționate sunt încărcate în mașină. Da, există un scaun de lemn care se odihnește pe locul pasagerului într-un echilibru precar, cu un picior îndreptat către tâmpla lui Riki, și, da, dacă ar fi să aibă un accident acum, cu siguranță ar sfârși cu piciorul respectiv înfipt în ochi, dar ce înseamnă viața fără un strop de risc calculat? Cu toate astea, Riki se asigură că își conduce mașina extrem, extrem de încet spre Cartierul Chinezesc, înghițind cu greu atunci când ajunge în zonele ultradeluroase ale orașului.

Cartierul Verei îi amintește de Sana, lucru care, la trei zile după cina aceea îngrozitoare, încă îi umple ochii de lacrimi. I-a trimis patru mesaje înainte să își dea seama că trebuie să îi respecte spațiul personal și să i-l lase pe ultimul:

O să fiu aici când o să fii pregătită să vorbim.
Dacă o să fii vreodată. Dacă nu o să fii, înțeleg.
Îmi pare rău! X

Încearcă să nu se gândească la ultima dată când el și Sana au fost aici, râzând și sporovăind în timp ce făceau ordine în ceainăria Verei.

— Vera, Vera! mormăie pentru sine în timp ce iese din mașină și se uită la ceainărie.

Încă nu îi vine să creadă că Vera a fost cea care și-a distrus propria prăvălie. Ideea îl face să clatine din cap, dar și să zâmbească. În ciuda celor întâmplate, încă ține la Vera, deși este evident că bătrâna e un pic țicnită. Se îndreaptă spre ușa din față, cu două dintre scaune, și ciocănește. Ușa se deschide larg, iar micul clopoțel se aude monoton. Hmm? Poate că Vera a hotărât deja să deschidă ceainăria? Dar fără mobilă?

Totuși, când pășește înăuntru, lui Riki îi devine clar că, de fapt, ceainăria nu este deschisă pentru afaceri. Deși afară e luminos, interiorul prăvăliei este cufundat în întuneric; niciunul dintre vechile corpuri de iluminat și niciunul dintre cele noi nu este aprins. Pare pustiu. Dar atunci de ce este ușa din față deschisă?

— Bună? strigă Riki, lăsând jos cu grijă cele două scaune. Se uită în jur și încearcă din nou: Vera?

— O cauți pe Vera Wong? îl întreabă pe neașteptate cineva din spatele lui, făcându-l să tresară.

Riki se întoarce și vede o femeie scundă și plinuță, cam de vârsta Verei.

— Ăăă, da? Știi unde se află?

— Nu! Și eu mă întreb același lucru. Eu sunt Winifred, de la patiseria franțuzească de alături.

Winifred rostește cuvintele cu mândrie în glas, de parcă Riki ar trebui să fie dat pe spate

de această informație.
Riki înclină ușor din cap, face ochii mari și zice:
— Oh, uau, bună, Winifred, mă bucur să te cunosc! Îmi plac produsele tale de patiserie!
Femeia strălucește de fericire, obrajii rozalii i se aprind, dar zâmbetul nu îi zăbovește mult pe chip.
— Mi-am făcut griji pentru Vera. Lipsește săptămâni la rând, apoi tot soiul de străini intră și ies din prăvălie, făcând tot felul de zgomote…
— Oh, da, aceia probabil că am fost eu și prietenii mei când am venit să facem reparații.
De îndată ce rostește cuvântul „prieteni”, tristețea îl înjunghie pe Riki.
— Iar Vera a stat la altcineva acasă cât ne-am ocupat de asta, dar cred că de-acum o să se întoarcă.
Julia i-a spus lui Riki ce s-a întâmplat în noaptea aceea, după plecarea Sanei, și a sunat rău de tot. Acum bărbatul e copleșit de vină, gândindu-se că ar fi trebuit să verifice mai curând ce face Vera.
— Cred că am auzit-o întorcându-se acasă în toiul nopții, acum vreo trei zile. Dar, când am venit să îi aduc niște petit pain au taro proaspete, nu era nimeni aici. Ușa din față lăsată deschisă, foarte periculos!
Presentimentul rău al lui Riki se acutizează.

— Acum vreo trei zile? Și nu ai auzit-o plecând sau ceva de genul?
— Nu! Adică nu că îmi petrec toată ziua privind, sunt foarte ocup… Hei, unde pleci?
Riki însă o ignoră, grăbind pasul spre fundul magazinului și apoi urcând câte două trepte o dată.
— Vera! strigă Riki în timp ce urcă.
Zona de locuit este rece și întunecată. Spaima care l-a cuprins crește și tot crește, până când aproape că îl face să se întoarcă, urlând, în lumina soarelui. Însă continuă să urce. Încă un rând de trepte, către dormitoare. Se uită în primul, dar e gol, și pare că e așa de ani întregi. În cel de-al doilea dormitor, e o mogâldeață pe pat, așa de mică, încât, la început, lui Riki nu îi vine a crede că sub pătura aceea ar putea fi o persoană.
Se strecoară încet spre ea, dregându-și glasul.
— Vera?
O, Doamne, e moartă, nu-i așa? Riki își dorește cu disperare să fugă de acolo, dar, cumva, picioarele îl poartă înainte. Bate ușor cu mâna pe mogâldeață și aude un geamăt slab.
— O, slavă Domnului! Vera sunt eu, Riki!
Riki dă cuvertura în lături, iar inima îi sare în gât. N-a văzut-o niciodată pe Vera atât de împuținată la trup, atât de bătrână și atât de învinsă! Îl copleșește tristețea, iar vina parcă îi străpunge plămânii. Își smulge telefonul cu furie și sună la 911. După ce îi oferă

operatorului adresa Verei, închide și o apucă pe bătrână de mână. Aceasta deschide ochii, dar nu focalizează, iar Riki simte cum se prăbușește cu totul pe interior când o vede cât de distrusă este.
— O să fie bine! îi spune. O să avem grijă de tine, îți promit!

Capitolul 38
SANA

PANTOFII SANEI LOVESC LINOLEUMUL DE pe podeaua spitalului în timp ce se grăbește pe coridor. Salonul 4, i-a spus femeia de la recepție, dar îi pare că spitalul este imposibil de mare. Într-un final, găsește încăperea pe care o caută și năvălește în ea. Sunt patru paturi în salon, dar numai unul este ocupat. La vederea persoanei care îl ocupă, respirația Sanei se transformă într-un suspin.

— Of, Vera! șoptește cu vocea sugrumată.

Riki se ridică în picioare.

— Bună, mulțumesc că ai venit!

Sana poate doar să schițeze un gest din cap, cu ochii tot la silueta palidă din pat. Vera a fost întotdeauna atât de plină de viață, iar acum i se pare greșit să o vadă așa, atât de bătrână, fragilă și învinsă, ca și cum este pregătită că plece. Sana se apropie încet, cu ochii în lacrimi.

— Este…

— O să fie bine! o lămurește Riki. Au spus că este deshidratată, de-asta are perfuzii, și s-ar putea să fi făcut bronșită, dar au zis că ar trebui să își revină.

Pieptul Sanei este inundat de ușurare. Fata ia mâna Verei – cea cu un ac ieșind din ea – și o ține cu delicatețe.

— Vera, sunt eu, Sana! Se apleacă apoi mai mult asupra bătrânei și îi șoptește: Îmi pare

foarte rău! Dar acum sunt aici. Și ai avut dreptate în privința tuturor lucrurilor!
Sana își dorește enorm de mult ca Vera să îi ofere zâmbetul ei strâmb, dar aceasta nu face nicio mișcare, iar pe chipul ei nu se schițează nicio expresie.
— Medicii spun că doarme.
— Da, sigur!
Sana se retrage, ștergându-și ochii.
Ușa se deschide, iar în salon intră alergând Emma, urmată de Julia, care arată mai distrusă decât a fost în ultimele săptămâni.
— Buni! strigă Emma și se oprește brusc atunci când dă cu ochii de Vera.
Copila se uită neliniștită la Julia, care se uită la rândul ei la Riki și la Sana.
— O să fie bine! o anunță Riki și Sana în același timp.
Cei doi tresar, uitându-se unul la celălalt, apoi Sana face un mic semn din cap în direcția lui Riki. El schițează un zâmbet, apoi îi spune Juliei ce i-a spus și Sanei cu câteva clipe în urmă. Ușa se deschide din nou, iar în salon intră Oliver, care se oprește brusc când o vede pe Julia. Apoi se uită la Vera și îi cade fața.
— Este…
— Este în regulă, zice Riki și repetă informațiile.
Se îngrămădesc cu toții în jurul patului Verei, privind-o în tăcere. Apoi, micuța Emma zice:
— Îmi e dor de buni!

Cu asta, tensiunea se risipește. Se privesc cu toții în timp ce zâmbesc ezitant.
— Mie îmi lipsesc picnicurile noastre din fiecare dimineață! zice Sana.
— Mie îmi lipsește trezitul în timp ce gătea! adaugă Julia. Și să mă întorc acasă și să o găsesc acolo.
— Mie îmi e dor de momentele în care îmi spunea că mă descurc! intervine Riki.
— Mie îmi e dor de momentele când o făcea pe șefa cu mine! adaugă și Oliver.
Auzind acestea, izbucnesc cu toții în râs și încuviințează din cap.
— Totuși, a sărit calul de câteva ori! completează Julia.
Oliver pufnește.
— Vrei să zici că a încălcat legea de câteva ori.
Râd cu toții din nou.
— Dar asta o face atât de…
Vera se chinuie să găsească cuvântul potrivit.
— Atât de Vera!
Aprobă cu toții.
— Îmi e dor de voi! izbucnește Riki.
Pare că nu mai respiră nimeni.
— Îmi pare rău! zice Riki. Nu știu de ce – of, îmi pare rău, nu mă luați în seamă… Apoi îi spune Sanei pe nerăsuflate: Și de tine îmi e dor!
Sana înconjoară patul și își aruncă brațele în jurul lui Riki.

— Măgar de doi bani – oh, îmi pare rău, Emma! Să nu spui niciodată cuvintele astea!
— Măgar de doi bani, repetă Emma, iar Sana bombăne.
Julia îi aruncă în joacă Sanei o privire urâtă.
— Pentru asta, îmi datorezi să o faci pe bona cel puțin o dată.
— S-a făcut!
Sana își îndreaptă din nou atenția asupra lui Riki, care o privește de parcă ar fi salvarea lui.
— M-am gândit mult la ce ai făcut și…
— Nu are scuză, știu, și…
— Taci și lasă-mă să vorbesc!
Riki închide gura.
— Ce-ai făcut a fost cu adevărat greșit, dar nu sunt eu în măsură să te judec. Am avut întotdeauna tot confortul. Mama poate fi severă în anumite privințe, dar îmi oferă mereu stabilitate financiară, iar eu nu am apreciat-o niciodată așa cum trebuie. Iar dacă m-aș fi aflat eu în situația ta, cu toată presiunea aceea pe umeri, cine știe ce aș fi făcut? Nu spun că e-n regulă, dar… înțeleg de ce ai făcut-o.
Gata! În sfârșit, a spus-o și, odată ce a făcut-o, se simte ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Lumea ei se umple din nou de culoare. Pentru prima oară, nu mai simte amărăciune față de alți oameni. Nici măcar față de mama ei. E sigură că mama o să reușească să o scoată din minți cât de curând, dar, pentru moment, Sana se gândește la mama ei, și își

dă seama că de fapt e norocoasă să o aibă drept părinte.
Ușa se deschide din nou, iar în salon își face apariția un tip asiatic de vreo 20 și ceva de ani. Se oprește când vede atât de mulți oameni și verifică numărul salonului.
— Ăăă, aici se află Vera Wong?
— Da! îi răspunde Oliver.
Nou-venitul se holbează la ei.
— Voi cine sunteți?
— Suntem familia ei, răspunde Julia. Tu cine ești?
— Păi… sunt fiul ei?
Sana mijește ochii.
— Celebrul Tilly! Avem multe de vorbit despre felul în care ți-ai tratat mama, tinere!
Sana își dă seama că probabil Tilly este mai în vârstă decât ea, dar, pentru moment, alege să ignore acest detaliu.
Tilly rămâne cu gura căscată.
— De fapt, mă cheamă Tilbert.
— Hmm! face Julia într-un mod care îi amintește Sanei foarte mult de Vera. Asta rămâne de văzut, Tilly!
Mult mai târziu, Sana se află la Vera Wang's World-Famous Teahouse, chiar în mijlocul localului, cu o ditamai pensula în mână. Oliver a șlefuit pereții, astfel încât acum fata îi poate vopsi așa cum își dorește. O pânză albă doar pentru ea, și, cu toate că încă simte familiara spaimă în interior, gata să o atace și să o copleșească, săptămânile de desenat în

nisip au învățat-o că nu trebuie să se teamă de nimic și că, și dacă rezultatul ar fi cea mai proastă pictură pe care a făcut-o vreodată, tot va fi în ordine. Pentru că acum a învățat că nimic nu este permanent. Valurile vor fi mereu acolo, să spele orice greșeală și orice defect. Și, așa cum a învățat-o pe Emma, uneori greșelile pot fi transformate în ceva frumos.

Acum înlăuntrul ei sclipește ceva – speranță și încântare, precum și sentimentul că face ceea ce i-a fost hărăzit dintotdeauna să facă. Să își folosească pensula pentru a crea ceva frumos și adevărat.

Zâmbind, Sana își înmoaie pensula în vopsea și începe să deseneze.

Capitolul 39
JULIA

PENTRU JULIA, NIMIC NU SE COMPARĂ cu bucuria de a o fotografia pe Emma. Singurul lucru mai bun decât asta este să o fotografieze pe Emma, stropită de vopsea din cap până-n picioare, în timp ce lucrează cu obișnuita ei seriozitate alături de Sana. Aceasta din urmă i-a dat extrem de importanta sarcină de a desena inimi mititele ici și colo pe pictura murală cu care a acoperit toți pereții din ceainăria Verei. Julia încă este năucită de faptul că, în doar două zile, Sana a transformat pereții localului în ceva desprins parcă dintr-un vis shanghaiez – un râu noaptea, cu undele reflectând stelele mititele de deasupra, iar pe mal se află o uriașă ceainărie chinezească, decorată cu sute de lampioane roșii și ai cărei clienți ce poartă *qipao* și *changshan* tradiționale se revarsă pe uși. Firma de deasupra anunță: **VERA WANG'S WORLD-FAMOUS TEAHORSE**. Sana dă vina pentru eroarea de scriere pe lipsa de somn și spune că o va corecta doar dacă vor exista plângeri din partea Verei.

În afară de greșeala de scriere, restul picturii este incredibil, impresionant și te lasă cu gura căscată de uimire. Iar combinația cu mobila restaurată de Riki și cu luminile instalate de Oliver a ajutat la transformarea ceainăriei în ceva care l-ar impresiona chiar și pe cele mai năzuros dintre clienți. Teoretic, desigur. În

ciuda transformărilor impresionante prin care a trecut localul, nimeni nu știe de el sau, mă rog de „teahorse”, dacă e să ne luăm după firma din desen. Cu toate astea, Julia este gata să pună bani la bătaie că niciunul dintre ei nu regretă că și-a consumat atâta timp și energie pentru a renova localul Verei. Măcar atâta pot face și ei, ținând cont în ce fel și cât de repede le-a schimbat bătrâna viețile.

Clinchetul clopoțelului de la ușă o face pe Julia atentă. A venit Oliver, care duce cu sine trusa de scule. Are de gând să repare sistemul electric din locuința Verei, de vreme ce Riki i-a povestit cât de rece și de neplăcut e în casă. Când o vede pe Julia, Oliver își lipește buzele, care ajung să formeze o linie fină, apoi îi oferă cel mai rece din saluturi, dând pur și simplu din cap. Julia se întoarce spre Sana, căreia îi spune:

— Sana, poți să ai un pic grijă de Emma?

Sana încuviințează, iar Julia se întinde un pic, atingând ușor brațul lui Oliver când acesta trece pe lângă ea.

— Putem sta de vorbă?

Oliver pare că ezită, dar acceptă și o urmează afară.

— Păi, așa…

Doamne, de ce trebuie să fie lucrurile astea atât de dificile?

— Aș vrea să știu cum merg lucrurile cu – știi tu – detectiva Gray și așa mai departe?

Chiar dacă se simte un pic jenată pentru felul în care s-au derulat lucrurile între ea și Oliver, Julia nu vrea ca el să fie învinuit pentru moartea lui Marshall. Se simte responsabilă pentru că l-a băgat în bucluc din capul locului.

— A, nu îți face griji! îi spune Oliver. Tilbert mi-a fost de mare ajutor. Să-l fi văzut cum s-a ocupat de cazul meu! I-a spus lui Gray că nu are suficiente dovezi pentru a mă acuza de nimic, iar dacă poliția o să continue să mă hărțuiască, o să aibă grijă să depună plângere. Se pare că a funcționat. Se vede clar că e băiatul Verei.

Julia izbucnește în râs. A fost dură cu Tilbert când s-au întâlnit prima dată pentru că a fost așa de neglijent cu Vera, dar acum observă că tânărul se străduiește cu adevărat să îndrepte lucrurile, căci a acceptat să îl reprezinte pro bono pe Oliver după ce a auzit, șocat și totodată înspăimântat, întreaga poveste.

— Mă bucur să aud asta! spune Julia, și vorbește serios.

— Mulțumesc! Eu… am vrut să îți cer scuze pentru… știi tu…

Reacția instinctivă a Juliei este să îi alunge scuza cu o fluturare a brațului și să o șteargă de acolo, dar apoi își dă seama. Întotdeauna a procedat așa pentru că nu s-a considerat demnă de a primi scuze, iar simpla idee că cineva ar putea să îi spună „îmi pare rău” o făcea să se simtă incomod. Dar i-ar plăcea să

audă ce are Oliver de zis, așa că își înăbușă starea de disconfort și se forțează să rămână pe loc.
— Eu…, începe Oliver și trage adânc aer în piept. Eu am fost tare îndrăgostit de tine când eram puști, da, e adevărat! A durat tot liceul, iar când acesta s-a terminat, am depășit momentul. Îți jur, Lia! Am ieșit cu alte fete și am avut relații sănătoase. Dar uneori mă gândeam la tine, nu în sensul „trebuie să fie a mea", ci mai degrabă cu îngrijorare, pentru că am știut dintotdeauna cum e Marshall și mi-a fost teamă. Și m-am simțit vinovat că noi doi nu am rămas prieteni după ce ați început să ieșiți împreună. A fost un comportament mizerabil din partea mea.
— Chiar a fost! spune Julia. Credeam că ești supărat pe mine. Marshall îmi spunea că ești obsedat de mine.
Oliver face o grimasă.
— Sincer? Cred că mai degrabă eram obsedat de Marshall. De felul în care se purta urât cu toată lumea și scăpa basma curată. Nu puteam să trec peste asta. De-a lungul timpului, m-am lăsat cuprins de tot mai multă amărăciune. Iar în cele câteva dăți când ne-am văzut după aceea, mi-am dat seama cât de rău se purta cu tine. Asta mă omora pe dinăuntru. Nu puteam face nimic în legătură cu asta. Așa că am scris povestea aceea. A fost…
Oliver oftează adânc și cu durere.

— Da, cea mai mare parte a poveștii a fost inspirată de relația pe care am avut-o cu Marshall. Partea cu Aurelia…
Aici pufnește.
— Bănuiesc că ai putea spune că a fost un scenariu de amator și de proastă calitate. Nu știu, adică te-am folosit ca sursă de inspirație pentru Aurelia, dar, Julia, crede-mă, aceste ultime două luni nu le-am petrecut cu tine ca să… știi tu… Pur și simplu, mai presus de orice, îmi voiam înapoi prietena.
Julia se uită în ochii lui și știe, în adâncul sufletului, că Oliver spune adevărul. La fel ca în noaptea în care i-a explicat că nu el l-a ucis pe Marshall. A știut dintotdeauna că Oliver este cinstit. Un zâmbet i se formează în interior și i se întinde ușor pe față, ca și cum ar fi un strat de miere. Își trage pumnul înapoi și îl lovește în glumă pe Oliver.
— Au!
— Mi-a fost dor de tine, fraiere!
El îi zâmbește larg,
— Și mie mi-a fost dor de tine, ratato!
Apoi intră împreună în ceainăria Verei, fiecare recunoscător în taină că îl are pe celălalt în viața lui, exact așa cum ar trebui, și că vor fi prieteni pentru totdeauna.

Capitolul 40
VERA

VERA ARE NEVOIE DE O PERIOADĂ nerezonabil de lungă pentru a-și reveni.

„Este inacceptabil!” spune oricui vrea să o asculte – doctorului, asistentelor, familiei.

Adevărul este însă, deși nu ar recunoaște-o nici moartă, că se simte animată de un emoționant sentiment de fericire care derivă din faptul că cei dragi vin să o viziteze la spital. Este un lucru așa de peste mână și clar ceva ce nimeni nu își dorește să facă, încât, atunci când vin să o vadă, e limpede că singurul motiv plauzibil este acela că țin la ea. Și astfel, în ciuda perioadei inacceptabil de lungi care le ia celor însărcinați să o pună pe picioare, o parte deloc mică din Vera găsește bucurie în a zace pe un pat de spital în vreme ce toți se agită în jurul ei.

Și, oh, ce grup eclectic se învârte în salon! Toată lumea spune asta, iar Gladys, din patul de vizavi, a remarcat – într-un mod sarcastic, spre bucuria Verei – de cel puțin trei ori până acum.

— Dar ce flux variat de vizitatori ai, Vera! i-a spus Gladys. Te face să te întrebi în ce te-ai băgat de cunoști atât de mulți oameni și atât de deosebiți unul de celălalt!

— Și nu-i așa că ai vrea să afli? i-a întors-o șmecherește Vera, și aia a fost tot.

Dimineața, vin la ea Julia și drăgălașa de Emma. Fetița se cațără în pat și se cuibărește

lângă Vera, căreia îi spune că miroase urât și că ar trebui să se spele pe dinți, la care Vera îi răspunde că nici respirația ei nu miroase mai grozav.
— Miroși urât, dar te iubesc! îi zice Emma apoi și o sărută.
— Și tu miroși ca subratul unui fermier, dar și eu te iubesc! i-o întoarce bătrâna și o sărută pe frunte.
Emma zâmbește, dar Julia mormăie și zice:
— Minunat, acum o să își petreacă toată ziua spunând cui se nimerește că miroase precum subratul unui fermier, mulțumesc foarte mult, Vera!
După plecarea lor, Vera trage un pui de somn și se trezește doar când vine Sana, la timp pentru a lua ceaiul împreună. De obicei, Sana aduce ceva nesănătos, dar gustos, lucru care o face pe Gladys să chițăie:
— Știi ce îi fac colesterolului tău lucrurile pe care le aduci?
Vera o îndeamnă pe Sana să aducă niște cocaină, nu ca să o tragă pe nas, desigur, ci doar ca să vadă ce o să mai aibă de zis Gladys, dar până acum sugestia i-a fost refuzată. Tinerii din ziua de azi sunt teribil de plictisitori!
Apoi, aproape o oră mai târziu, li se alătură Riki, iar el și Sana se salută cu un „Bună, tu de colo!" plin de atâta tandrețe, încât este total dezgustător, așa că Vera îi dă curând pe ușă afară, întrucât ochii bulbucați ai unei

femei de vârsta ei nu pot îndura să vadă mai mult.
— Pare cu caș la gură băiatul ăsta! comentează Gladys, iar Vera se silită să îi dea dreptate.
Riki însă o are pe Sana care să îl ferească de belele, așa că Vera nu prea își face griji din pricina lui.
Seara vin Oliver și Tilly. Din câte se pare, cei doi s-au împrietenit, având ca subiecte comune sporturile și relațiile complicate pe care le au cu părinții, iar Tilly îl reprezintă acum pe Oliver. Tilly îi spune Verei că și-a rugat colegii să o reprezinte în eventualitatea că va fi acuzată de alterarea probelor, însă Vera respinge planul, comentând că i-ar plăcea să-i vadă pe polițiști încercând să o înfunde. Îi aruncă o privire lui Gladys în timp ce zice asta, însă femeia cealaltă are înțelepciunea să pretindă că a adormit.
Iată că sosește și ziua în care Vera scapă de bronșită și îi este îngăduit să părăsească acest loc uitat de Dumnezeu. Toate lumea își face apariția pentru a o ajuta cu procesul de externare, lucru pe care bătrâna îl caracterizează ca fiind de-a dreptul ridicol, dar, în sinea ei, se simte cuprinsă de îngâmfare din pricina agitației. Sare din pat și se îmbracă în grabă, aruncându-i lui Gladys priviri sugestive.
— A sosit momentul să ne luăm adio, Gladys!
— O să îmi fie dor de tine, Vera!

Cele două femei mijesc ochii una la cealaltă, apoi Vera spune:
— Gladys, ești un ghimpe în coaste, dar ar trebui să îmi faci o vizită la ceainărie. Tinerii aceștia drăguți spun că au făcut-o să arate frumos. Eu, una, cred că au distrus-o, dar cine știe?
Vera aruncă o privire amintitului grup de tineri drăguți, care îi zâmbesc cu încordare.
Gladys oftează teatral.
— Oh, aș face-o dacă aș putea, dar mă tem că nu pot risca să încerc ierburi exotice. Cine știe ce ar putea să îi facă fica…
— Oh, mai taci, Gladys, și treci pe la ceainărie când te externezi!
Și, zicând acestea, Vera iese din salon, cu Emma, Julia, Sana, Oliver, Riki și Tilly pe urme.
— Oh! exclamă Vera ore mai târziu.
De-abia își recunoaște ceainăria. Bătrâna stă în mijlocul localului, privind în jur la lucrurile care i se par deopotrivă străine și familiare.
— Păi, nu îți place? chițăie Sana.
— Nu fi prostuță! o repede Vera, iar când se uită la ei, ochii îi înoată în lacrimi.
Are nevoie de câteva clipe înainte de a putea vorbi fără ca vocea să îi tremure.
— Este…
Păi, nu prea poate vorbi fără să îi tremure vocea. Vera inspiră adânc și încearcă din nou:
— Este… este bine. Foarte bine!
Tilly fluieră și adaugă:

— Ei, venind din partea ei, cred că echivalează cu niște ovații la scenă deschisă.
Vera îi aruncă o privire tăioasă, iar el rânjește și o îmbrățișează.
— Haide, mamă! Recunoaște! Pictura Sanei te-a lăsat fără cuvinte.
Vera expiră și oftează adânc.
— Bine, pictura Sanei e mai bună decât orice pictură am văzut până acum.
— La naiba, ăsta chiar e un compliment! spune Julia, tachinând-o pe Sana, care s-a înroșit până în vârful urechilor și rânjește.
— Îți place? o întreabă Sana. Cu adevărat?
— O, da, mai mult chiar decât momentul când l-am născut pe Tilly.
— Ooof! exclamă Tilly, iar Oliver îl bate ușor pe umăr.
— Nu e nimic personal, Tilly, replică Vera, doar că ai fost un copil groaznic de urât.
— Da, mamă, nu e nimic personal.
Colțurile gurii Verei se ridică ușurel, apoi aceasta își îndreaptă atenția spre mobilă, care îi pare aproape nouă-nouță, deși încă poate observa mici zgârieturi ici și colo după ani în șir de folosință.
— Vai, scaunele astea…
— Da, eu am fost! se grăbește Riki să spună, apoi ezită. Adică, dacă îți place ce a ieșit. Dacă nu, atunci s-a ocupat Oliver …
— Au ieșit foarte bine.
— Atunci îmi asum toate meritele, zice Riki, zâmbind cu mândrie, iar la vederea chipului

său onest și băiețesc, ochii Verei se umplu din nou de lacrimi.
Vera nu este obișnuită să se scalde în astfel de emoții grele și copleșitoare, așa încât este silită să recurgă la singurul lucru la care se poate gândi.
— OK, acum toată lumea să stea jos! O să fac ceai!
În timp ce se așază, bătrâna se repede în spatele tejghelei, pune ceainicul pe foc și ia de pe rafturi o mulțime de borcane de pe rafturi pentru a face o combinație specială de arome. Este o ocazie unică și nemaipomenită, așa încât trebuie să vină cu un ceai de-a dreptul inovator. În concluzie, scoate fructe de goji, apoi cugetă ce anume ar merge cu ele. Ah, da, osmanthus, desigur! Adaugă osmanthus, apoi se dă un pas înapoi, dusă pe gânduri. Are nevoie de încă un ingredient pentru a transforma ceaiul din unul „bun" într-unul „de pe altă lume". Ginseng? Nu, aroma lui s-ar bate cap în cap cu osmanthus. Are nevoie de ceva mai domol. Poate fasolea-fluturilor? Nu, culoarea naturală albastră a florii ar strica mult culoarea infuziei, transformând-o într-un maroniu deloc îmbietor. Are nevoie de ceva robust, ceva care să pară că face o declarație, cum ar fi…
Cuib de pasăre[24]!
Da! Asta e! Vera se întinde spre cel de-al patrulea rând de rafturi din dreapta, dar mâna nu înhață decât aer. Mai încearcă o dată.

Borcanul cu cuiburi de pasăre lipsește! Se gândește la ziua în care a distrus câteva dintre recipientele din prăvălie. Își amintește că a ales cu viclenie borcanele cu cele mai ieftine ingrediente. Ceaiurile wulong de slabă calitate, crizantemele vechi și, la momentul acela, făcuse greșeala de a comanda ceai de bujor, care sfârșise prin a căpăta gust de șopârlă, nu că ar ști ea ce gust are șopârla, dar cu siguranță avea gust de șopârlă, Vera nu are nicio îndoială. Clar nu ar fi ales să spargă borcanul cu cuiburi de pasăre. Până la urmă, cuiburile de pasăre sunt unele dintre cele mai costisitoare ingrediente din prăvălia ei. Poate că borcanul doar a fost mutat când cei tineri au renovat locul. Vera verifică fiecare recipient în parte, dar tot nu îl poate găsi, ceea ce este extrem de frustrant.

Se întoarce în timp la dimineața în care a coborât în ceainărie și a avut sentimentul că cineva fusese acolo și îi mutase lucrurile. Să fi avut dreptate, până la urmă? A intrat cineva și i-a luat borcanul cu cuiburi de pasăre? În vasul ăla erau cuiburi de pasăre în valoare de sute de dolari. De-a lungul timpului, Vera fusese foarte grijulie cu acest ingredient și dăduse chiar dovadă de zgârcenie, păstrându-l pentru cei mai speciali clienți ai ei, cum ar fi Alex…

Vera icnește. Piesele de puzzle se potrivesc în sfârșit. Marshall, care a murit din pricina unei reacții alergice severe la fulgii de pasăre. Ea

pregătindu-i lui Alex niște ceai din cuiburi de pasăre pentru a-l lua acasă. Alex, arătând atât de îmbătrânit și de epuizat în zilele de după moartea lui Marshall.
— Vera, te simți bine? o întreabă Julia.
Ceilalți se opresc din sporovăială, privind-o cu îngrijorare.
— Poate că ar trebui să stai j…
Vera îi face semn Juliei să tacă odată. Apoi se repede din spatele tejghelei și practic îl apucă pe Oliver de gulerul cămășii.
— Oliver! Care este numele tatălui tău?
— Poftim? Alex. Alex Chen.
Vera are senzația că greutatea întregii lui lumi i-a căzut dintr-odată pe umeri, în timp ce podeaua de sub ea se prăbușește. Nu știe dacă asta ar trebui să o facă să se simtă răzbunată sau cu inima frântă. A făcut-o! Le-a demonstrat tuturor că se înșală și că a rezolvat cazul de nerezolvat. Însă tot ce își dorește acum este să izbucnească în lacrimi. Trebuie să stea de vorbă cu Alex de urgență.
Întregul grup se repede pe urmele ei, străduindu-se să țină pasul, în timp ce bătrâna zorește pe strada pe care se află apartamentul lui Alex. Toți își pun întrebări stupide, de genul: „Ce se întâmplă?”, „Poate că încă nu gândește clar?” sau „Vera, de ce nu ne spui unde mergi?” Apoi, când în sfârșit bătrâna se oprește în fața clădirii lui Alex, Oliver spune:
— Hei, aici e apartamentul tatălui meu. Îl cunoști?

Vera apasă pe butonul interfonului.
— Alex, sunt Vera! Dă-mi drumul înăuntru acum!
Niciun răspuns.
Se apleacă așadar în dreptul butonului interfonului și spune:
— Știu despre cuiburile de pasăre.
Poarta din față se deschide, iar Vera intră, cu toți ceilalți înghesuindu-se să o urmeze.
— Nu înțeleg ce se întâmplă, spune Oliver. Ce cuiburi de pasăre?
Ajunsă sus, Vera se pregătește să bată la ușa lui Alex, când aceasta i se deschide. La vederea lui Alex, bătrâna trage aer în piept printre dinți. Alex arată rău – e sfrijit și cocoșat, și are spatele cocârjat ca o banană, de parcă îl apasă o povară extraordinară. Este greutatea vinii de a-și fi ucis propriul fiu, se gândește Vera, iar inima i se strânge de durere pentru Alex. Acesta nici măcar nu pare surprins de venirea ei și a celorlalți.
— Mă întrebam când o să-ți dai seama, îi spune bărbatul în mandarină, târșâindu-și pașii înapoi în apartament.
Toți îl urmează în camerele întunecate și afumate.
— Tată, ce se întâmplă? întreabă Oliver.
Alex îl privește în tăcere, cu ochii înotându-i în lacrimi, înainte ca privirea să i se mute la Julia. Când o vede pe Emma, bărbia începe să îi tremure și îi scapă un oftat.
— Spune-le tu! îi șoptește Verei. Eu nu pot.

— Inainte să le spun ceva, zice Vera, ce m-a băgat în ceață în tot timpul acesta e că Oliver mi-a povestit că mama lui murise. Dar soția ta, Lily, ea…
Privirea lui Alex fuge către dormitor.
— Lily s-a dus, răspunde el în mandarină. Au trecut atâția ani și eu tot nu m-am împăcat cu ideea. Voiam ca în mintea mea ceainăria să fie un refugiu, Vera. Voiam să fie un spațiu în care puteam merge când eu fericit și unde puteam vorbi ca și cum soția mea e încă în viață. Mai întâi imaginat pe ea sănătoasă, pentru că doream să mi-o amintesc așa cum era, plină de vioiciune. Dar apoi tu început să mă întrebi când o să vă întâlniți și de ce nu vine niciodată la ceainărie, așa că trebuit să inventez un motiv. Spus ție că e bolnavă, și chiar și asta a fost mai bine decât să nu o am deloc.
— Înțeleg! zice Vera.
Și chiar înțelege. Și ea își dorește să fi avut un astfel de refugiu, în care să poată vorbi cu cineva despre Jinlong ca și cum acesta încă ar aștepta-o să vină acasă cu pâine sau cu bârfe mărunte pe care le-a aflat din piață.
— Mai am o întrebare! Laptopul lui Marshall și stickul, tu le-ai luat?
Alex încuviințează.
— Am cheie a casei. Intrat pe ușa din spate. Voiam doar să… Îmi era așa de dor de el! Durerea îmi încețoșa mințile. Intrat în camera lui – voiam să iau o cămașă sau ceva

asemănător. Nu știu! Deschis sertarul de lângă pat și văzut laptopul cu stickul deasupra. Recunoscut laptopul, așa că l-am luat. Bănuiesc că... pur și simplu trebuia să știu mai multe despre el și ce făcea.
— Înțeleg, spune Vera, care, până acum, se gândise că poate Emma mutase laptopul și stickul, dar nu. De ce luat restul cuiburilor de pasăre? Ca să scapi de dovezi?
Durerea licărește pe fața uscată a lui Alex.
— Nu, Vera! A fost ca să te protejez. În caz că poliția ar avea suspiciuni...
Vera nu poate decât să încuviințeze din cap. În tot acest timp, a fost el! Bătrâna nu prea are habar ce să îi spună. Nici măcar nu știe cum să înceapă să-i descrie furtuna care s-a stârnit în ea.
— Acum, spune-le! o îndeamnă Alex. Spune-le acestor tineri adevărul!
Vera trage cu greu aer în piept. Așadar, asta e! Detectivul Vera Wang în sfârșit are parte de momentul la care a visat săptămâni de-a rândul, acela în care le va dezvălui celorlalți că și-a dat seama cine este ucigașul lui Marshall, dar, spre deosebire de fanteziile ei, acum nu simte nicio bucurie.
— Alex ucis pe Marshall.
— Poftim? strigă practic cu toții.
Oliver clatină din cap.
— Nu, așa ceva nu e posibil! Baba l-a iubit pe Marshall mai mult decât orice pe lume. A fost întotdeauna fiul lui preferat. După moartea

mamei, ai spus întotdeauna că, dacă nu ar fi Marshall, nu ai avea niciun motiv să trăiești.
Alex scoate un suspin chinuit, care sună ca și cum ar putea să îi sfâșie trupul fragil.
— Cât a trăit Marshall, am crezut că el e soarele. El era lumea mea, fiul meu rătăcitor. Strălucea atât de tare, că te lăsa în umbră, și m-am gândit…
Vocea îi cedează, în vreme ce lacrimile îi brăzdează chipul uscat.
— Acum îmi dau seama că mă orbea. Că mă făcea să cred că tu erai fiul cel rău, că…
Și Oliver începe să plângă.
— Baba! zice, apoi se oprește, pentru că oare ce ai putea spune într-un astfel de moment?
— Îmi pare așa de rău, fiule! În ziua aceea…
Alex își șterge ochii, apoi își întoarce privirea spre Julia și începe să vorbească în engleză: Ai sunat pe mine de dimineață. Ai zis că Marshall te părăsise. Că bogat, ai zis, și că nu mai vrea însurat cu tine.
Julia încuviințează din cap.
— Și eu gândit: „Imposibil! Cum? Marshall iubește soția și copilul? Cum poate abandoneze? Probabil greșeală." Sun Marshall, întreb ce se întâmplă, și zice: „Ba, hai la cină în oraș diseară, am ceva de sărbătorit!" Deci mă duc la un restaurant luxos. Când ajung, văd Marshall la recepție. Mă pregătesc să salut când cineva…
Alex îl observă pe Riki în grupul celor din casă. Ochii i se măresc uimiți.

— Oh, tu!
La fel ca toată lumea, Riki se holbează.
— În noaptea aceea…, icnește el.
— Da, te recunosc. Tu te grăbești înăuntru, apuci fiul meu de umăr și lovești la el.
Alex clatină din cap.
— Sunt uimit! Stau acolo, nu știu ce se întâmplă. Apoi fugi, iar Marshall strigă lucrurile alea – nu l-am văzut niciodată așa. Atâtea amenințări! Mă duc la el, și e surprins să mă vadă. Imediat se schimbă cum îl știu eu. Așa de rapidă schimbarea. M-a tulburat cât de repede și-a schimbat expresia.
Oliver încuviințează.
— Avea întotdeauna grijă să îți arate doar partea lui bună.
— Apoi mă uit mai bine la el și văd că nu are doar vânătaie de la pumn, ci și zgârietură pe celălalt obraz.
Vera se uită la Sana, care abia se aude când spune:
— Eu am fost!
Ochii urduroși ai lui Alex alunecă spre ea, apoi bătrânul dă din cap a încuviințare.
— Înțeleg. Întreb: „De ce te-a lovit băiatul ăla? Și cine zgâriat la tine?" El spune nu face griji, doar niște tâmpiți. Dar eu zguduit. Nu înțelege de ce așa de mulți oameni supărați pe el. Întreb de Julia. Poate că și el zguduit de pumn, dar văd cum alunecă masca. El se relaxează apoi; barmanul i-a dat un whisky

dublu din partea casei pentru bătaie. El zice Julia îl ține pe loc, n-a iubește niciodată.
Asta trebuie să fie dureros pentru Julia, se gândește Vera, dar, când se uită, Julia e mai degrabă furioasă decât tristă.
— Eu șocat, continuă Alex. Zic: Și Emma?
Alex se uită în jos la nepoata lui, iar lacrimi noi îi udă iar obrajii.
— Ești așa drăguță, scumpa mea! Îmi pare rău! Nu vreau să spun în fața ei.
Vocea lui Alex e abia o șoaptă, iar pe Vera o doare inima deoarece este evident că ceea ce se pregătește să dezvăluie va fi o lovitură pentru micuța Emma, și tot ce vrea să facă ea acum e să ia copilul de acolo și să îi spună că totul va fi în regulă.
— Sana, poți tu să…? întreabă Julia.
— Da, sigur!
Sana se apleacă astfel încât ochii ei să fie la același nivel cu ai Emmei și spune:
— Vrei să luăm o prăjitură?
Emma încuviințează din cap, așa că Sana o ia pe micuță în brațe și ies din apartament.
Odată ce Emma și Sana nu mai pot auzi, Julia se întoarce spre Alex și îi spune cu o voce de oțel:
— Ce a spus Marshall despre fiica noastră?
— Spus, începe Alex și scoate un alt oftat. Spus: „Ciudata aia mică. O să am una mai bună cu altcineva."
Alex izbucnește în lacrimi.

— N-am văzut niciodată cineva să vorbească așa de copilul lui. Mă gândesc poate puțin beat sau supărat sau furios că tocmai pocnit. Dar apoi zice că se îmbogățește și de-asta te părăsește, că nu vrea să împartă banii cu tine. Eu zic, dar trebuie să susții soția și copilul, și el râde. Eu zic, așa cum tu ai grijă mereu de mine, eu știu că tu ești băiat bun, îmi cumperi mereu alimente, și el se uită derutat. El zice ce alimente?
Acum e rândul Verei să fie derutată. Alex a fost întotdeauna așa de mândru de felul în care Marshall îi aducea întotdeauna alimente în fiecare săptămână.
— Eu am făcut asta, rostește Oliver încet.
Alex aprobă din cap.
— Da, eu îmi dau seama. În toți acești ani, pierdut relația cu tine, și pentru ce? În tot acest timp, eu crezut că Marshall cel bun. Când el merge la toaletă, el lasă telefonul pe masă. Eu caut prin mesaje, așa de multe de la oameni care își cer banii înapoi. Și nu doar asta, dar unul sau doi zic: „Tâmpiții ăia, am făcut bani buni de pe urma lor." Nu știu ce pune la cale Marshall, dar nu e ceva bun, e vorba de înșelat oameni. După cină, zic să mă aducă aici pentru ceai. Îl implor să nu facă asta soției și copilului. Atunci început să se poarte urât cu mine. El zice că nu o să fie niciodată ca mine, care trăiesc în magherniță asta pentru că nu pot renunța la oamenii care mă trag înapoi. Zice că se bucură că mama lui

murit, pentru că îl trăgea înapoi și că îl favoriza întotdeauna pe Oliver. Ce lucruri a zis…
Alex plânge.
— Simt că totul se prăbușește. Totul minciună. Iau ceaiul de la Vera și mă gândesc cât e ea de bună cu mine în fiecare zi, și cum eu îi povestesc mereu Marshall a făcut asta, Marshall a făcut ailaltă. Marshall așa de bun. Marshall așa de deștept. Văd că unul dintre ceaiuri are cuiburi de pasăre. Știu că Marshall alergic la fulgii de pasăre. Nu știu de ce – nu știu ce e în mintea mea –, dar aleg ceaiul ăla. Îi-l dau lui Marshall. Mă uit cum îl bea.
Preț de câteva clipe, întregul apartament e cufundat într-o tăcere deplină, care îi permite practic Verei să audă bătăile inimilor tuturor.
— Eu ucid la el, zice Alex încet. Eu ucid fiul meu. Începe să respire greu, încearcă să ia telefonul, dar nu poate scrie, pesemne nu mai văzut clar, mâinile toate umflate. Îl privesc murind. El fuge de aici, se împiedică în stradă. Totul închis atunci. Nu mai poate să vorbească. Vede ceainăria Verei, intră. Eu cred că vrea să dea indiciu, că fulgii de pasăre sunt din ceai.
Vera încuviințează.
— Dar de ce ținea stickul în mână? întreabă Riki.
— Poate ca să lase în urmă și mai multe bănuieli. Ca să fie limpede că nu a fost o

simplă moarte, murmură Julia, care se uită la Alex cu o combinație de milă și furie. Tu…
Julia clatină din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile.
— Când îi făceam poze lui Cassie, am simțit că cineva mă urmărea…
Alex încuviințează încă o dată din cap.
— Eu fost. Eu doar vrut să fiu sigur că ești bine, chiar și fără Marshall. Eu urmăresc pe Vera de asemenea, mai ales când e cu Emma. Eu pur și simplu – nu vine să cred că i-am luat tatăl.
Vocea lui Alex se frânge.
— Trebuie să fiu sigur că toți sunteți bine.
Un colț al gurii Juliei se ridică într-o urmă de zâmbet.
— Suntem bine. Suntem mai mult decât bine! Nu trebuie să îți faci griji din pricina noastră.
Totuși, privirea Juliei e încă de oțel. Vera nici nu o mai recunoaște în ea pe femeia temătoare și plângăcioasă care era când s-au cunoscut. Julia de acum arată ca și cum nimic nu ar putea să o dărâme. Vera nici că ar putea fi mai mândră de ea.
Oliver, pe de altă parte, plânge cu suspine ca un copil.
— Baba, se jeluiește el, nu cred așa ceva!
— Îmi pare rău, fiule!
Alex se îndreaptă încet spre el și îl îmbrățișează cu grijă.
— Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut! Pentru toate dățile când ți-am spus că ești

nevrednic! îi șoptește în mandarină.
Oliver nu face decât să încuviințeze din cap și să plângă și mai tare.
— Nu ești nevrednic! Nu ești!
— Nu vreau să te pierd, baba!
— Nici eu! Vizitează-mă și vom sta de vorbă!
Alex îi strânge mâna așa de tare că i se albesc monturile.
— Vom sta de vorbă.
Vera speră că, în timp, Oliver își va aminti acest moment și că va găsi o cale de vindecare.
Mai târziu, în timp ce așteaptă afară, pe trotuar, Oliver își ține brațul în jurul umerilor firavi ai tatălui său. Când bătrânul este ajutat să urce în mașina poliției, acesta îi întâlnește privirea Verei și spune:
— Mulțumesc pentru tot Vera! Ești o prietenă adevărată!
Vera zâmbește printre lacrimi și dă ușor din cap. Deja se întreabă ce cutii cu alimente i se va permite să îi ducă lui Alex la închisoare.

---

[24] Este vorba despre cuiburi de pasăre comestibile, construite de anumite specii de păsări din sud-estul Asiei din salivă, fulgi și bucăți de plante. După eliminarea impurităților, acestea ajung pe piață. Sunt considerate delicatese în bucătăria chineză și sunt apreciate și în medicina tradițională (n. tr.).

Epilog

VERA WONG ZHUZHU ESTE PORC, DAR, LA o adică, ar fi trebuit să fie cocoș. La 4.30 fix, deschide larg ochii și se ridică parcă plutind din pat. Trece rapid prin ritualul obișnuit de a-și peria dinții cu o eficiență agitată înainte de a se îndrepta spre bucătărie, unde începe să pregătească micul-dejun. S-a instalat bine în casa Juliei. Cei mai tineri își iau din timpul lor prețios ca să scape de prostiile din casa Verei, care nu-i grăbește. Julia i-a spus de nenumărate ori că ea și Emma și-ar dori să o aibă în casa lor și, cu toate că bătrâna le tot zice „Oh, o să mă vreți plecată cât de curând", adevărul este că-i mai mult decât fericită să le țină companie. Așa că, pentru moment, Vera rămâne aici.

Emma a cerut o pauză de la terci. Vrea omletă. Vera s-a uitat la vreo 12 rețete de omletă pe Google și încă nu s-a prins care e rostul omletei, dar, de dragul Emmei, e hotărâtă să încerce. Poți să spui orice despre Vera, dar nu și că e lipsită de flexibilitate.

La cinci dimineața, Emma, care, de fapt, este cocoș, se trezește și își târșâie piciorușele pe hol în timp ce se freacă la ochi cu pumnii. Vera îi aude pașii și îi strigă în șoaptă să meargă să se spele pe dinți. Până să intre Emma în sufragerie, pe masă o așteaptă patru tipuri de omlete – una cu brânză, una cu ciuperci și brânză, una cu șuncă și brânză și una în stil chinezesc cu roșii și ouă bătute.

Vera mijește ochii și păstrează o tăcere cu subînțeles în timp ce Emma evaluează cele patru farfurii. Apoi fetița indică spre cea cu roșii și spune:
— Aceea!
Vera încuviințează cu solemnitate, deși pe interior inima îi tresaltă de bucurie.
În mod surprinzător, în timp ce Vera și Emma își iau micul-dejun, li se alătură și Julia, care apare în sufragerie cu părul vâlvoi.
— 'Neața! le salută pe cele două și cască.
— Oh, azi te-ai trezit devreme! observă Vera. Nu te critic, firește, dar de obicei lași să treacă toată dimineața înainte să te trezești.
— Îți dai seama că dacă spui „nu te critic" înainte de ceva care arată clar că de fapt critici nu faci ca lucrul acela să pară mai puțin critic, ripostează Julia în timp ce se lasă pe unul dintre scaune. Oh, omlete! Arată bine!
Vera și Emma împărtășesc un zâmbet secret.
— În orice caz, azi m-am gândit să merg cu tine la ceainărie, reia Julia, deși are gura plină de omletă cu ciuperci și brânză. Fotografiile pe care le-am postat cu localul au fost foarte bine primite, așa că m-am gândit să mai fac câteva.
— Hmm! pufăie Vera. Ar trebui să îți cer taxă pentru pozat.
Deși firește că nu ar face-o, pentru că îi place prea mult să se afle în fața aparatului de fotografiat al Juliei. Aceasta din urmă a pozat-o deja în diferite ipostaze în timp ce își

prepară ceaiurile, iar Vera a descoperit că are ceva de păun în ea. Dar, dacă Julia ar vrea, ar putea cu ușurință să o plătească pe Vera. De fapt, ar putea cu ușurință să plătească pe oricine, acum, că prima tranșă a asigurării de viață a lui Marshall a fost achitată. Julia i-a dat o bună parte din ea lui Riki, în chip de plată pentru munca pe care a depus-o pentru Marshall, lucru care l-a făcut să izbucnească în lacrimi. Din câte se pare, Adi, fratele mai mic al lui Riki, o să vină la ei, în Bay Area. Vera de-abia așteaptă să îl răsfețe pe Adi.

O vreme, și-au făcut cu toții griji că Riki ar putea avea probleme din pricina botului, dar Tilbert i-a asigurat că sunt foarte puține legi atunci când vine vorba de NFT. Este genul de situație în care legea nu reușește să țină pasul cu lumea în continuă schimbare a tehnicii și, de vreme ce nu există un contract semnat între Riki și Marshall, ar fi foarte dificil să depună cineva o plângere împotriva lui Riki pentru că a creat botul cu pricina. În prezent, el și Sana cotrobăie prin evidențele lui Marshall și încearcă să dea de urma altor artiști cărora să le returneze operele furate.

Restul banilor au fost direcționați către ipotecă și, odată ridicată această povară de pe umerii Juliei, tânăra a fost capabilă să înflorească în domeniul fotografiei, asumându-și mai multe riscuri artistice și creându-și reputația de artist care trebuie urmărit.

Intre timp, procesul lui Alex încă se judecă. Tilbert a reușit să îl convingă pe unul dintre asociații de la firma la care lucrează să îl reprezinte pe bătrân pro bono, și tot ce are de spus despre felul în care merg lucrurile este „merg pe cât de bine pot să meargă". Vera l-a vizitat deja de două ori pe Alex și de fiecare dată le duce de mâncare gardienilor pentru ca aceștia să se poarte mai frumos cu bătrânul ei prieten. Gardienii îi tot spun că nu au voie să accepte mâncare de la vizitatori, dar curând o să îi dea ea pe brazdă.

Julia și Vera se îndreaptă spre ceainărie în pas lejer, sporovăind în timp ce așteaptă tramvaiul și admirând priveliștea frumoasă a lenețului San Francisco în timp ce acesta se trezește încet-încet. Când cotesc spre ceainăria Verei, bătrâna dă cu ochii de o mică mulțime la care se încruntă. Uf, probabil că sunt clienții lui Winifred!

Dar, pe măsură ce se apropie, vede că, de fapt, oamenii aceia așteaptă în fața ceainăriei ei. Când o văd, unul dintre ei îi face atenți pe ceilalți.

— E Vera!

— Nu cumpăr nimic! îi anunță Vera cu asprime.

— Nu, zice cineva din mulțime, o tânără cu părul mov. Suntem clienți.

Vera rămâne cu gura căscată. Măcar o dată, rămâne fără cuvinte.

— Surpriză! face Julia. Oliver a scris un articol frumos despre tine și ceainăria ta și povestea din spate, iar cei de la Bay Area Times l-au cumpărat. Au publicat articolul ieri.
— Oh, de fapt, eu am venit aici datorită tiktokurilor tale, intervine femeia cu părul mov.
Julia se îmbujorează și zâmbește.
— Ți-am zis, Vera, că au fost bine primite.
— Eu sunt studentă la Arte, intervine femeia de lângă ea. Voiam să văd pictura dinăuntru. Profesorul ne-a arătat-o la curs.
Acum este rândul Verei să zâmbească. Este așa de mândră de ce a făcut Sana cu locul acesta și cum și-a revărsat incredibilul talent peste tot, încorporând în pictura ei chiar și lucruri precum prizele! De fiecare dată când Vera pășește în ceainărie, se simte imediat transportată într-un loc de pe altă lume, unul care se află cumva între Shanghaiul cel adevărat și cel care există în visurile ei, un loc în care ea și Jinlong stau într-o luntre mică și beau ceai în timp ce își lasă vârfurile degetelor mângâiate de apa calmă și răcoroasă. E așa de încântată să afle că munca Sanei primește aprecierea pe care o merită! Sana a fost extrem de ocupată; Winifred a aruncat o singură privire la prăvălia Verei și a angajat-o imediat pe Sana să îi picteze și ei brutăria, imitatoare de doi bani. Și, înainte chiar să termine, Sana a fost angajată să picteze alte

două prăvălii – un magazin de gălușți de pe stradă și un restaurant simandicos din Embarcadero. Proprietarii celei din urmă afaceri au fost de acord să îi plătească un onorariu de 50 000 de dolari, lucru care a încântat-o chiar și pe mama Sanei.
— Eu am venit aici pentru ceai, recunoaște un tip bărbos.
— Da, CassieRed e înnebunită după el. Zice că ceaiurile tale sunt B, intervine în discuție un alt tip.
— Ceaiurile mele sunt… B?
— Prescurtarea de la „belea”, o lămurește Julia.
— Și de ce nu zici belea? E mai complicat să zici B.
— Nu mai despica firul în patru, Vera! o ceartă Julia și oftează, apoi o răsucește pe Vera cu fața spre prăvălie. Acum, hai, descuie, ca să putem bea cu toții niște ceai! Ceilalți o să ni se alăture în curând.
Chiar în timp ce zice asta, Vera observă mașina luxoasă a lui Tilly parcând peste stradă. Oliver se află pe scaunul pasagerului, în vreme ce Riki și Sana își flutură mâinile în chip de salut de pe bancheta din spate. Vera simte cum fericirea îi inundă pieptul. Se uită la mulțime – bine, teoretic, sunt doar trei necunoscuți –, apoi la Julia, Emma, Oliver, Sana, Riki și, desigur, Tilly. Privește în sus la firma pe care scrie **VERA WANG'S WORLD-**

FAMOUS TEAHOUSE. Ce amuzant că și-a dorit ca prăvălia ei să fie celebră în lumea întreagă când tot ce avea nevoie era o familie precum cea pe care o are acum! Vâră cheie în broască și deschide.

Se întoarce spre mulțimea din spatele ei și zâmbește.

— Haideți înăuntru! Ce mai așteptați?

Vera Wang's World-Famous Teahouse e pregătită pentru o nouă zi de lucru.